

КЕРЕЛИН СПАРКС СЪРЦЕ НА ВАМПИР

Част 3 от „Рискована любов“

Превод от английски: Димитрия Иванова, 2013

chitanka.info

*На сина ми Джонатан и на дъщеря ми Емили —
живейте дълго, смейте се силно и обичайте дълбоко. И нека
никога не бъдете тормозени от съществата, за които пише
майка ви.*

ГЛАВА 1

След четиристотин деветдесет и три години телепортиране от едно място на друго, Ангъс Маккей все още усещаше желание да надникне под килта си, за да се увери, че всичко е пристигнало в добро и работещо състояние. Имаше някои области, в които един мъж, вампир или не, мрази да бъде изненадван неприятно. Той устоя, все пак, тъй като не беше сам. Току-що се бе материализирал в кабинета на Роман Драганести в „Роматех Индъстрис“ и бившият монах седеше зад бюрото си, наблюдавайки го спокойно. Ангъс издърпа своя клеймор^[1] иззад гърба си.

— Добре, стари приятелю, кого мога да убия за теб тази вечер?
Роман се засмя.

— Винаги готов за действие. Слава богу, че никога не се променяш.

Ангъс потръпна вътрешно. Беше само майтап.

— Да... искаш да убия някого?

— Надявам се, че не. Мисля, че едно добро сплашване ще бъде достатъчно.

— Ах. — С крайчеца на окото си Ангъс видя, че вратата се отваря. — Не може ли да накараш Конър да свърши сплашването? Той е страховито изглеждащ мъж.

— Чух това. — Конър влезе в стаята, носейки една папка.

Усмивайки се, Ангъс седна и положи ножницата, обвиваща любимия му клеймор в скута си.

— Така, какъв е проблемът?

— Отново Убиеца. Един вампир е бил убит снощи в Централ парк — обясни Роман. — Руски бунтовник.

— О, това е добре. — Ангъс кимна. Един по-малко от Бунтовниците, за когото да се притеснява. Тези проклети вампири отказваха да се осъвременят и да пият синтетична кръв, произведена в „Роматех“.

— Не, това е лошо — възрази Роман. — Катя Миниская току-що се обади и ни обвини за убийството.

Като чу името ѝ, Ангъс стегна хватката си върху кожената ножница. Лицето му остана безизразно.

— Изненадан съм, че все още е господарка на сборището.

Конър седна на стола до Ангъс.

— Достатъчно жестока е за това. Чух, че някои от руснаците, които се оплакваха, че имат жена-господар, не преживявали нощта.

— Да, тя може да бъде много жестока. — Ангъс усети съчувствения поглед на Роман върху себе си и отмести поглед. Монахът знаеше твърде много. За щастие, всички прегрешения, които бе признал пред стария си приятел, бяха строго поверителни.

— Катя ни заплашва — продължи Конър. — Ако някой друг в нейното сборище бъде убит, ще ни обяви война.

— Мамка му — промърмори Ангъс. — Така, кой е Убиеца? Той може и да създава неприятности, но заслужава медал. — Погледът му се насочи към служителя му.

Конър изсумтя.

— Не съм аз, нито пък някой от моите хора. Ти ни плащаш, за да защитаваме Роман, жена му, дома му и неговия бизнес и сме само трима за тази работа. Нямаме време да скитаме из Сентрал парк.

Ангъс кимна. Като собственик на „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“ той осигуряваше защита за редица важни господари на сборища като Роман. Наскоро бе преразпределил петима от мъжете на Конър.

— Съжалявам, че те оставям без достатъчно мъже, но имам нужда от всеки човек на разположение в областта. Наложително е, за да открием Касимир преди да...

Ангъс не искаше да изрече думите. По дяволите, дори не искаше да мисли за тях. Триста години вярвах, че най-злият вампир на света е мъртъв, само за да разберат, че все още дебне наоколо с намерението да убива и унищожава.

— Някакъв късмет в търсенето? — попита Роман.

— Все още не. Нищо друго, освен фалшиви следи. — Ангъс барабанеше с пръсти върху кожената ножница в скута си. — И така, имате ли някаква представа кой е Убиеца? Възможно ли е да е същият, който уби няколко бунтовници миналото лято?

— Вярваме, че е така. — Роман се наведе напред, подпрян на лакти. — Конър мисли, че работи за ЦРУ.

Ангъс примигна.

— Смъртен да убива вампири? Туй е много малко вероятно.

— Смятаме, че е член на „Коловете“. — Конър потупа папката, която носеше. Отпред бе написано с удебелен шрифт: *Операция „Колове“*.

Настъпи неловко мълчание, тъй като всички знаеха, че лидерът на екипа е смъртния тъст на Роман.

Ангъс прочисти гърлото си.

— Смятате, че бащата на Шана е Убиеца? Не се обиждай, заради съпругата си, Роман, но нямам нищо против да изплаша до смърт Шон Уилън.

Роман въздъхна.

— Той е... неудобство.

Ангъс се съгласи, макар че би използвал по-цветуц език.

— Колко е ликвидирал Убиеца миналото лято?

— Трима — отвърна Конър.

Ангъс присви очи.

— Защо е спрял за известно време, а след това е започнал отново?

— От началото на март двама смъртни са били убити в Централ парк, гърлата им са прерязани — обясни Роман.

— За да прикрият следите от ухапване — заключи Ангъс. Това беше стар вампирски трик. — Така, Бунтовниците са започнали, а Убиеца търси отмъщение.

— Да — съгласи се Роман. — След като тези смъртни бяха убити, аз заплаших, че ще прогоня Катя и сборището ѝ от страната. Така че е логично тя да предположи, че ние сме тези, които отмъщават.

— Да. Никой не би повярвал, че смъртен е способен да убие вампир. — Ангъс се намръщи. Моментът беше отвратително неподходящ. Той нямаше време да ходи на лов за някакъв си смъртен убиец, не и когато Касимир увеличава армията си, като трансформира престъпници и убийци във вампири. Злите вампири трябваше да бъдат спрени, преди да станат повече от добрите и да избухне нова война. Нямаше съмнение, че точно заради това Бунтовниците създаваха

неприятности по това време. Целяха да разсеят Ангъс и служителите му от истинската им цел.

— Здравейте, момчета! — Вратата се отвори и Грегори влезе. — Какво става? — Усмивката му изчезна, докато оглеждаше лицата на всички. — По дяволите, изглеждате сякаш сте били на погребение. Какво се е случило, Маккей? Да не се е появила бримка на очарователните ти три четвърти чорапи?

— Наричат се калцуни — измърмори Ангъс.

Грегори изсумтя.

— О, това е мъжествено. Чакай, знам какво се е случило. Облякъл си килта си на обратно и когато си седнал — ох! — малкият ти нож е промушил задника ти.

Ангъс повдигна вежда към Грегори, а след това погледна Конър.

— Как може още да не си убил този?

Грегори примигна.

— Моля?

Роман се засмя, докато ровеше в чекмеджето на бюрото.

— Дръжте се прилично, докато ме няма.

— Тръгваш ли? — попита Ангъс.

— Отивам до лекаря на Шана, заедно с нея. — Той остави една бутилка с червено-кехлибарена течност върху бюрото. Върху нея имаше лъскав златен етикет, на който пишеше „Криски“. — Това е за теб, Ангъс. Започваме да го продаваме през следващата седмица.

— О, добре. — Ангъс се изправи и взе бутилката. Бе чакал Роман да завърши последната си напитка от фюзън кухнята. — Извънредно много ми липсва вкусът на добро шотландско уиски.

— Наслаждавай се. — Роман тръгна към вратата. — Ще се върна след около час. Грегори ще ми каже какво сте решили.

Ангъс откъсна очи от бутилката „Криски“. Защо смъртната жена на Роман ще ходи на лекар през нощта?

— Има ли проблем с рожбата?

— Не. Всичко е наред. — Роман избегна погледа на Ангъс.

Мамка му. Имаше проблем. Монахът винаги е бил лош лъжец.

— Момче, трябва да видиш Шана. Кълна се, тя е огромна. — Грегори разпери ръце достатъчно широко, за да опише хипопотам.

Роман се изкашля. Грегори трепна.

— Но е все така красива, както винаги.

Роман се усмихна едва-едва.

— Ще говорим по-късно, Грегори. И, Ангъс, благодаря ти, че ни помагаш да открием Убиеца.

Ангъс се усмихна в отговор.

— Познаваш ме, винаги съм готов за добър лов. — Когато Роман затвори вратата, той се обърна към Конър и Грегори. — Добре, вие двамата. Какво не е наред с рожбата?

— Нищо. — Конър хвърли на Грегори предупредителен поглед.

— Да, точно така. — Грегори извъртя очи, след това заобиколи бюрото, за да седне в стола на Роман.

Ангъс се намръщи, докато отваряше бутилката „Криски“. По-късно щеше да измъкне истината от Грегори.

— Да се върнем на работа. — Конър сложи папката на бюрото. — Това са профили и снимки на членовете на екип „Колове“, с изключение на Остин Ериксън, който работи за нас.

Ангъс измъкна тапата и бе възнаграден с мириса на хубаво шотландско уиски.

— Може би Остин знае кой е Убиеца.

Конър трепна.

— Знае. Каза ми, че миналото лято той е убедил убиеца да спре.

— По дяволите, и не каза кой е бил?

— Не. — Конър въздъхна. — Трябваше да го притисна повече. Опитах се да му се обадя преди малко, но двамата с Дарси са под прикритие в Унгария, търсят Касимир.

— Мамка му — измърмори Ангъс и отпи няколко глътки „Криски“. Смесицата от синтетична кръв и хубаво уиски изгори гърлото му, прокара топла пътека до корема му и остави опушен вкус на езика му. Той тръшна бутилката на масата. — О, това беше добро.

— Мирише хубаво. — Грегори посегна към бутилката, но Ангъс я грабна и седна на бюрото.

Конър се усмихна и отвори папката.

— Един от тези четиримата е Убиеца.

Грегори вдигна първия профил.

— Шон Уилън. Буу, ссс. Обзалагам се, че е той.

— Истина е, че Уилън ни мрази, особено след като дъщеря му се омъжи за Роман. — Конър взе профила от Грегори. — Но Остин

защитава Убиеца, не би го направил заради бившия си шеф, който го сложи в черния списък.

Ангъс се наслади на нова глътка „Криски“.

— Туй не е Уилън. Трябва да има топки за такова нещо.

Конър му подаде следващия профил.

— Това е Гарет Манинг.

— Уау! — Грегори скочи на крака и посочи снимката на Гарет.
— Този мъж беше в риалити шоуто миналото лято — погледна Конър шокирано. — Каза ми, че Остин се представял за състезател, но не спомена нищо за този.

Конър сви рамене.

— Нямаше причина да ти казвам.

— Да — кимна Ангъс. — Не си достатъчно важен, за да знаеш всичко.

Грегори се намръщи.

— Разкарай се.

Конър се засмя.

— Сериозно се съмнявам, че Гарет е Убиеца. Психическата му сила е слаба, а и миналото лято, когато бяха извършени първите убийства, беше зает с риалити шоуто.

— Е, какво друго имаме тук? — Грегори обърна снимката на Гарет. — Уау, момиче.

— Да — кимна Конър. — Последните двама са жени.

— Смъртна жена да убива мъже-вампири? — Ангъс тресна бутилката си на бюрото. — Туй не е възможно.

— Дотук с теорията ти, че за това са нужни топки — изсмя се Грегори и посегна към бутилката с „Криски“.

Ангъс се изправи и взе бутилката със себе си. Конър му подаде следващия профил.

— Ако Убиеца е жена, това би обяснило покровителственото държание на Остин.

— Уау, бейби. Тя е секси. — Грегори грабна снимката.

Ангъс изучаваше профила на Алиса Барнет. Свръхестествени способности: 5. Наскоро беше постъпила в ЦРУ. Нямаше практически опит преди операция „Колове“.

— Тя не е Убиеца.

— Кофти. — Грегори пусна снимката и посегна към следващия профил. — Какво ще кажете за тази? Ема Уолъс.

Ангъс настръхна.

— Уолъс?

— Искаш да кажеш, като „Смело сърце“^[2]! — Очите на Грегори се разшириха. — Хей, момчета, познавате ли го?

Конър изсумтя.

— Бедният мъж е бил екзекутиран много преди да сме се родили. — Той се обърна към Ангъс. — Туй е често срещано име в наши дни.

— Туй е име на воин. — Ангъс грабна профила от Грегори. Свръхестествени способности: 7. Черен колан в няколко стилове на бойните изкуства. Тренирана от МИ6 в борбата с тероризма. Сърцето му забумтя. Възможно ли е да е истина и Убиеца да се окаже жена?

— Сладурана. — Лигите на Грегори на практика капеха върху снимката ѝ.

Ангъс остави бутилката и дръпна снимката от алчните пръсти на Грегори. Сърцето му пропусна удар и се качи в гърлото му. Нищо чудно, че Грегори се задъхваше като хрътка. Кожата ѝ бе кадифено бледа и контрастиреше драстично с гъстата ѝ кестенява коса. Очите ѝ бяха златистокафяви и блестяха като кехлибар. Имаше остър ум в погледа ѝ. Силна воля. Бурна страст, която я белязваше като воин.

— Тя е — прошепна той.

Конър поклати глава.

— Не можем да бъдем сигурни, докато не хванем Убиеца в действие.

Ангъс остави снимката ѝ. Очите ѝ сякаш го следваха, зовяха го.

— Ще я хванем. Тази вечер. Конър, поемаш северната половина на парка, а аз южната.

— И аз ще дойда. — Грегори отпи от бутилката на Ангъс. — Мога да забележа добре изглеждащо маце и от миля разстояние.

— Ей. — Ангъс дръпна бутилката. Бе толкова съсредоточен върху снимката на госпожица Уолъс, че не бе видял Грегори да взима „Криски“-то му. — И какво ще правиш, когато убиец с черен колан те тръшне и извади дървения си кол?

— О, хайде де, пич. — Грегори оправи вратовръзката си. — Никоя жена не иска да убие елегантно облечен мъж.

— Ангъс е прав. — Конър събра профилите и снимките и затвори папката. — Не си подготвен да се биеш с убиец. Остани тук и предай на Роман решението ни.

— По дяволите. — Грегори подръпна маншета на ризата си. — Не е честно.

Ангъс извади малка плоска метална бутилка от кожената си торба и я напълни с „Криски“.

— Ще бъде дълга нощ. Това ще ми държи топло.

— Ще взема клеймора си и можем да тръгваме — каза Конър и се отправи към вратата.

— Чакайте. — Устните на Грегори трепнаха. — Вие двамата ще ходите в Сентрал парк посред нощ, облечени в поли? — Той се засмя. — Никой няма да повярва, че търсите жена.

Ангъс погледна към килта си.

— Не си нося панталони.

Грегори изсумтя.

— Искаш да кажеш, че притежаваш такива?

— Не се притеснявай. — Конър отпусна ръка върху дръжката на вратата. — Днес е Денят на Св. Патрик^[3]. Градът е пълен с мъже в килтове. Никой няма да се замисли за това.

— Какво ще направите, ако я намерите? — попита Грегори.

— Мъничко ще си побъбрим — отговори Конър, докато излизаше от стаята.

Ангъс си припомни очите с цвят на уиски и опияняващата уста на Ема Уолъс. Щеше да бъде силно изкушен да проведе нещо повече от разговор. Той се усмихна, докато завиваше капачката на бутилката. Нека ловът да започне. Преметна клеймора на гърба си и се отправи към вратата.

— Добре, щом настоявате, ще остана тук. — Грегори взе бутилката, която Ангъс бе оставил на бюрото. — Просто ще пазя това, докато се върнете.

* * *

Ема Уолъс потропна тихо с крака в тревата. Мразовитият въздух не се усещаше, докато се разхождаше, но всеки път, когато

приклеknеше зад някое дърво за дълго, краката ѝ се вкочанясваха. Тази част от Сентрал парк бе мъртва, твърде мъртва дори за неживите. Време бе да продължи. Преметна голямата пазарска чанта през рамо и се наслади на приятния звук от тракането на дървените колове в нея. Измъкна се от скривалището си и се плъзна надолу по острия склон към тухлената пътека отдолу. Движението ѝ стресна няколко птици на близкото дърво. Те изграчиха, пляскайки с крила, докато отлитаха в мрака.

Ема изчака, лесно се сливаше със сянката на дърветата с черните си панталони и яке. Всичко отново стана тихо. Беше трудно за вярване, че кратката разходка на юг щеше да я изведе до шумните улици, където тържественият парад все още се вихреше. Може би именно затова в парка беше толкова тихо. Вампирите можеха да ловуват и по улиците. След дълъг ден изпълнен със зелена бира и уиски, празнуващите никога нямаше да си спомнят какво ги е ухапало. Неочаквано тухлената пътека край нея стана по-ясна. Светла. Успя да различи отделни дървета и храсти. Движеше се безшумно по пътеката и погледна към почти пълната луна. Облаците се бяха отдалечили, оставяйки кълбото ярко и светло.

Леко движение привлече вниманието ѝ и погледът ѝ се сниши. На юг самотна фигура стоеше на върха на огромна скала от гранит. Беше с гръб към нея. Тънки струйки от облаци се носеха покрай него, развявайки килта му. Лунната светлина огряваше тъмночервената му коса. Лека мъгла се завъртя около него, карайки го да изглежда неземен. Подобно на призрак на шотландски воин. Ема въздъхна. Ето от това се нуждаеше светът днес — повече смели воители, готови да се борят със злото.

Понякога чувстваше значителното числено превъзходство на създанията на нощта. Доколкото знаеше, тя беше единственият убиец на вампири, който съществуваше. Не, че обвиняваше някого за това. Повечето хора не знаеха за вампирите. Но обвиняваше слабия си и неефективен шеф. Шон Уилън се страхуваше да използва малкия си екип от четирима души срещу група вампири в битка, така че ги бе назначил само да наблюдават и разследват. Наблюдаването не бе достатъчно за Ема. Не и след онази ужасна нощ преди шест години. Тя отказа да мисли за това. Бе намерила много по-добро лекарство от скръбта. Трикът с убиването на вампири бе да го хване сам, докато се

храни и да го изненада с един бърз кол в сърцето. С всеки вампир, който превръщаше в прах, тя бе една стъпка по-близо до намирането на мир.

Потупа чантата си с колове. С перманентен маркер, тя бе написала „татко“ на половината от тях и „мама“ на другата половина. Коловете вършеха добра работа и смъртта идваше докато преброиш до четири. Никога не би могло да бъде достатъчно. Тя отново погледна към облекения в килт мъж, стоящ на гранитния камък. Нима всички смели мъже бяха изчезнали? Свирепи воители, които можеха да се изправят сами в лицето на опасността. Мъглата се отдръпна, оставяйки тялото на мъжа очертано от сребрилата лунна светлина. Дъхът ѝ секна. Беше зашеметяващ. Широките му рамене изпълваха тъмния пуловер, който носеше. Килтът му се развяваше от лекия бриз, разкривайки силни, мускулести бедра. О, небеса, би бил велик воин! Силен и безмилостен в битка.

Изведнъж той се наведе, сграбчи подгъва на полата си и надникна отдолу. След това пусна килта и бръкна в нещо по-надолу от кръста си. Ема трепна. Дали не се опипваше? Той вдигна нещо към устата си и отпи. Лунната светлина се отрази в метала. Бутилка. Супер. Той бе перверзник и пияница. С въздишка, тя се обърна на север и се отдалечи. Каква глупава загуба на време бе да си фантазира за смел шотландски воин. Би трябвало да знае, че той е само един от хилядите облекени в килтове, наливащи се с алкохол мъже, скитащи из града след парада. Освен това, по отношение на работата ѝ, тя не можеше да си позволи да става сантиментална. Врагът бе безмилостен.

Чу се хрущене. Ема спря и се послуша. Пътеката завиваше наляво и не се виждаше, но можеше да чуе звука от стъпките влачещи се сред изпопадалите листа. Тя се хвърли наляво и се скри зад едно дърво. Стъпките приближаваха. Появи се мъж и Ема затаи дъх. Беше облечен с дълго черно палто. Вампирът, който бе убила снощи, носеше абсолютно същото. Може би всички те пазаруваха в един и същи магазин — „Вампс Ар Ас“. Тя свали пазарската чанта на земята и извади един кол. Той се приближи. Щеше да бъде по-лесно да го убие, ако се хранеше, но нямаше жертви наблизо. Ема пхна кол в колана зад гърба си. Щеше да го подмами, използвайки себе си като примамка.

Тя се запъти към пътеката и хвърли на мъжа невинен поглед.

— Мисля, че се загубих. Знаете ли път, който води извън парка?

Мъжът спря и се усмихна.

— Надявах се да намеря някой като теб.

Точно така, някой от когото да се нахраниш. Проклет кръвопиец. Ема раздалечи краката си, за да не загуби равновесие, когато той нападнаше. Пресегна се зад гърба си и сви ръката си около кола.

— Готова съм, когато си готов и ти.

— Добре! — Мъжът развърза колана на палтото си.

Едва тогава, Ема забеляза косматите прасци под подгъва на самото му. О, небеса. Той не носеше панталони.

— Та-да! — Мъжът разтвори палтото си.

По дяволите! Той не носеше никакви дрехи. Тя направи гримаса. Такъв ѝ бе късметът, да отиде на лов за вампир и да попадне на ексхибиционист.

— Какво мислиш? — Мъжът се погали. — Впечатляващо, а?

— Извинете ме за момент. — Тя пусна кола и извади мобилния телефон от калъфа на колана си. Щеше да се обади в полицията да приберат този човек, преди да е докарал сърдечен удар на някоя бедна жена.

— О, това от онези снимащите телефони ли е? — Ексхибиционистът се ухили. — Чудесна идея! Би ли ме качила в интернет? Ето, нека ти дам една профилна снимка. — Той се обърна на една страната, така че ерекцията му да се откроява.

— Великолепно. Само задръж така. — Ема отвори телефона си. Тъмна сянка закри гледката ѝ.

Тя веднага се пресегна зад гърба си. Фалшива тревога. Пусна кола. Не беше вампир. Въпреки това, сърцето ѝ запрепуска, защото пред нея стоеше мъжът с килта.

---

[1] Шотландски широк меч с две остриета. — Б.пр. ↑

[2] Исторически игрален филм, с режисьор и главен актьор Мел Гибсън, в който се проследява историята на шотландския национален герой и борец за независимост сър Уилям Уолъс. — Б.пр. ↑

[3] Културен и религиозен празник, посветен на Свети Патрик, който се отбелязва на 17 март с много увеселения, тържества и парадни костюми. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

Беше още по-зашеметяващ отблизо. Ема се плесна на ум, когато осъзна, че го зяпа глупаво. Как можа да забрави, че преди броени минути той надничаше под килта си? Защо мъжете бяха толкова обсебени от своето оборудване? Доказателство за това бе ексхибиционист номер едно. Тя хвърли поглед през рамо. Той все още беше там. Все още гол. Но пристигането на сериозна мъжка конкуренцията го накара да изглежда малко... отпуснат.

— Имате ли нужда от помощ, госпожице? — Мекият гърлен звук от гласа на мъжа с килта погали сетивата ѝ подобно на шотландски бриз, разклащащ склон, покрит с пирен. Това ѝ върна спомени за пощастливи времена, когато семейството ѝ бе живо и здраво и живееше в Шотландия. Тя се намръщи. Не можеше да си позволи хубави спомени. Не и докато ужасните такива не бяха напълно отмъстени.

— Този мъж досажда ли ви? — продължи шотландецът. Очите му бяха яркозелени и блестяха с интелигентност и нещо друго, което не можеше да определи. Любопитство? Може би, но и някаква решителност. Сякаш търсеше нещо.

Ема повдигна брадичката си.

— Мога да се оправя и сама, благодаря ви.

Ексхибиционистът се изкикоти.

— Да, захарче, искаш ли да ме оправяш?

Тя трепна. Лош избор на думи. Дисплеят на мобилния ѝ телефон угасна, затова тя натисна един бутон, за да светне, а след това набра девет.

Мъжът с килта пристъпи към ексхибициониста.

— Предлагам ви да оставите тази млада жена на мира.

— Тя говореше първо с мен — изръмжа ексхибиционистът. — Така че, разкарай се, приятел.

Ема изпъшка вътрешно. Точно от това имаше нужда. Пиян шотландец и ексхибиционист да се карат заради нея. Набра едно.

— О, колко грубо от моя страна, да ви прекъсвам. Специално теб, като един хубав, почтен образец за добри обноски и благоприличие. — Шотландецът повдигна вежди със скептичен поглед. — В края на краищата, ти си тук и подскачаш из парка с мъничката си увиснала пишка.

— Не е увиснала! Твърд е като скала. — Екхибиционистът погледна надолу. — Е, беше, докато не се появи ти. — Той започна да се разтрива. — Не се притеснявай, захарче. Ще е напълно готов преди да се усетиш.

— Не бързай заради мен. — Тя затвори телефона и промени решението си да звъни в полицията. Нямахше да успее да улови нищо, ако трябваше да остане тук, за да дава показания. Пъкна телефона обратно в калъфа на колана си. — Трябва да тръгвам. Забравих да нахраня котката. — Вероятно, защото нямаше такава.

— Чакай! — извика екхибиционистът. — Не ме снима.

— Уверявам те, че картината е запечатана в мозъка ми завинаги.

Шотландецът се засмя.

— Тръгвай, момче. Никой не иска да гледа мъничката ти пишка.

— Мъничка? Наричаш този... този камион мъничък? Обзалагам се, че е по-голям от твоя, приятелче.

Шотландецът скръсти ръце пред широките си гърди и се разкрачи.

— Това би бил облог, който ще загубиш.

— О, така ли? Докажи го!

— О, хайде, момчета. — Ема вдигна ръце, за да ги спре. — Аз наистина не искам да виждам... — Тя прехапа устни и отпусна ръце. И какво, ако невероятният шотландец повдигне килта си? Вече го беше правил веднъж тази вечер, та коя бе тя да го спира? Това бе свободна страна, в края на краищата. Погледът ѝ се насочи към килта му.

— Какво казваше?

Тя отмести поглед към лицето му. Ъгълчето на устата му се повдигна. Зелените му очи блестяха развеселено. О, не! Той подозираше, че тя тайно се надява на пийпшоу. Бузите ѝ почервеняха.

— Какво чакаш, шотландецо? — Екхибиционистът се ухили. Бе постигнал впечатляващи размери и без съмнение, очакваше също толкова впечатляваща победа.

Ема реши, че той обикновено печели в главата си.

— Красивата дама може да ни бъде съдия — предложи ексхибиционистът.

Тя отстъпи назад и поклати глава.

— Наистина не се чувствам квалифицирана. — Или особено привилегирована.

— Не се притеснявай, захарче. Дошъл съм подготвен. — Ексхибиционистът извади нещо кръгло, сребърно и лъскаво от джоба на палтото си. — Всичко, което трябва да направиш, е да измериш, на кой от нас е по-дълъг.

Шотландецът изви вежда.

— Носиш си ролетка?

— Разбира се. — Той изсумтя. — Имам дневник, който ежедневно попълвам и искам да бъде възможно най-точен. — Той подпря юмруци на хълбоците си. — Приемам това сериозно, нали разбираш.

— Великолепно — промърмори Ема. — Е, момчета, беше... истинско, но трябва да тръгвам. Чувствайте се свободни да се измерите сами. — Тя се обърна към дървото, където бе оставила голямата пазарска чанта.

— Не! — извика ексхибиционистът. Тренировките я бяха научили как да се подготвя за атака. Как да тълкува движението на въздуха зад гърба си. Веднага след като ексхибициониста посегна към нея, тя изскочи от обсега му и зае любимата си поза за атака. Времето ѝ за реакция беше толкова кратко, както винаги, но не толкова, колкото това на шотландеца. Само за секунда, той се пресегна зад главата си, извади меч си и го насочи към врата на ексхибициониста.

Ема ахна и замръзна. Имаше меч? И не просто някакъв меч. Този меч беше огромен.

Ексхибиционистът спря, очите му се разшириха от страх. Той преглътна и изведнъж мъжествеността му увисна.

— Казах ти, че моят е по-голям — изръмжа шотландецът. — Направи още едно движение към момичето и ще те отърва от няколко сантиметра.

— Не ме наранявай. — Ексхибиционистът отстъпи, закопчавайки палтото си.

Шотландецът се приближи, мечът му бе само на сантиметри от треперещата адамова ябълка на ексхибициониста.

— Предлагам ти от сега нататък да не забравяш да си сложиш кюлоти.

— Разбира се. Както кажеш, човече.

— Остави ни.

Екхибиционистът хукна и изчезна зад завоя. Шотландецът вдигна меча над главата си, за да го плъзне обратно в ножницата. Дългото острие издаде тих стържещ шум, докато се прибираще.

Ема се разсея за миг от изпъкналите му бицепси, но бързо дойде на себе си.

— Какво правиш с този меч?

— Нарича се клеймор. — Той се обърна към нея. — Не се притеснявай. В безопасност си.

— Трябва да се чувствам в безопасност с непознат, който има огромно оръжие?

Той се усмихна бавно.

— Казах ти, че моят е по-голям.

Каква типична мъжка арогантност.

— Имах предвид меча ти. Не мъничката ти пишка.

Той ѝ хвърли обиден поглед.

— Ако ще обиждаш размера ми, ще трябва да се защитя, като ти представя доказателство.

— Дори не си го помисляй...

— Туй е въпрос на чест. — Устните му трепнаха. — А аз съм много честолюбив мъж.

— По-скоро много пиян. Мога да помириша уискито в дъха ти.

Очите му се разшириха изненадано.

— Пийнах една или две мънички глътки, но не съм пиян. — Той пристъпи по-близо и понижи глас. — Признай си, момиче. Искаш частно представление.

— Ха! От всички... Сега си тръгвам. Лека нощ. — Тя се отправи към дървото, за да вземе пазарската си чанта. Кипеше от гняв. Срамота. Бе преминала твърде много обучения, за да се разсейва от релефни бицепси и широк гръден кош. Или от невероятни зелени очи.

— Дължа ти извинение.

Тя метна чантата на рамото си, без да му обръща внимание.

— Обикновено не обсъждам интимните си части, поне не и преди първо да се представя.

Тя потисна усмивката си. Имаше нещо твърде привлекателно в този мъж. Може би акцента и килта я караха да чувства носталгия. Живееше в Америка само от девет месеца. Погледна към него и нежната му усмивка прободеше сърцето ѝ. По дяволите. Трябваше да си тръгне. Извади кола от колана зад гърба си и го пусна в чантата. Нервите ѝ бяха опънати, всяка нишка бе наясно, че той я наблюдава внимателно. Инстинктът ѝ казваше да си върви, но любопитството бе по-силно. Кой бе този мъж? И защо носеше меч?

— Предполагам, че си дошъл в града за парада?

Той замълча.

— Пристигнах днес.

Уклончив отговор.

— За да празнуваш или по работа?

Тъглчето на устата му се изви.

— Да не би да се интересуваш от мен, девойче?

Тя сви рамене.

— Професионално любопитство. Аз съм в областта на правоприлагането, така че е нормално да се чудя защо носиш смъртоносно оръжие.

Усмивката му се разшири.

— Може би трябва да ме обезоръжиш.

Тя повдигна брадичката си.

— Не се заблуждавай, мога, ако е необходимо.

— И как ще го направиш? — Той посочи чантата ѝ. — Ще ми отнемеш клеймора с мъничките си пръчки?

Нямаше да му обяснява защо носи дървени колове. Вместо това скръсти ръце пред гърдите си и смени темата.

— Как качи меча на самолета? Как го прекара през митницата?

Той изимитира движението ѝ, скръствайки ръце пред гърдите си.

— Защо се скиташ сама в парка?

Тя сви рамене.

— Харесва ми да се разхождам. Сега е твой ред да ми отговориш.

— Никой ли не ти е казал, че е опасно да се тича с остра пръчка?

— Това е моята защита. И все още е твой ред да отговаряш. Защо носиш меч?

— Туй е моята защита. Той прогони мъничкия мъж.

— Едно силно „буу“ също щеше да го прогони.

Той се ухили.

— Мисля, че си права.

Тя прехапа устни, за да не се усмихне. Проклетият мъж бе едновременно дразнещ и привлекателен. И все още не бе отговорил на въпроса ѝ.

— Щеше да ми казваш защо се скиташ из Сентрал парк с меч?

— Нарича се клеймор. И обичам да ми е под ръка по всяко време.

През главата ѝ премина картина на шотландеца гол в леглото с огромното си оръжие. И меч.

— Не разбирам защо ти е клеймор. Със сигурност изглеждаш достатъчно мускулест, за да се предпазиш.

— Колко мило от твоя страна да забележиш.

Да забележи? Тя правеше много повече от това. Мозъкът ѝ бе зает да го съблича и ако блещукащите очи на мошеника бяха някакъв показател, той предполагаше, че тя се наслаждава на гледката. Погледът ѝ отново се насочи на юг, надолу по кариерията му килт в синьо и зелено, и този път тя забеляза дръжката на нож, надничача от ръба на чорапа му. Сърцето ѝ заби по-бързо. Мъжът носеше няколко оръжия. Може би трябваше да го претърси. А може би първо трябваше да се обади на линейка.

— Имаш ли си име?

— Да.

Тя повдигна вежди, чакайки отговор, но той само се усмихна. Дразнещ мъж.

— Нека да позная. Ти си Конан Варварина?

Той се засмя.

— Аз съм Ангъс.

Като първичен мъжкар? Трябваше да предположи.

— Имаш ли си фамилия?

— Да. — Той отвори кожената чанта, която висеше на колана му.

Тя отстъпи назад, питайки се дали мъжът няма други скрити оръжия.

— Какво имаш там? — Торбата му изглеждаше доста износена, сякаш я използва всеки ден.

— Не се тревожи, момиче. Търся визитка. — Той извади металната бутилка, която бе забелязала по-рано, за да може да рови из останалото съдържание на кафявата кожена торба.

Ема скръсти ръце, докато чакаше.

— Винаги, когато имаш нужда от нещо, то е на дъното. Имам същия проблем с чантата ми.

Той ѝ хвърли раздразнен поглед.

— Това не е чанта. Туй е хубава, мъжествена традиция сред шотландците.

Аха. Беше намерила слабо място. Изглежда го с широко отворени очи, по-невинно и от Бамби^[1].

— На мен ми изглежда като чанта.

Той стисна зъби.

— Туй се нарича споран.

Тя прехапа устни, за да не се изсмее. Нищо чудно, че намираше този мъж за привлекателен. Накара я да се усмихне, а беше минало много дълго време, откакто се бе държала така игриво. Мисията ѝ управляваше живота ѝ и тя трябваше да я приема сериозно. Врагът бе смъртоносен.

— И така, какво носиш там? Освен уиски. Имаш ли сладкиш от маслено тесто или останал хагис^[2]?

— Много смешно — промърмори той, въпреки че устата му се изви в усмивка. — Ако искаш да знаеш, имам мобилен телефон, ролка тиксо...

— Ролка тиксо?

Той повдигна вежда.

— Не се подигравай с тиксото на един мъж. Оказва се доста удобно за връзване на китки и глезени.

— Защо ще връзваш някого? — Тя му хвърли съчувствен поглед. — О, милият. Толкова ли е трудно да излезеш на среща в наши дни?

Той се ухили.

— Също толкова добра работа върши и за залепване на нахална уста. — Погледът му се насочи към устните ѝ. И остана там. Усмивката му изчезна.

Сърцето ѝ пропусна удар. Погледът му се върна на очите ѝ с интензивност, която изкара въздуха от дробовете ѝ. И накара сетивата ѝ да закрепят. Дори пръстите на краката ѝ изтръпнаха.

Имаше нещо повече от желание в тъмните му зелени очи. Остър ум. Той изобщо не бе пиян, осъзна тя. И бе видял много повече от всеки мъж, когото бе срещала преди. Изведнъж се почувства толкова разголена, колкото екхибициониста.

Той пристъпи по-близо.

— А името ти?

Име? О, небеса, начинът, по който я гледаше, караше пулсът ѝ да препуска, но мозъкът ѝ бе почти на животоподдържащи системи. По-голяма мощност на двигателите, шотландцецо.

— Аз... аз съм Ема. — Тя реши да играе на сигурно и да му каже само първото си име. Той беше направил същото.

— Удоволствие е да се запознаем. — С лек поклон той ѝ подаде смачкана визитка.

Облаците обвиха луната отново и тя не можа да различи дребния шрифт.

— Да ти се намира фенерче в торбата?

— Не. Виждам много добре в тъмното. — Той посочи визитката. — Притежавам малка охранителна компания.

— О! — Тя пхна визитката в джоба на панталоните си, така че можеше да я погледне по-късно. — Ти си нещо като професионален бодигард?

— Имаш ли нужда от такъв? Девойка, която се скита сама из парка през нощта, трябва да има защита.

— Мога да се грижа сама за себе си. — Тя потупа чантата с колове.

Той се намръщи.

— Методът ти за самозащита е необичаен.

— Твоят също. Как ще защитиш клиента си, когато някой извади пистолет? Не се обиждай, но клейморът ти е малко остарял.

Той повдигна вежда.

— Имам и други умения.

Обзалагаше се, че е така. Гърлото ѝ пресъхна. Той пристъпи към нея.

— Мога да задам същия въпрос. Как ще се защитиш с един мъничък кол, когато атакуващият може да има пистолет... или меч?

Тя преглътна трудно.

— Предизвикваш ли ме?

— Предпочитам да не го правя. Няма да е честна битка.

Отново мъжка арогантност.

— Подценяваш ме.

Той наклони глава, изучавайки я.

— Може и така да е. Може ли да видя една от малките ти пръчки?

Тя се поколеба.

— Предполагам. — Бръкна в пазарската си чанта и му подаде един кол. Ако му дойдеха някакви забавни идеи, можеше да го избие от ръката му за секунда.

Той обви юмрук около кола, като го разглеждаше внимателно.

— Това е жалко подобие на кол.

— Не е. Върши чудесна работа за... — Тя трепна. Негодникът я бе накарал да признае твърде много. — Намирам ги за много полезни.

— Как? — Той прокара пръст по върха.

— Достатъчно са остри, за да осигурят защита.

Той се намръщи, докато завърташе кола в ръката си.

— Тук има нещо написано.

— Няма нищо. — Тя посегна към кола, но той отстъпи назад.

Очите му се разшириха.

— Пише „мама“.

Ема трепна. Той виждаше добре в тъмното. И сега очите му бяха насочени към нея и я изучаваха. Тя грабна кола. Хватката му се затегна. Ема го дръпна, но той нямаше да го пусне.

— Защо си написала това на кол? — прошепна той.

— Не е твоя работа. — Тя дръпна кола от ръката му и го пусна обратно в чантата си.

— Ах, момиче. — Гласът му беше тих и пълен със съчувствие.

В нея пламна гняв. Как смееше да отваря тази рана? Не позволяваше на никой да руши защитата ѝ.

— Нямах право...

— Ти нямаш право да се излагаш на опасност — прекъсна я той намръщено. — Скиташ из този парк само с няколко пръчки за защита? Туй е безразсъдно. Със сигурност има хора, които много те обичат. Те не биха одобрили да рискуваш живота си.

— Недей! — Тя го посочи с пръст. — Да не си посмял да ме поучаваш. Не знаеш нищо за мен.

— Бих искал да разбера.

— Не! Никой няма да ме спре. — Тя се завъртя на пети и тръгна на юг по тухлената пътека. Проклет да е. Да, имаше хора, които я обичаха, но всички бяха мъртви.

— Ема — извика той след нея. — Ако утре си тук, ще те намеря.

— Не разчитай на това — извика тя, без да поглежда назад. Гневът растеше в нея с всяка измината крачка. Проклет да е! Тя имаше пълното право да отмъсти за родителите си.

Трябваше да му покаже точно колко корава беше. Трябваше да го обезвреди и да завърже китките му със собственото му скапано тиксо. Забави крачките си, изкушена да се върне и да му даде един урок. Хвърли поглед през рамо. Пътеката беше празна. Къде беше отишъл? Не изглеждаше от типа, който се прокрадва след поражение. Тя се завъртя бавно в кръг. Никой не се виждаше. Нямаше движение сред дърветата. Хладен бриз подхвана кичур от косата ѝ и го развя пред лицето ѝ. Тя го бутна назад и се заслуша. Не само с ушите, но и с ума си. Освободи психическата си сила, търсейки мислите на най-близкия мозък. Внезапен хлад я накара да потрепери. Дръпна ципа на късото си яке и вдигна яката до ушите си. Зловещо чувство се настани във вътрешностите ѝ. Не бе чула други мисли, но определено усещаше присъствие. Някой я наблюдаваше.

Тя бръкна в чантата с коловете. Поне усещаше само едно присъствие. Дали беше Ангъс? Кой точно бе той? Веднага след като се прибереше у дома, щеше да го провери. Входът на парка не бе толкова далеч. Прекоси каменния мост и тръгна покрай езерото. Шотландецът бе напълно объркващ. Красив и секси, без съмнение. Беше ѝ приятно да разговаря с него, докато не бе започнал да я мъмри сякаш е двегодишна. Какво беше станало? В мига, в който бе взел кола в ръцете си, бе станал груб и арогантен. Защо един мъж с огромен меч би станал толкова раздражителен заради един дървен кол? Тя спря внезапно. Господи, не! Сърцето ѝ забумтя. Не, не и той. Не можеше да е вампир. Или пък можеше? Тя се завъртя в кръг, претърсвайки околностите. Дори погледна към езерото, сякаш щеше да се издигне от него и да полети към нея.

Стегни се! Мъжът не беше вампир. Тя щеше да разбере. Щеше да го усети. И той щеше да я нападне. Вместо това ѝ беше изнесъл лекция по безопасност. Дъхът му миришеше на уиски. Що за вампир би пил

нещо друго, освен кръв? Пък и той пиеше от сребърна бутилка. Беше чела в докладите, че среброто изгаря кожата им. О, по дяволите. Преди месеци, когато за пръв път пристигна, бе прочела доклад от миналото лято, когато екипа на операция „Колове“ бе забелязал група вампири в Сентрал парк с дъщерята на шефа. Много от вампирите, придружаващи Шана Уилън носели килтове. Шотландски вампири. Всички въоръжени с мечове. И само защото бутилката на Ангъс беше със сребърен цвят, не означаваше, че всъщност е сребърна. Можеше да е от неръждаема стомана или калай. О, боже. Той всъщност може би беше вампир. По дяволите! Трябваше да го обезвреди, докато имаше възможност. Ема се отпрати към ъгловия вход на парка, след това изтича нагоре по стълбите към Пето авеню. О, небеса, Ангъс беше видял коловете. Сигурно бе разбрал, че тя е Убиеца. Вероятно щеше я докладва на всички останали вампири.

Тя замръзна, ръката ѝ се вдигна, за да спре такси. Колите се увеличиха. В далечината свиреше клаксон. Шумът от стъпки на конски копита се усили постепенно с приближаването на открит файтон. Всички звуци от града станаха неясни, когато цялата истина изпълни съзнанието ѝ. Ангъс знаеше коя е. Нощите ѝ на тайно убиване на вампири и анонимност бяха приключили. Вампирите щяха да искат отмъщение. Щяха да искат да я убият. Нейната мисия — да отмъсти за родителите си — току-що се издигна до ново ниво. Тя беше във война.

---

[1] Бамби е американски анимационен филм на Уолт Дисни. Създаден по едноименния роман на Феликс Залтен през 1923 г. — Б.пр. ↑

[2] Хагис е традиционно шотландско ястие. Представява ароматна саздърма от агнешки дреболии. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

Дявол да го вземе. Беше се прецакал царски. Ангъс наблюдаваше как Ема прекосява каменния мост с бърза и решителна крачка. Вместо да я убеди да се оттегли, тя бе още по-решена да използва проклетите си колове.

Роман и Жан-Люк бяха прави. Той беше твърде невъздържан. Но по дяволите всичко, вбеси го това, че такава красива млада девойка се излага на толкова големи опасности. Подозираше, че тя отмъщава не само заради невинните смъртни, убити наскоро в Сентрал парк. Отмъщаваше за майка си. Това обясняваше страстта и решителността ѝ, но дори и така да бе, поведението ѝ бе самоубийствено. Беше глупаво и безразсъдно, и все пак в Ема Уолъс нямаше нищо глупаво или безразсъдно. Беше умна и бърза. Притежаваше достатъчно психични сили, за да усети присъствието му, въпреки че бе успял да прикрие мислите и местоположението си от нея. Никога преди не се бе налагало да прави това заради смъртен, което само доказваше колко специална бе тя. Беше се надявал, че доводите му ще бъдат достатъчни, но тя бе толкова решена, че щеше да е трудно да я убеди. Може би щеше да се наложи да я притисне, само за да я накара да го изслуша. Мисълта за това как тя лежи под него, го накара да се втвърди. Мамка му. Погледна надолу към торбата си, която сега висеше накриво. Не можеше да отиде в градската къща на Роман с ерекция. Щяха да го подиграват през целия следващ век.

Наблюдаваше я как тича нагоре по стълбите към Пето авеню. Той се движеше тихо по улицата, на достатъчно разстояние, за да може все още да я вижда с превъзходното си зрение. Тя си взе такси, тревога засенчваше красивото ѝ лице. Добре. Крайно време беше да осъзнае, че си играе с огъня. Трябваше да направи нещо. Ако Бунтовниците я хванеха в действие, щяха да я убият без угризения. Те смятаха смъртните само и единствено за източник на храна, за стадо добитък.

По природа вампирите бяха по-бързи и по-силни, отколкото всеки смъртен можеше да бъде. Девойката бе обречена, ако не успееше

да я спре. Наблюдаваше я как се плъзга върху задната седалка на таксито с грациозно, овладяно движение. Толкова прекрасна. И невероятна. Три убийства миналото лято и още едно тази пролет. Тя бе един жесток малък боец. Само ако можеше да насочи тази страст нанякъде другаде...

Слабините му пулсираха. Мамка му. След повече от петстотин години, ето го тук, реагиращ като буен младеж. Не знаеше дали да е ядосан или облекчен. Бе минало толкова дълго време, откакто бе чувствал възбуда, че подозираше, че е повече мъртъв, отколкото жив — теория, която имаше смисъл предвид обстоятелствата.

С въздишка, той се отправи към градската къща на Роман в Горен Ийст Сайд. Телепортирането щеше да е по-бързо от ходенето, но имаше нужда от време да помисли. И време издутината под килта му да се успокои.

Защо не реагираше по този начин на себеподобните си? Имаше много свободни жени-вампири, включително тези в собствения му харем. Те бяха достатъчно хубави, но също и взискателни и суетни по хленчецо, безпомощен начин. Ема бе напълно различна. Умна, независима и смела. Тя имаше всички качества, на които най-много се възхищаваше в мъжете. Тя дори бе воин.

Внезапно с изненада, Ангъс осъзна, че тя е точно като него. Е, не точно. Тя бе много по-млада. И много по-жива. И също така имаше много красиво женско тяло.

Но привличането беше повече от физическо. Тя беше воин като него, бореше се със злото в малките часове на нощта. Споделяше нуждата му да защитава невинните. Под техните очевидни различия, те бяха сродни души. Ако успееше да я накара да види това, тя можеше да му бъде съюзник, а не враг.

Ангъс зави към улицата на Роман и се приближи към градската къща. Прозорците бяха тъмни сега, когато харемът на Роман си бе отишъл и той живееше в Уайт Плейнс със смъртната си жена. Сега единствените жители бяха Конър и двама вампири-охранители. Иън щеше да охранява градската къща, докато Дугъл наблюдаваше „Роматех“. Ангъс винаги оставаше в градската къща на Роман, когато идваше в Ню Йорк. Спалните бяха оборудвани с алуминиеви щори, за да пазят обитателите в безопасност през деня. И дневните служители

бяха напълно надеждни. Те работеха за „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“.

Без съмнение, Ема Уолъс щеше да провери компанията му, веднага след като разгледа визитката му. Вероятно щеше да разбере, че е вампир. Това беше добре. Той не искаше никакви тайни между тях. Искаше тя да се научи да му се доверява. Той също планираше да я разследва. Ако знаеше всичко за Ема Уолъс, би могъл да открие най-добрият начин да я спечели. Психологическа война. Нямаше да бъде толкова открит, колкото бяха обичайните му методи, но и целта в този случай бе необичайна. Не можеше просто да я удари с клеймора по главата. Трябваше да бъде по-изтънчен. По-съблазнителен. Той се усмихна. Нека битката да започне.

Огледа се, докато изкачваше стълбите към градската къща. Улицата беше празна и тиха. Това бе отлична възможност да изпробва алармената система, която бе инсталирал преди няколко месеца. Откакто Роман се беше телепортирал директно в бърлогата на Руското сбирнище, Ангъс се тревожеше, че и руснаците може да опитат подобна маневра.

Той провери още веднъж дали улицата е празна, а след това се телепортира в тъмното фойе. Веднага след като тялото му се материализира, алармата се включи — настроена на висока честота, така че само кучета и вампири можеха да я чуят. Вратата на кухнята незабавно се отвори и една фигура се приближи към него с вампирска скорост. Неясната фигура спря, разкривайки Иън, с развяващ се около коленете му килт и кинжал, насочен към гърлото на Ангъс.

— О, туй си ти. — Иън плъзна кинжала обратно в канията в чорапа си. — Едва не те пронизах.

Ангъс потупа младоликкия вампир по гърба.

— Бърз си, както винаги, момче. Радвам се да те видя отново. — Той се приближи към контролния панел до вратата, за да изключи алармата. — Ако беше тук при монитора, щеше да видиш, че идвам по стълбите, и нямаше да се изненадаш.

Иън наведе глава, изглеждайки прилично смутен, заради това, че не е бил на поста си.

— Бях в кухнята. Имаме компания.

— Кой? — Ангъс закричи покрай голямото стълбище към кухнята, където ивица светлината се процеждаше под вратата. Той

блъсна въртящата врата и зърна Грегори, който бе седнал на масата в кухнята и пиеше от бутилката му с „Криски“.

Ангъс влезе в кухнята.

— Защо си тук и пречиш на задълженията на Иън? Трябваше още да си в „Роматех“.

Грегори се намръщи.

— Не си много приятелски настроен, а? Роман очаква от мен да му дам информация за Убиеца, но нито ти, нито Конър се върнахте. Освен това аз ти правя услуга, като ти връщам бутилката.

Ангъс грабна бутилката и я вдигна към светлината.

— Кървавото нещо е наполовина празно.

Грегори се ухили.

— Разбирам. „Криски“-то е кърваво. Точно така. Опитваш се да бъдеш забавен. — Усмивката му изчезна, тъй като Ангъс продължи да го гледа гневно. — Добре де, изпих малко. Но предпочитам да мисля за нея като наполовина пълна.

Ангъс остави бутилката, докато Иън влизаше в стаята. Грегори кимна към него.

— Той също пийна.

Ангъс повдигна вежди към Иън.

— Само една мъничка глътка — настоя Иън. — Знам, че съм на работа.

— Дяволски си прав. — Ангъс прехапа устни, за да не се усмихне. Новото фюжън питие на Роман щеше да бъде много популярно. — Може ли да се обадиш на Конър, за да знае, че съм тук? — Той кимна с глава на Иън, за да излезе от стаята.

— Разбира се. — Иън грабна един мобилен телефон от плота в кухнята и се върна във фойето.

— Е, здравеняко, готов ли си да докладваш? — Грегори се отпусна в стола си. — Намери ли Убиеца? Беше ли някоя от сексапилните мадами? — попита той и повдигна вежди.

Ангъс изгледа свирепо младия вампир.

— Може и да съм готов да ти простя, че си пил от „Криски“-то ми, ако ми кажеш какво не е наред с рожбата.

— С кое? Говори на английски, пич.

— Рожбата, мъничкото бебе. Искам да знам какво не е наред.

— О! — Изражението на Грегори стана сериозно, докато се подпираше върху лактите си. — Е, това е доста лично.

— Топките ти също, момко, и ако искаш да ги задържиш близки и лични, ще ми кажеш какво става.

— По дяволите! — Грегори го изгледа недоверчиво. — Зарежи стероидите, човече.

— Нямам нужда от наркотици. По природа съм гадно копеле.

— Да, забелязах. — Грегори присви очи. — Не си наранил сексапилното маце, нали?

Ангъс се усмихна. Започваше да разбира, защо Роман харесва младия вампир.

— Знаеш ли какво? Ти ми кажи за рожбата и аз ще ти разкажа за сексапилното маце.

Грегори бавно кимна.

— Дадено. — Той премести стола срещу него. Ангъс сложи клеймора по средата на масата, след това седна.

— Има ли опасност за рожбата?

— Не знаем. Вампирските лекари казват, че той е здрав.

— Момче ли е?

Грегори се усмихна.

— Трябваше да видиш лицето на Роман, когато ми каза. Беше толкова горд.

— Тогава какъв е проблемът? Не ме лъжи, момче. Мога само да ти кажа, че не искаш да ме виждаш ядосан.

Грегори завъртя очи.

— О, колко съм уплашен.

Ангъс потисна усмивката си. Скръсти ръце пред гърдите си и присви очи. Грегори въздъхна.

— Добре. Преди няколко месеца Шана спомена, че бебето сякаш спи по цял ден, а цяла нощ рита. Роман наистина откачи.

Ангъс опря лакти на масата пред меча си.

— Роман се бои от това, че рожбата може да е нощно създание? Затова ли ходят при вампирски лекар? Но нали Роман използва живи човешки сперматозоиди?

— Да. Но изтри ДНК-то на донора и добави своето.

— Така че той да бъде бащата. Не виждам какъв е проблемът. — Ангъс погледна настрана, когато вратата на кухнята се отвори. Конър

влезе вътре, следван от Иън.

— Надявам се, че си имал по-голям късмет от мен. — Конър извади бутилка синтетична кръв от хладилника и я пъкна в микровълновата. — Претърсвах северната половина на Сентрал парк цяла нощ и не видях нищо, освен няколко двойки, които правят любов.

— По дяволите! — Грегори тупна с юмрук по масата. — Знаех си, че трябваше да дойда с теб.

В стаята настъпи мълчание, чуваше се само бръмченето на микровълновата. Тримата шотландци наблюдаваха Грегори мълчаливо, докато той не се изчерви и размърда неспокойно в стола си.

— Предполагам, че имам нужда от приятелка.

— Всички имаме — промърмори Иън.

Микровълновата изпиука и Конър извади бутилката си с кръв.

— Преди да започнем да се оплакваме заради изгубена любов, искам да разбера за Убиеца. Намери ли я, Ангъс?

— Нея? — повтори Иън.

— Да, намерих я. — Ангъс махна към Грегори. — Но първо, този ми разказваше за рожбата на Роман.

Грегори хвърли на Конър смутен поглед.

— Той нямаше да ми каже за Убиеца, докато не изплюя камъчето.

Конър се намръщи, след това отпи голяма глътка от бутилката си.

— Роман иска да се запази в тайна.

Ангъс стисна зъби.

— И мислиш, че не мога да пазя тайна? Пазя повече тайни, отколкото можеш да си представиш, Конър. И въобще трябва ли да ти напомням, че работиш за мен?

— Да, моята работа е да осигуря сигурност на Роман, и точно това правя.

— Каж ми какъв е проблемът — настоя Ангъс.

Конър се облегна на кухненския плот с въздишка.

— След като рожбата бе зачената, Роман проведе някои тестове, за да види дали може да се превърне отново в смъртен.

Ангъс кимна.

— Процедурата, която проведе с Дарси Нюхарт. И какво?

— Роман откри, че процедурата може да се извърши само ако разполага с проба от ДНК-то на вампира като смъртен — продължи

Конър. — Докато изследвал нашето ДНК, Роман открил нещо... странно. По това време Шана вече беше бременна от сперма с ДНК-то на Роман.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ангъс.

Конър отпи още една голяма глътка.

— Нашето ДНК се е променило. Много лека мутация, но все пак не е същото, както когато сме били смъртни.

Ангъс преглътна.

— Тогава бебето на Роман...

— Може да е като нас — завърши Конър. — А ние вече не сме точно хора.

По гръбнака на Ангъс пропълзя тръпка. Не беше човек? Не бе чудно, че Роман е нервен. Каква ли щеше да е рожбата? Вече не беше човек. Мамка му.

— Добре ли си? — попита Конър тихо.

— Да. — Като се изключи, че Грегори барабанеше с пръсти по масата и Ангъс намираще звука за много дразнещ. Вече не беше човек. Как би могъл изобщо да убеди Ема, че е добър, когато дори не бе човек? Той сви юмруци и му се прииска да смаже някой. Грегори щеше да свърши работа. — Шана знае ли?

— Да — отвърна Конър. — Но тя настоява, че не я е грижа, казва, че обича Роман и ще обича рожбата без значение какво е.

— Тя е изключителна жена. — Ангъс се намръщи на Грегори, за да го накара да спре с шума.

Получи се. Грегори се наведе напред.

— Можеш ли да повярваш? Всички сме сбирщина мутанти! Също като Костенурките Нинджа^[1].

Ангъс примигна.

— Ние... ние сме като... костенурки?

Грегори избухна в смях. Иън поклати глава ухилен. Конър изсумтя.

— Не. Имаме вампирска ДНК. Не на костенурки.

— Адско! — Грегори се хвърли назад в стола си, като се смееше. — Притесних те, а?

Ангъс присви очи.

— Конър, ако ти не убиеш този новоизлюпен, ще го направя аз. Момчето си го проси.

Иън покри уста, за да скрие усмивката си. Конър просто скръсти ръце и погледна отегчено. Грегори избърса очите си.

— Не можеш да ме убиеш. Аз съм вицепрезидент на маркетинга в „Роматех“.

Ангъс вдигна вежди.

— Твърдиш, че служиш на някаква цел?

— Точно така. Продавам фюжън кухнята на Роман. Виждал ли си рекламите по Дигиталния вампирски канал? — Грегори се усмихна гордо. — Аз ги правя.

Ангъс извади малкия шотландски нож от канията в чорапа си и започна да изучава острото, смъртоносно острие.

— Не гледам много телевизия. Твърде зает съм да убивам.

Усмивката на Грегори изчезна.

— По дяволите, брато. Намери си хоби. Купи си нова пола. Намери някаква радост в живота си.

Ангъс се усмихна мрачно.

— Намирам радост в работата си и колкото е по-кървава, толкова по-добре. — Той погледна към Конър. — Ще имаш ли удоволствието или да действам аз?

Устата на Конър трепна. Грегори скочи на крака.

— Не можеш да ме нараниш. Роман има нужда от мен, за да продава нещата си.

— И ако спреш да правиш рекламите си, вампирите ще спрат да пият нещата на Роман и ще отидат при конкуренцията? — попита Ангъс.

Намръщен, Грегори разхлаби вратовръзката си.

— Няма конкуренция. Роман е единственият производител на синтетична кръв.

— Аха. — Ангъс плъзна пръст по острието на ножа си. — Виж, гледал съм достатъчно телевизия, за да знам какъв е правилният термин за такива като теб. Ти си това, което наричаме излишен член на екипажа.

Очите на Грегори се разшириха.

— Няма да ме нараниш. Роман ме харесва.

Ангъс наклони глава.

— Сигурен ли си в това, момченце?

Конър се засмя.

— Стига с шегите, Ангъс. Искам да чуя за Убиеца.

— Много добре. — Ангъс прибра ножа в канията. Усмихна се на Конър и Иън, които се бяха ухилили. — Винаги можем да убием младока по-късно.

— По дяволите! — Грегори изгледа шотландците. — Вие, момчета, имате извратено чувство за хумор. — Той премести клеймора на Ангъс настрана и седна на ъгъла на масата. — Бих искал да видя теб и древния ти меч срещу Убиеца, въоръжен с базука.

Ангъс кимна.

— Може би трябва да си намислиш последно желание, преди да ти видя сметката.

— И така, беше ли прав? — попита Конър. — Ема Уолъс ли е Убиеца?

— Да. Намерих я да се мотае с торба пълна с колове.

— Унищожи ли коловете? — попита Иън.

— Не. — Ангъс стана и прибра клеймора зад гърба си. — Уверих се, че напуска парка. Няма да убие никого тази вечер.

— А утре вечер? — Конър пристъпи към него. — Говори ли с нея? Убеди ли я да спре?

— Ще я видя утре. — Ангъс отвори вратата на кухнята. — Кажу ми на Роман да не се тревожи. Ще се погрижа за Ема Уолъс. — Той излезе, оставяйки вратата да се люлее зад него.

— Чакай. — Конър се плъзна покрай вратата и се присъедини към него във фойето. — Що за човек е тя? Ще бъде ли лесно да я убедиш?

— Не, тя е твърдо решена да свърши работата си. Голям инат е. И е горделива.

— Звучи ми познато.

Ангъс повдигна вежди.

— Ако се каниш да ми кажеш, че си приличаме, аз вече разбрах, че е така.

Конър понижи глас.

— Имаш ли нужда от помощ?

— Не! — Ангъс не бе осъзнал колко рязко прозвуча отговорът му, докато Конър не го погледна с повдигнати вежди. Той прочисти гърлото си. — Ще се оправя с това сам.

— Мисля, че ще ѝ бъде по-лесно да повярва на нашата гледна точка, ако я чуе от повече от един човек.

— Не. — Ангъс стисна централната колона в основата на голямото стълбище. Защо се появяваше това внезапно собственическо чувство, когато ставаше въпрос за Ема Уолъс? Или беше заради гордостта му, отказваше да гледа на нея като на предизвикателство, с което не би могъл да се справи? Или беше нещо повече? — Аз ще се погрижа за това. Сам.

Конър наклони глава.

— Както искаш.

Ангъс тръгна към средата на стълбището, откъдето можеше да види площадките на всеки етаж. Би било по-бързо да се телепортира на петия етаж, вместо да изкачи всички стъпала.

— Тя е хубаво момиче — прошепна Конър зад него.

Ангъс се извърна, за да изгледа сърдито приятеля си, но Конър просто му хвърли знаещ поглед. Мамка му. Ангъс отново погледна към площадката на петия етаж.

— Дали Роман ще има нещо против да използвам офиса му?

— Не. Планираш да проучиш госпожица Уолъс?

— Да. Ако разбере какво я кара да убива, тогава мога да го премахна и после...

— Тя ще спре да убива — довърши изречението Конър. — Добър план.

— Надявам се да я направя съюзник.

Конър пристъпи към него, със съмнение в погледа.

— Много голяма е крачката от убиец до съюзник.

— Остин Ериксън е на наша страна.

— Но той никога не е бил убиец. Госпожица Уолъс е убила четирима от нашия вид, за които знаем. Тя е много по-ожесточен враг, отколкото Остин някога е бил.

— Да, тя е предизвикателство, но не се заблуждавай. — Ангъс вдигна брадичката си. — Няма да бъда победен.

Конър отстъпи с кимване.

— Лека нощ тогава.

— Лека нощ. — Ангъс се телепортира на петия етаж, след това влезе в офиса на Роман.

Докато чакаше компютъра да зареди, той си взе бутилка синтетична кръв от минихладилника. Нулева, същата кръвна група като на Ема. Някои вампири смятаха, че е твърде скучна и често срещана за техните вкусове, но Ангъс винаги предпочиташе прости ястия. Той затопли една чаша в микровълновата, след това я извади, помирисвайки пресния и здравословен аромат. Също като Ема. Тя беше от силен, издръжлив род. Достатъчно, за да подкрепя един мъж цял живот. Той се върна при бюрото и отпи от чашата. До утре вечер, когато щеше да се срещне с нея, щеше да има цялата информация, която му бе необходима. Нямаше търпение битката да започне.

Ема пусна чантата с коловете върху кухненския плот, а след това се отправи към хладилника, за да потърси закуска. Или вечеря. Или както го наричаха, след работа цяла нощ. Стомахът ѝ изкъркори от глад, докато отваряше вратата на хладилника.

— Великолепно — промърмори тя, докато се взираше в една малка кофичка с нискомаслено кисело мляко и една торба с увехнали марули. Беше забравила да се отбие до магазина на път за вкъщи. Всичко това бе по вина на шотландеца. Ангъс. През цялото време се питаше дали е вампир или не?

С въздишка тя грабна киселото мляко с вкус на ягоди. Не драматизираше ли излишно? Ангъс можеше и да е просто един нормален мъж. Да, точно така. Тя разкъса опаковката и заби лъжица в кофичката с мляко. Нямаше нищо нормално в Ангъс. Беше умен, красив, мечтания мъж във всяко едно отношение, но дали бе жив?

Тя погледна към входната врата. И трите резета бяха заключени, а мигащата светлина показваше, че алармата е включена. Все пак, един вампир можеше да се телепортира навсякъде. В малкия си апартамент в Сохо, тя можеше да премине от кухнята в хола само с пет крачки. Остави киселото мляко на масичката за кафе и се насочи към прозореца, за да надникне през щорите. Скоро щеше да се зазори и тя щеше да бъде в безопасност през деня.

Улицата беше празна, с изключение на един ред от паркирани коли и няколко ранобудни, които разхождаха своите кучета. Кучетата си вършеха работата около дърветата, докато сънените им господари

ги чакаха, с чаша кафе в едната ръка и найлонова торбичка за изпражнения в другата.

Ема пусна щорите и се насочи към яркочервеното си канапе. Може би трябваше да си вземе куче. Тогава нямаше винаги да е сама. Трудно бе да има някаква връзка, когато имаше работа, която не може да обсъжда и тайни, които не можеше да споделя. За съжаление, убийствените ѝ дейности може би вече не бяха тайна. Ако Ангъс беше вампир, той знаеше точно за какво служат коловете ѝ. Следващият въпрос бе — дали щеше да сподели тайната ѝ с други вампири?

Извади визитната картичка от джоба си. Беше бяла, с герба на клан в горния ляв ъгъл. Карето беше синьо-зелено точно като килта, който носеше Ангъс. Името му бе вписано под „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“, а адресите бяха в Лондон и Единбург. „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“? Това звучеше познато. Тя отвори лаптопа си на масичката за кафе и влезе във файловете си от работа. Логото на „Коловете“ се появи на екрана и тя потърси компанията на Ангъс. Докато чакаше, сложи кисело мляко в устата си. Ако компанията на Ангъс бе със седалище в Лондон и Единбург, защо беше в Ню Йорк? Търсенето приключи. Компанията на Ангъс Маккей осигуряваше охраната на „Роматех Индъстрис“.

Ема преглътна. Това не бе абсолютно доказателство, че Ангъс е вампир, но със сигурност доказваше, че е в съюз с врага. „Роматех“ бе собственост на най-могъщия и богат вампир на Източния бряг, Роман Драганести. Шефът на Ема, Шон Уилън, имаше тон от информация за Роман. Той бе господар на вампирското сборище на Източното крайбрежие, изобретател и производител на синтетична кръв в „Роматех“ и зет на Шон. Шон използваше цялото време и ресурси на „Коловете“ в стремежа си да намери и спаси дъщеря си. Ема не бе съгласна с основната му мисия, но не спореше с шефа. Тя просто си вършеше работата в офиса, а след това излизаше на лов. Убиването на вампири трябваше да е основната мисия. Това беше причината да се присъедини към елитния екип „Колове“. Шон събираше информация.

Що се отнасяше до Ема, единствената информация, която ѝ бе необходима, бе дали заподозреният е вампир. Ако беше, значи трябваше да умре.

Тя въведе интернет адреса от визитката на Ангъс. Началната страница на „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“ излезе на екрана.

Под заглавието на компанията, с дребен шрифт, пишеше „Основана през 1927 година“. В долната част на страницата, се изброяваха адресите в Лондон и Единбург, а след това предупреждение „Консултация само с предварителна уговорка“. Имаше линк за електронна поща. Ема кликна върху него, а получателят бе посочен като домашен офис. Тя написа кратко съобщение.

„Това съобщение е за Ангъс Маккей. Просто се чудех дали си жив или мъртъв.“

Тя се колебаеше дали да го изпрати. Ами ако ѝ отговореше? Пулсът ѝ се ускори при мисълта. Тя кликна върху „Изпращане“. И трепна. Не трябваше да общува с врага, но не беше сигурна, дали той е врагът. Сайтът му не ѝ помогна. Състоеше се само от една страница. Явно не ѝ предлагаше никаква информация за себе си.

Тя отвори мобилния си телефон. С малко късмет, старият ѝ ръководител-работохолик в МИБ още щеше да е в офиса. Той винаги твърдеше, че терористите нямат почивен ден, така че защо той да си взима такъв?

Тя набра номера му.

Две позвънявания. Три.

Тя сложи друга лъжица с кисело мляко в устата си.

— Робъртсън на телефона.

Тя преглътна бързо.

— Браян, Ема е.

— Ема, скъпа. Как си? Добре ли се държат янките с теб?

— Да. Благодаря ти. Чудех се дали знаеш нещо за една компания със седалище в Лондон и Единбург. Казва се „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“.

— Сега ще погледна. Задръж.

Ема хапна още кисело мляко, докато чакаше. По какъв случай работеше Ангъс? Със сигурност, не се опитваше да работи под прикритие. Мъж с килт и клеймор бе склонен да се откроява. Беше чудо, че половината от жените в Манхатън не го следваха с капещи лиги. Или не се молеха за внезапен ободряващ вятър.

Мама винаги настояваше татко да слага черно бельо, когато носеше килта си. Татко щеше да я подразни, че е забравил и мама щеше да го завлече в спалнята, за да се увери, че е подходящо облечен. Проверката отнемаше повече от час. Ема се усмихна. Беше на тринадесет години, преди да разбере какво толкова ги забавя.

— Ема? — Гласът на Браян прекъсна мислите ѝ.

— Тук съм.

— „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“ е основана през 1927 г. от Ангъс Маккей Трети. През 1960 г. президентът е записан като Александър Маккей. След това през 1995 г. я поема Ангъс Маккей Четвърти.

— Разбирам. — И така, Ангъс е син на Александър и внук на основателя, Ангъс Трети. Освен ако... той не беше и тримата? — Има ли някакви техни снимки?

— Не. Стоят в сянка — продължи Браян. — Не се рекламират. Не могат да бъдат открити дори в телефонния указател.

— Това е странно.

— Е, предполагам, че са от достатъчно дълго в бизнеса и имат достатъчно клиенти. Ето нещо интересно...

— Какво?

— Компанията е извършвала тайни мисии по време на Втората световна война. Ангъс Трети дори е бил посветен в рицарство.

Ема примигна.

— Наистина ли? Чудя се какво толкова е направил, което въоръжените сили не могат.

— Не знам. Изглежда Ангъс Четвърти е направил няколко услуги на кралицата.

— Майтапиш се. Какви например? — Последва пауза, в която Ема можеше да чуе как нейният бивш ръководител мърмори.

— По дяволите! Изтрито е.

Ема се изправи и започна да се разхожда из малката си всекидневна. Колкото повече разбираше за Ангъс, толкова по-объркана ставаше. Той не изглеждаше като враг.

— Значи тази компания е изпълнявала секретни мисии за правителството ни и за кралицата.

— Да, и... по дяволите. Ангъс Маккей има разрешително за получаване на секретна информация ниво девет. Това е високо, колкото

моето.

И много по-високо от това на Ема.

— Това е напълно нечувано. Този човек е цивилен.

— Предполагам, че има нещо общо с тези секретни мисии. Във всеки случай, му е гласувано голямо доверие. Какво знаеш за него?

Освен факта, че иска да го съблече?

— Не много. — Тя трябваше да изпитва огромно облекчение, след като разбра, че заслужава доверие. О, небеса, дори и кралицата му вярваше. Но, по дяволите, той отговаряше за охраната на най-могъщия вампир на Източния бряг. Кой би могъл да защити Роман Драганести по-добре от друг вампир? Шансовете Ангъс да е вампир бяха големи.

Тя седна на канапето.

— Имаш ли списък с клиентите му?

— Нека да видим. Той осигурява охраната на няколко членове на Парламента, на няколко важни клечки в ББС и моден дизайнер в Париж.

Тези клиенти не звучаха като вампири. Възможно ли е той всъщност да е човек? По дяволите, все още не знаеше със сигурност.

— Благодаря ти, Браян. Много ми помогна. — Тя натисна бутона за изключване и пусна телефона на канапето.

Започна да се разхожда из малкия си хол. Как би могъл Ангъс да е вампир, щом кралицата му вярва? И какъв вид услуги извършва, които агент от МИ5 или МИ6 да не може? Тя трепна. Един вампир можеше да направи неща, които човешки агент, никога не би могъл. Лаптопът ѝ издаде пиукащ звук, който ѝ казваше, че е получила писмо в електронната поща. Тя се втурна към канапето и провери подателя: *Ангъс Маккей*.

Сърцето ѝ подскочи. Тя отвори съобщението.

„Скъпа госпожице Уолъс, от офиса ми в Лондон ми препратиха вашето съобщение. Моля да се срещнем утре вечер в Сентрал парк в 20:00 ч., на същото място, на което се срещнахме тази вечер. Тогава ще отговоря на всичките ви въпроси.“

Това беше. Много делово. Тя беше... почти разочарована. Какво беше очаквала? Повече флирт и закачки? Беше се наслаждавала на разговора с него преди да започне да се държи властно. Седеше там и се мръщеше на съобщението му, преди да напише:

„Ще бъда там. И аз ще съм тази с панталоните. Не си забравяй чантата.“

Натисна „Изпращане“.

Скочи и започна да се разхожда из стаята. Какво правеше, шегуваше се с предполагаем вампир? Изобщо имаха ли вампирите чувство за хумор? Е, Ангъс се беше пошегувал с нея в парка.

Компютърът ѝ изпиука. Беше отговорил? Тя изтича до канапето и отвори пощата.

„Ще оставя торбата си вкъщи, ако ти оставиш панталоните.“

Тя ахна. Този палав мъж! Засмя се, после рязко спря. Той може би не беше човек. Може би беше враг.

Ема се отпусна на възглавниците. Колко глупаво от нейна страна. Да флиртува с врага. Защо трябваше да е толкова дяволски привлекателен? Беше необходимо да изясни приоритетите си и да планира стратегията си за следващата нощ. Обикновено убиваше вампири по време на лов, когато бяха напълно неподготвени. Нямахше да има това предимство с Ангъс. Имаше нужда от... капан. И начин да го задържи.

Звъненето на мобилния ѝ телефон я стресна. Да не би Ангъс да беше открил номера ѝ?

— Ало?

— Ема, Браян е. Току-що получих странен доклад от данните за сигурност и си помислих, че трябва да знаеш.

Тя се наведе напред.

— Да?

— Някой е проникнал във файловете на служителите преди около десет минути. Имал е разрешително, но не се е легитимирал, затова е сигнализирано. Преди защитата да успее да прекъсне връзката, този човек е успял да свали един файл. — Браян се изкашля. — Мислех, че трябва да те предупредя.

Студени тръпки пронизаха кожата на Ема.

— Чий файл е това?

— Твоя.

— Разбирам. — Гласът ѝ звучеше отдалеч. — Благодаря ти.

Тя остави слушалката и си пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си. Значи Ангъс я проверяваше. Щеше да разбере всичко за нея. Погледът ѝ се върна към плавия имейл, който ѝ беше изпратил. Ако беше вампир, утрешната вечер щеше да му е последна. И дори помилване от кралицата нямаше да спаси прекрасния му задник.

---

[1] Костенурките Нинджа е измислен екип от четири мутирала костенурки, които са тренирани от техния сенсей, учителя Сплинтър, за да станат обучени нинджа-воини. Те живеят в каналите на Ню Йорк, изолирани от обществото, и се бият срещу дребни крадци, зли мегаломанияци и извънземни нашественици. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Двадесет минути преди осем, Ема разпръсваше листа по земята, за да скрие въжето. Тя се намираше в гориста местност в Сентрал парк, която бе достатъчно уединена, за да не се притеснява, че невинни хора могат да попаднат в капана ѝ, но и достатъчно близо до мястото, където бе срещнала Ангъс Маккей предишната нощ. Черните ѝ джинси бяха комбинирани с яркочервен пуловер, за да му е по-лесно да я намери. Бе скрила чантата с коловете под близките азалии и бе затъкнала четири кола в колана си.

Петнадесет минути до осем. Щеше ли да дойде навреме? Минутите се нижеха невероятно бавно. Какво ли би било да има на разположение цяла вечност от нощи? Или способността да се телепортира някъде за един миг? С изключителните им способности, Ема можеше да разбере защо вампирите се смятаха за по-висши.

Но от опит можеше да каже, че всички серийни убийци се смятаха за по-висши. Точно това бяха вампирите в действителност. Серийни убийци с изключителни способности, които ги правеха трудни за убиване. Единственото хубаво нещо в тях бе това, че вече бяха мъртви. Не трябваше да ги хваща и да чака бавната съдебна система да въздаде справедливост. Нямаше забавено удовлетворение тук. Когато откриеше някой, тя го убиваше.

Оставаха десет минути. Тя заобиколи дъба, на който бе завързано въжето. Трябваше да поддържа мускулите си в готовност, а сетивата нащрек. Трябваше да действа бързо. Не можеше да мисли за това колко хубав изглежда в килт. Не биваше да мисли за остроумен, интелигентен разговор. Мисията ѝ се състоеше от две части. Да разбере какъв е — човек или чудовище. След това да го убие, ако е второто.

Тя се сви при мисълта за това как ще наблюдава угасването на блясъка в прекрасните му зелени очи. Никога преди не бе разговаряла с вампир преди да го убие. Четиримата, които беше убила, се опитваха да изнасят жена, докато се хранят от нея. Гледката беше толкова

ужасяваща и отблъскваща, че тя нямаше проблеми с това да въздаде справедливост.

Не можеше да си представи Ангъс да прави това с някоя жена. Изглеждаше обиден от ексхибициониста. И ѝ изнесе лекция на тема безопасност. Кой вампир действаше по този начин? О, боже, молеше се тя, нека да не бъде вампир. Нека да бъде герой на кралицата и внук на посветен в рицарско звание герой. Нека да бъде мъжът от фантазиите ѝ — свиреп, почтен воин, който заедно с нея щеше да се бори със злото.

— Добър вечер, госпожице Уолъс.

Тя се обърна към дълбокия глас, но едва успя да различи тъмния му силует в далечината. Сърцето ѝ препускаше. Изглеждаше чудесно и опасен. Той пристъпи към нея, а килта се завъртя около коленете му.

— Благодаря, че дойде. Трябва да поговорим.

— Да, трябва. — Тя вдигна психическите си защиты. Ако той бе вампир, можеше да се опита да манипулира ума ѝ. Тя се отправи към средата на малката поляна. Всичко, което трябваше да направи, бе да тръгне направо към нея и щеше да попадне в капана. — Бях започнала да мисля, че няма да дойдеш.

— Аз държа на думата си.

Но дали си жив? Това бе истинският въпрос. Ако беше вампир, той нямаше да знае смисъла на искреността. Или честта. Той се запъти към нея, приближавайки се достатъчно, че тя да може да го види ясно.

Килтът му бе в същото синьо-зелено каре, което носеше предишната нощ, но блузата му тази вечер или пуловерът, както янките го наричаха, беше син. Кожените каишки пресичащи гърдите му от снощи ги нямаше. Не беше донесъл меча си. Погледът ѝ се насочи към чорапите му. Не беше напълно невъоръжен. Ножът беше на мястото си под десния му чорап.

Той спря, наклони глава, като я изучаваше. Тя затаи дъх. Дали подозираше нещо? Още две стъпки и щеше да попадне в капана, с главата надолу. Тя знаеше много добре, че един вампир не можеше да остане в капан за дълго. Просто щеше да се телепортира надалеч.

— Имаш колове в колана.

Тя сви рамене.

— По-добре да съм подготвена, отколкото да съжалявам.

Той се намръщи.

— С мен си в безопасност, девойче. Не бих те наранил.

— Имаш нож.

Той погледна надолу.

— Просто навик. Обикновено нося и клеймора си, но съм го оставил, за да знаеш, че не искам да те нараня.

— Признаваш ли, че си мой враг?

— Не. Бих могъл да бъда... добър приятел.

Той изглеждаше толкова искрен. Ами ако наистина беше герой на кралицата? Ами ако рискуваше живота си за страната си, без да иска признание или награда в замяна? Той можеше да е герой. Би могъл да бъде всичко, за което някога бе мечтала, че един мъж може да бъде.

— Госпожице Уолъс? — Той пристъпи към нея. Прилив на паника премина през Ема. Изведнъж тя не искаше да знае истината. Желаше да повярва, че този силен, прекрасен мъж в килт е герой, а не демон. Тя вдигна ръка.

— Спри!

Твърде късно. Той стъпи направо в центъра на примката. Тя се стегна плътно около глезена му. Той ѝ хвърли поглед точно преди въжетото рязко да издърпа краката му. Погледът му показваше, че е наранен. Шок, гняв, предателство — Ема прочете всичко в очите му. По дяволите! Нямаше какво да направи. Трябваше да разбере дали е приятел или враг. Извади кол от колана си. Ако той беше вампир, тя трябваше да действа бързо.

Погледна нагоре. И ченето ѝ увисна. Колът се изплъзна от ръката ѝ. Мили боже. Ангъс Маккей висеше с главата надолу, а подгъва на килта му се вееше около врата му.

Ема примигна. Мили боже, никога не бе виждала такова невероятно тяло. Тесни бедра, мускулести задни части, гладка кожа, целуната от сребриста лунна светлина. Клонът на дървото се олюляваше от тежестта му, което караше тялото му да подскача леко нагоре и надолу. Тя следваше ритъма, кимайки като играчка с подскачаща глава, за да остане фокусирана върху невероятния му гол задник.

— Госпожице Уолъс? Чуваш ли ме?

Тя се изтръгна от предизвиканата от задника му хипноза. От колко ли време ѝ говореше?

— Моля?

— Или да те наричам Ема, тъй като очевидно сега ме познаваш по-добре?

Червенина плъзна по лицето ѝ. От колко ли време стоеше там и гледаше влюбено задника му? И небеса, какво правеше тя, взирайки се в задника му, когато може да получи пълно панорамно преживяване, като просто се разходеше около него? Той се изви, опитвайки се да я погледне.

— Защо ме завърза като пушена шунка? Със сигурност бихме могли мъничко да си поговорим, лице в лице.

Не за лицето му си мислеше.

— Чувствай се свободен да говориш. — Тя започна да ходи бавно наоколо. Досега той не се бе опитал да избяга. Значеше ли това, че е човек? Алилуя!

Разбира се, това означаваше, че тя му дължи огромно извинение. Ема се усмихна на себе си. Със сигурност можеше да му помогне да преодолее това. Той се размърда като уловена риба. Дъхът ѝ секна. О, да. Щеше много да му се извини. Тих стържещ шум привлече вниманието ѝ. Въртеливите му движения най-вероятно бяха разхлабили ножа в канията и той се плъзгаше надолу. Ангъс се преви и достигна чорапа си. Пръстите му се свиха около дръжката.

— Не! — Тя се затича към него. С летящ удар, изби ножа от ръката му. Той литна във въздуха. Тя спря, след това бързо скочи извън обсега на Ангъс. Докато той проклинаше, тя спринтира към мястото, където бе паднал ножа.

— Не! — извика той зад нея.

Ема се хвърли към ножа, претърколи се и скочи на крака, като сграбчи дръжката в ръцете си. Тя насочи остро, осемнадесетсантиметрово острие към него.

Той бе изчезнал.

Сърцето ѝ се смрази. Бързо се завъртя, за да го потърси. Въжето висеше от клона на дървото, не беше отрязано. Съкрушително усещане стисна сърцето ѝ. Не беше герой. Не беше мъжът на мечтите ѝ. Не бе издържал изпитанието и се бе телепортирал надалеч. Той беше враг. Тя трябваше да го убие.

Ема потисна нарастващата болка от разочарованието в себе си. Не можеше да си позволи сантименталност. Битката бе започнала и

зрението му бе по-добро от нейното. Той беше и по-силен, но тя имаше оръжие.

Бавно се насочи към центъра на поляната, въртейки се в кръг, за да го потърси сред дърветата. Дърветата бяха тихи, не се чуваше нищо, освен ускореното ѝ дишане. Там! Той ли беше? Да, тя можеше да различи тъмния му силует. Копелето се бе облегнало на едно дърво със скръстени ръце и глезени, сякаш това бе просто още един ден в офиса.

Тя посочи с ножа към него.

— Сега вече знам истината за теб.

Той заглади гънките по килта си.

— И аз знам за теб. Някои жени биха направили всичко, за да погледнат под килта на един мъж. Наслади ли се на гледката?

Тя се подсмихна.

— Нямам това предвид. Знам, че си вампир.

— Знам, че ти си Убиеца — каза той и се отблъсна от дървото. —
Време е да спреш.

Възнамеряваше да я убие, мисълта предизвика тръпки у нея. Тя се разкрачи и се подготви за атака.

— Тази вечер ще умреш от собственото си оръжие.

Той сви рамене.

— Умрях веднъж. Не ми пука кой знае колко — отвърна той и пристъпи към нея.

Тя вдигна ножа, така че острието бе на едно ниво с врата му.

Той я изгледа раздражено.

— Свали ножа, за да поговорим. Не можеш да се мериш с мен в битка.

— Приближи се и ще разберем.

Той я гледаше мълчаливо, после кимна, сякаш беше взел решение.

— Много добре. Ще ти демонстрирам.

Ема примигна, когато тялото му премина покрай нея отдясно. Тя се завъртя, за да го държи под око. Той спря от другата страна на поляната.

— Пропусна.

Вампирите бяха такава арогантна сбирщина. Но тя можеше да използва неговата пренапомпана гордост срещу него.

— Не мислех, че ще бягаш като страхливец.

Той повдигна вежди.

— Очакваш от мен да стоя на едно място, докато забиваш нож в сърцето ми?

— Очаквам да се изправиш срещу мен като мъж.

— Така значи, за да докажа мъжествеността си, трябва да се държа като агне преди клане? — Той се засмя. — Убиваш ме.

Устата ѝ трепна развеселено. Проклет да е. Защо не можеше да намери жив мъж, който да е толкова очарователен и привлекателен? Очевидно всички добри мъже бяха женени... или мъртви.

Той профуча покрай нея, но този път тя беше по-бърза и го плесна по задника. Ангъс се засмя и продължи, забивайки се в сечището като топка за пейнтбол, трупаша резултат.

— Добре, разбрах. Можеш да се движиш много бързо. — Може би не трябваше да се оплаква. В края на краищата, не я беше нападнал. Все още. Но тя се замайваше, от това въртене, за да го държи под око. Това ли беше планът му — напълно да я дезориентира, преди да я нападне?

Тя спря. Тялото му беше като мъгла, докато минаваше покрай нея.

— Страхливец. Стой мирно.

Изведнъж той я сграбчи отзад, като я дръпна силно към гърдите си. Ръцете му се стегнаха върху нейните и върху ножа. Тя ахна. Дишането му беше бързо и развяваше косъмчетата на слепоочието ѝ. Гърдите му се движеха срещу гърба ѝ с всяко негово вдишване. Той наведе глава и прошепна в ухото ѝ:

— Достатъчно ли ти е?

Тя потръпна.

— Пусни ме.

— Не само, че съм по-бърз от теб, но съм и по-силен. — Той изви ръцете ѝ.

Тя се съпротивляваше, ръцете ѝ трепереха от усилието, но скоро ножът бе опрян във врата ѝ. Тя преглътна. Обикновено, в тази ситуация, щеше да настъпи крака на нападателя, като внезапно забие лакът в ребрата му. Но тя не можеше да помръдне ръцете си. Те бяха затиснати под неговите.

— Виждаш колко е лесно, девойче — прошепна той в ухото ѝ.

— Няма да ти позволя да ме убиеш.

— Скъпа, само искам да поговорим. — Дъхът му погали врата ѝ, карайки малките косъмчета да настръхнат.

— Да не си посмял да ме ухапеш!

— Ема. — Той отпусна ръцете си. — Ти ме рани.

Тя отскочи, като се обърна, за да го разреже с ножа. Ангъс избегна атаката ѝ, а после дръпна ножа от ръцете ѝ и го хвърли настрана. Той се завъртя във въздуха със свистене, след това острието се заби в едно дърво с трясък. Тя грабна втория кол от колана си и го насочи. Ангъс хвана китката ѝ и изтръгна кола от ръката ѝ.

— Скъпа, трудно ще водим разговор, ако продължаваш да се опитваш да ме убиеш.

— Няма за какво да говорим. — Тя отстъпи назад, като дишаше тежко и разтриваше китката си.

— Оу, нараних ли те? Не съм искал.

Тя изсумтя.

— Сякаш те е грижа. Храниш се от хора в продължение на години. Колко души си убил?

Той хвърли кола далеч в гората, а след това се обърна към нея и се намръщи.

— Убил съм повече отколкото искам да си спомня, но само в битка.

Като тази вечер. Кръвта ѝ се смрази.

— Ако имаш някаква чест, ще ми дадеш справедлива битка.

— Девойче, ти вече си решила, че съм зъл. Защо зъл мъж да има чест?

Прав беше. Тя преглътна. Дори не си бе направил труда да отрича злината си. Тя приклепна в отбранителна позиция, наблюдавайки. Чакайки. Извади третия кол от колана си.

— Мамка му — промърмори той. Скръсти ръце пред широките си гърди и се намръщи. — Имаш черен колан по таекуондо?

— Би трябвало да знаеш. Прочел си личното ми досие.

— Да. Разкарай кола, ако искаш честен бой. — Той се огледа и посочи вляво от себе си. — Ще се бием там. Земята е по-мека, заради есента.

Тя изсумтя.

— Аз няма да падам. Ти ще го направиш.

— Ще видим. — Той се обърна с гръб към нея, докато се отправяше към мястото, което бе избрал.

Арогантен вампир. Тя затыкна кола под колана си, а след това атакува. След няколко бързи стъпки, скочи във въздуха и го блъсна право в гърба с летящ удар.

— Ох. — Беше като да се блъснеш в тухлена стена.

Тя се приземи на един крак и застана в отбранителна поза. В същото време той едва бе направил крачка напред. Проклет да е.

Ангъс се обърна усмихнат.

— Нетърпеливо девойче. Това ми харесва.

Тя изсумтя.

— Типична вампирска арогантност. Това е най-голямата ви слабост, твърде сте високомерни, за да го разберете.

Той изимитира обиден поглед.

— Скъпа, бъди справедлива. Бях арогантен негодник доста преди да стана вампир.

Бе изкушена да попита на колко години е, но личната му история нямаше значение. Той бе като всички останали. Зъл убиец. Тя зае любимата си поза за атака.

— Честна борба. Без мамене.

Тъгълчетата на устата му се извиха.

— Залагам честта си.

Тя атакува с бърза поредица от ритници и удари с ръце. Той блокира всеки един.

Тя отскочи назад и се подготви за още един рунд. По дяволите, беше добър.

— Къде си тренирал?

— В Япония. Ходя там на уроци през последните двеста години.

Устата ѝ се отвори. О, небеса. Какви ли неща е видял.

— На колко си години?

— Петстотин двадесет и шест години, ако включим и годините ми като смъртен.

Тя преглътна. Той беше ходещ музей. Беше живял през Ренесанса, Реставрацията, епохата на Просвещението. Беше носил дрехите, ходил по калните улици, виждал бе как историята се разгръща пред него.

— Какви истории мога да ти разкажа — прошепна той.

Тя настръхна. Беше прочел личното ѝ досие.

Знаеше, че е специализирала история в университета „Сейнт Андриус“ в Единбург. Тя бе напълно потопена в тайните на миналото, до онази студена нощ, когато родителите ѝ бяха убити и суровата реалност я бе застигнала. Беше изоставила книгите и мечтите си и бе променила образованието си, изучавайки право, бойни изкуства и огнестрелни оръжия.

— Проклет да си. — Тя се хвърли напред, ритайки и завъртайки се, за да ритне отново.

Той блокираше всеки ход. Тя отскочи назад и зае друга поза. Той изчакваше. И тогава я осени прозрение. Мъжът просто се защитаваше. Не, че трябваше да се оплаква. Ако той я атакуваше, тя щеше да се мъчи да остане в съзнание. И все пак, беше толкова арогантен, че не можа да се сдържи и го предизвика.

— Защо не атакуваш, вампире? Апетит ли нямаш?

Той подпря ръцете си на кръста, изглеждаше раздразнен.

— Не съм се хранил от смъртен от осемнадесет години. Храня се от бутилка.

— Е, не е ли благородно от твоя страна? Считам, че остават около петстотин години неизвестност.

— Да, хранех се, когато имах нужда, но никога не съм убивал за храна. — Погледът му се спусна надолу по тялото ѝ, след това обратно към лицето ѝ. — Всъщност, оставях девойчетата... много задоволени.

Кожата ѝ изтръпна. Почти можеше да му повярва.

— Това е фалшиво чувство за жертвите ти. Използваш контрол над ума върху тях.

— За да им доставя удоволствие, да. — Той пристъпи към нея. — Голямо удоволствие.

— Спри на място. — Тя извади третия кол от колана си. — Контролираш ли ума на кралицата? Затова ли британското правителство мисли, че си някакъв герой?

— О, проучвала си ме. Поласкан съм.

— Не бъди. — Тя вдигна кола.

Ангъс въздъхна.

— Скъпа, не може ли да говорим, без да ме заплашваш с твоята мъничка пръчка?

— Спри да ме наричаш „скъпа“ и отговори на въпроса ми. Контролираш ли ума на кралицата?

— Не. Винаги съм бил верен поданик. — Той сви рамене леко. — С изключение на времето, когато бях привърженик на Стюардите. Но винаги съм служел на онзи, когото смятах за законен крал.

Дали наистина е познавал Хубавия принц Чарли^[1]? О, небеса, колко много въпроси би искала да му зададе. Но той я изкушаваше нарочно, примамваше я, без съмнение, за да я направи по-лесна плячка.

— Прочетох, че родителите ти са убити — прошепна той.

Ръката ѝ здраво стискаше кола.

— Това не е твоя работа. — Бе сгрешила, като бе използвала думата изкушение. Това бе твърде нежна дума. Това беше откровена психологическа атака. Копеле.

— Изгубила си и брат си. И леля си. — Погледът му бе изпълнен със съчувствие. — Знам какво е да изгубиш близките си.

В нея закипя ярост. Съчувствие от вампир? Той бе от същия вид чудовища, които бяха убили родителите ѝ.

— Млъкни! — Ема се хвърли към него. Така или иначе, щеше да го свали и да използва кола си. Ритна към слабините му. Той отскочи назад, наведе се и се завъртя, помитайки краката ѝ. Тя падна назад.

— Мамка му. — Той се хвърли към нея с невероятна скорост. Дупето ѝ се удари в земята, когато той се приземи до нея, протягайки ръка зад главата ѝ.

— Какво? — Тя се втренчи в него, замаяна. По някаква причина, той лежеше до нея, придържайки главата ѝ на няколко сантиметра от земята. Той се наведе над нея, толкова близо, че тя можеше да види червеникавия отблясък на брадата по челюстта му. Масивните му гърди се притиснаха към нея. Какво правеше той? Изучаваше врата ѝ?

— Спри! — извика тя и замахна с кола към гърба му.

— Достатъчно! — Той издърпа кола от ръката ѝ и го хвърли в гората.

Имаше само още един кол в колана си. Трябваше да бъде внимателна. Да го изненада. Засега щеше да действа спокойно, да се подчинява. Той отново се наведе над нея, като се занимаваше с нещо зад главата ѝ. Дъхът му се носеше пред лицето ѝ, изненадващо сладък.

Всъщност, цялото му тяло миришеше изненадващо добре. Чист и мъжествен. Как бе възможно това?

— Какво правиш? — прошепна тя.

Той бавно постави главата ѝ на земята, но задържа ръката си на тила ѝ, докато се подпираше на лакътя си.

— Не исках да паднеш върху това. — Той ѝ показа острия камък в другата си ръка. — Това беше на мястото, където главата ти щеше да се удари. — Той хвърли камъка в гората.

— Ти... ти се опитваше да ме защитиш?

— Извинявам се, че те съборих, но бях мъничко ядосан, след като се опита да ме изриташ под пояса. — Той се намръщи. — Какво стана с честната битка?

— Ти си по-бърз и по-силен. Трябваше да направя нещо, за да изравня шансовете.

— Ти си свиреп боец. — Погледът му сведе към устата ѝ и се задържа там. — Ние си приличаме повече, отколкото ти се струва.

Прониза я тръпка. Дали той действително се опитваше да я защити? Но нямаше такова нещо като *добър* вампир. Това трябваше да е част от психологическата му атака.

— Какво искаш от мен?

Погледът му се насочи към врата ѝ.

— Ако ме ухапеш, кълна се, ще те убия.

— Има толкова много ярост, затворена в теб. — Погледът му се понесе надолу. Той нежно сложи ръка върху бедрото ѝ и я плъзна нагоре към ханша ѝ. — Има и други начини да се освободиш от нея.

Сърцето ѝ биеше силно. Отново бе сгрешила. Той използваше повече от психологическа борба. Имаше намерение да съблазни както ума, така и тялото ѝ. И не помагаше това, че лекото му докосване запалваше искри по бедрото към ханша ѝ.

Разтреперена, Ема си пое дъх. Добре. Тя също можеше да играе тази игра. И веднъж щом го разрееше напълно, щеше да използва последния си кол. Постави длани върху ръцете му и ги плъзна нагоре по изпъкналите му бицепси. О, небеса, не беше учудващо, че размахва тежкия си меч с такава лекота.

— Предполагам, че ти си просто мъж, който иска да ми помогне. — Тя плъзна ръцете си по раменете му и го дари с нещо, което се надяваше да прилича на съблазнителен поглед.

Тя ахна. Очите му бяха червени. И блестяха. Пръстите ѝ се впиха в раменете му. Мамка му, това трябваше да означава, че е гладен. Трябваше да действа бързо. Запази спокойствие. Насили пръстите си да се отпуснат и плъзна ръце надолу по гърдите му.

— Толкова си красива — прошепна той, отмествайки косата от врата ѝ.

О, боже, той приготвяше врата ѝ. Но тя бе готова. Ръцете ѝ достигнаха кръста му. Тя сви едната си ръка в юмрук и го удари в корема, докато изваждаше последния кол от колана си и го насочваше към забравеното му от Бога сърце.

— По дяволите, жено. — Той изтръгна кола от ръката ѝ и го заби в земята до главата ѝ.

Тя ахна и извърна глава, за да погледне. Само два сантиметра от кола се показваше над земята. Щеше да е мъртва, ако той я бе набучил с него. Той постави палец върху заобления край на кола и с ръмжене го заби надолу, докато направи дупка в земята. Изгледа я гневно, очите му все още бяха червени, но не толкова ярки.

— Бях глупак да си помисля, че може да ме харесаш.

По някаква странна причина, тя всъщност се почувства зле от това, че го разочарова.

— Трябваше да се защитя. Щеше да ме ухапеш.

— Не, само исках да те целуна.

Тя изсумтя.

— Точно така. Целувка със зъби. Гледаше врата ми. И очите ти бяха червени и светеха. Ти беше гладен.

— Ах, девойче. — Той затвори очи за миг. Когато ги отвори отново, те бяха с обичайния си горскозелен цвят. — Това е глад от друг вид.

От какво друго се нуждаеше един вампир, освен кръв? Нейният въпрос получи отговор, когато той премести торбата си настрани и легна близо до нея. Тя ахна. Той се притискаше към нея с нещо много голямо. Много голямо. Много подуто. Много твърдо. Как може едно студено, мъртво създание да бъде толкова възбудено?

И защо ръцете я сърбяха да го докосне? Той си играеше с главата ѝ.

— Ти... сигурно контролираш ума ми.

Тъглчето на устата му се повдигна.

— Да не би да те спохождат неприлични мисли?

— Не! Аз... — Тя не знаеше какво да каже. Или да мисли. Трябваше да убива вампири, не да лежи до такъв и то с ерекция. Погледна към азалиевия храст, където бе скрила чантата с коловете. Никога нямаше да го достигне навреме, ако той я нападнеше. — Ако се опиташ да ме изнасилиш, ще те преследвам до...

— Ема. — Той внезапно седна. — Никога няма да те нараня.

— Може би няма да ти се наложи. Ще използваш контрол над ума ми, за да ме накараш да поискам сама. Ето така превръщаш една жена в жертва.

— Нямам желание да бъдеш жертва. Възхищавам се на силата и огнения ти дух.

Наистина ли? Не. Ема отхвърли топлото, неясно чувство. Нищо не беше топло и неясно, когато ставаше въпрос за неживи.

— Опитваш се да ме объркаш. Няма да можеш да си играеш игрички с главата ми.

Устата му трепна.

— Тогава мога ли да си поиграя с тялото ти?

— Не! Искам да ме оставиш на мира.

Той кимна, лицето му посърна.

— Права си. Нищо добро не може да излезе от това. — Той се изправи.

Усети внезапен студ без него до себе си. Тя бавно се надигна и се прегърна, за да се стопли. Той се насочи до дървото, където бе забил ножа си.

— Ще те оставя на мира, ако се съ согласиш на едно нещо. — Той дръпна ножа. — Ще се откажеш от убийствата.

— Никога. — Тя се изправи на крака. — Твоите приятелчета вампири убиват хора. Невинните трябва да бъдат защитени.

— Знам за злите вампири, девойче. Бия се с тях в продължение на векове.

— Да, точно така — отвърна тя подигравателно. — Тогава как така има толкова много от тях? Не си свършил много добра работа. — Сякаш му вярваше по начало.

— Вярно е, че ни превъзхождат числено. — Той пъкна ножа в канията под чорапа си.

— Тогава аз помагам да изравним резултата. Знам какво правя.

— Не, не знаеш. — Той се изправи и се намръщи към нея. — Никога няма да оцелееш в истински бой. Изгубих броя на пътните, в които можех да те убия тази вечер.

Тя повдигна брадичката си.

— Не можеш да ме накараш да спра.

— Тогава ще трябва да бъда по-убедителен. — Погледът, който ѝ хвърли, накара сърцето ѝ да забумти. — Ще се видим утре. — Той вдигна кола, който бе изпуснала до капана. После се приближи до азалиите и грабна чантата с коловете. — Погледни фактите, госпожице Уолъс. Ти си въвн от бизнеса.

— Не можеш да ме спреш. Имам още колове у дома.

Широката му уста се изви в усмивка.

— Тогава може би трябва да се отбия за едно мъничко посещение. Живееш в Сохо, нали?

Ема преглътна. Тя и нейната голяма уста.

— Не забравяй да облечеш нещо секси — прошепна той, а след това изчезна точно пред очите ѝ.

Тя се огледа, за да види дали ще се появи отново зад нея. Или някъде в гората. Не, беше изчезнал. Знаеше, че не може да ловува, без коловете. Облечи нещо секси. Щеше ли да се появи в апартамента ѝ тази вечер? Може би не трябваше да се прибира вкъщи.

Може би трябваше.

Проклет да е. Играеше си с ума ѝ. Трябваше да бъде толкова просто. Вампирите бяха зли и заслужаваха да умрат. Но той бе отказал да я нарани по време на боя. В действителност, се бе опитал да я защити. Ами ако всичко беше игра, за да я вкара в леглото си? И после какво? Щеше ли да я пресуши като копелетата, които бяха убили родителите ѝ?

Тя бавно развърза въжетото, което бе използвала, за улавянето на Ангъс Маккей. Това поне беше ясно. Той имаше намерение да продължи да се намесва. Беше решен да я съблазни. Най-безопасното нещо, което можеше да направи, бе да нанесе изпреварващ удар. Да го убие. В края на краищата, това бе самозащита.

Снощи това решение я бе накарало да се почувства добре. Сега усещаше колебание. Дори тъга. Проклет да е. Неговата психологическа война вече даваше резултати.

[1] Чарлз Едуард Стюарт, наричан също Чарлз III, Хубавия принц Чарли и Младия претендент, е претендент за короната на Англия, Шотландия и Ирландия. Своите претенции Чарлз Стюарт получава от баща си, принц Джеймс Франсис Стюарт, син на детронирания крал Джеймс II. Запомнен най-вече с подклаждането на неуспешното якобитско въстание през 1745 г., водено от него, което бива прекратено след поражение в битката при Калоден, с което приключва окончателно якобитската кауза. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 5

На петия етаж в градската къща на Роман, Ангъс пусна чувала с коловете на бюрото с шумно тропане. Беше се телепортирал в дома на Роман в Горен Ийст Сайд толкова много пъти през годините, че вече не се нуждаеше от сензорен сигнал. Пътуването беше вградено в психическата му памет. Едва се бе концентрирал и бе затворил очи и беше там. Въпреки това, вдигна килта, за да се увери, че е пристигнал непокътнат.

Мамка му. Все още беше твърд. Какво, по дяволите, не беше наред с него? Едно бе да пожелае смъртна жена, но да желае онази, която иска да го *убие*? Роман щеше да има материал за анализиране. През вековете, Ангъс бе разчитал на бившия монах за съвети и мнение. Роман вероятно щеше да обяви, че добрият стар Ангъс страда от някаква криза на средната възраст, опитвайки се да докаже своята младост и жизненост, като съблазни красива смъртна жена, достатъчно млада, за да му бъде прапрапраправнучка. Като се замислеше за това, най-вероятно нямаше достатъчно „пра“.

Беше глупак. Всичко, което трябваше да направи, беше да говори с нея. Да я убеди да се откаже от убийството. Да я накара да го харесва не бе на дневен ред. Тя никога не би го харесала. Защо се измъчваше с копнеж за невъзможното?

— О, това си ти — каза Иън зад гърба му.

Ангъс бързо пусна килта си и се обърна, за да поздрави Иън.

— Току-що се върнах.

Иън кимна, погледът му се сведен към килнатия споран на Ангъс.

— Мисля, че чух някакъв шум тук. — Погледът му се премести върху чантата с колове на бюрото.

Ангъс извади металната бутилка от торбата си, като използва възможността да намести спорана.

— Тъкмо щях да напълня бутилката. Искаш ли една мъничка глътка?

— Да. Благодаря за предложението. Повечето вампири не биха го направили.

Ангъс тръгна към минибара.

— Защо да не го направят?

Иън изсумтя.

— Бившият харем на Роман откри колоритен вампирски клуб и проклетата охрана там казва, че съм твърде млад, за да вляза вътре.

— Това е абсурдно. — Ангъс намери бутилката си „Криски“ и отвинти капачката. — Ти си почти толкова стар, колкото мен.

— Никой не го вярва.

Ангъс погледна към гладкото младежко лице на стария си приятел. Беше намерил Иън смъртоносно ранен на бойното поле на Солуей Мое през 1542 година и го бе трансформирал в тъмното, сред стоновеите на умиращите войници. Какво друго би могъл да стори? Да остави петнадесетгодишния да умре? Тогава това му изглеждаше като ужасна, трагична загуба на младост и Ангъс смяташе, че прави голяма услуга на младия войник. Но той бе затворил Иън във вечността с лицето на момче.

Ангъс въздъхна, докато наливаше чаши за себе си и за Иън. Просто така се случваше. Забъркването със смъртните винаги бе обърквашо и го изпълваше със съжаление. Не можеше да си позволи да изпитва каквито и да е чувства към Ема Уолъс. Никога.

— Така, приемам, че си намерил Убиеца? — Иън надникна в чувала на бюрото. — Това ли са коловете?

— Да. — Ангъс напълни бутилката си с „Криски“. Мамка му, бе почти празна. — Опитва се да използва няколко от тях върху мен.

— Наистина ли? — Очите на Иън се разшириха. — Добре ли си?

— Да, добре съм. — Ангъс занесе двете чаши на бюрото и предложи едната на Иън. — Но имам проблем с това да я убедя, че съм добър.

Иън се засмя.

— Защо ли не съм изненадан? Имаш свиреп поглед. Може би аз трябва да говоря с нея. — Усмивката му изчезна. — Никой не мисли, че съм страшен.

Ангъс го потуша по гърба.

— Ти си свиреп на бойното поле. — Той пресуши чашата си и потръпна. Кървавото нещо бе силно. Но щеше да потуши глада му за

кръв. И жаждата му за Ема Уолъс.

Той обърна торбата и няколко от коловете на Ема се изсипаха на бюрото. Взе един и прочете думата „мама“.

Иън се намръщи.

— Гадни неща. Изглеждат много остри.

— Да, те могат да ни убият. — Ангъс взе друг кол. „Татко“.
Мамка му. Нищо чудно, че мразеше вампирите толкова много.

Иън кимна към компютъра.

— Няколко имейла те чакат в пощата. От Михаил в Москва.

— Оу, добре. — Ангъс заобиколи бюрото и седна пред компютъра.

Беше свалил личното досие на Ема предишната нощ. Беше научил много интересна информация, а най-важното бе, че родителите ѝ са били убити в Москва преди шест години. Беше писал на руския си агент за повече информация.

Като се имаше предвид разликата във времето, в момента Михаил спеше мъртвешкия си сън, но по-рано бе изпратил доклада за откритията си. Беше се телепортирал в полицейския участък в средата на нощта и бе копирал доклада на файл. Беше го приложил.

Първият прикачен файл бе докладът на руски, а вторият — преводът на Михаил на доклада на английски. Михаил бе свършил отлична работа. Беше изпратил второ писмо час по-късно, което включваше превод на доклада на следователя и копие от снимката на местопрестъплението. Според съдебния лекар, двете жертви били с прерязани гърла и всичката им кръв е липсвала.

Ангъс изучаваше снимката. Нямаше локви кръв под жертвите, значи не са кървели на мястото, на което са открити. Полицията трябва да е предположила, че телата са били преместени. Това бе типично вампирско прикриване на следите. Да се разреже гърлото така, че следите от зъби да не се виждат. Полицията бе заключила, че мафията е отговорна и това трябва да са казали на Ема. Някак си тя бе разбрала истината. Силната любов, която бе изпитвала към родителите ѝ, се бе превърнала в жестока омраза към вампирите. Като него. Ангъс въздъхна.

— Това е странно. — Иън отпи от чашата си, докато ровеше из купчината коллове. — Всички са надписани с „мама“ или „татко“.

— Родителите ѝ са били убити от вампири.

— Оу, това обяснява цялата работа с убийствата.

— Да, но нямам представа как е разбрала. Руснаците са ѝ казали, че мафията е отговорна. Защо ще подозира вампирите? Как изобщо е разбрала за съществуването ни?

Иън сви рамене.

— Може би е била свидетел на нападението.

Ангъс поклати глава.

— Никога не биха я оставили жива. — Той кликна върху личното ѝ досие, за да го отвори, а след това го прочете. — Била е в Единбург, когато е извършено нападението.

Иън се облегна на бюрото.

— Но тя има силни психически сили, нали?

Ангъс вдигна поглед от доклада.

— Може би попаднахме на нещо. — Дали е станала свидетел на убийството на родителите си в съзнанието си? Това със сигурност можеше да обясни гнева ѝ и нуждата ѝ от отмъщение.

— Убеди ли я да спре? — попита Иън.

— Не още. Много е упорита.

— Е, все пак е шотландка.

Ангъс се усмихна.

— Да. Също така е и свиреп воин.

— Грегори каза, че е секси.

Усмивката му изчезна.

— Грегори ще бъде щастливец, ако оживее още една седмица.

Устата на Иън трепна.

— Оплака се на Роман от теб.

Ангъс сви рамене и започна да пише имейл до Михаил.

„Следващата ти задача: Намери вампирите, които са убили родителите на Ема Уолъс.“

Може би щеше да се окаже невъзможно за изпълнение, но Михаил щеше да даде всичко от себе си. Ангъс кликна върху „Изпращане“, след това забеляза, че Иън все още се мотае около бюрото.

— Нещо друго?

— Да. Роман иска да те види. Шана, също. Тя каза, че са минали шест месеца от последното ти посещение.

Ангъс поклати глава и се усмихна. Имаше ли нещо, което Роман не би направил за жена си? Мъжът беше толкова влюбен, че действително бе открил стоматологична клиника в Роматех, така че Шана да може да упражнява професията си на сигурно място. Повечето вампири бяха малко притеснени от това смъртен да преглежда устата им, така че Ангъс бе първият, който бе показал своята подкрепа. След това тихо бе предложил на всичките си служители да отидат на преглед.

Би направил всичко, за да помогне на Роман. Монахът бе спасил живота на Ангъс и му бе дал причина да живее. Ангъс искаше старият му приятел да бъде щастлив, но не можеше да разбере как един брак със смъртна би могъл някога да проработи. Смъртните живееха толкова кратко. Бяха така емоционални. Душевните им рани бяха скорошни и сурови, докато от друга страна, вампирите имаха лукса на вековете, които да смекчат въздействието на ударите.

Ема Уолъс бе идеалният пример. Целият ѝ живот бе фокусиран върху страстен стремеж към отмъщение. Но животът ѝ бе толкова кратък. Тя трябваше да му се наслаждава, не да го пропилява заради някакви същества, които ще бъдат тук след сто години. Той наистина трябваше да се свърже с нея. И да вземе остатъка от коловете ѝ. Откри листа с профила ѝ в папката, озаглавена операция „Колове“ и намери адреса и телефонния ѝ номер.

— Ехо? — Иън махна с ръка, за да привлече вниманието на Ангъс. — Роман те чака. Той е в „Роматех“ с Шана.

— Не тази вечер. — Най-бързият начин да стигне до апартамента на Ема щеше да е като ѝ се обади и използва гласа ѝ, за да се телепортира. Но щеше ли да е там след глупавата му забележка да облече нещо секси?

— Добре — отстъпи Иън. — Ще му кажа, че ще се присъединиш към нас утре вечер за литургията.

— За какво? — Ангъс се намръщи на това, че отвличаха вниманието му от проблема. — Литургия?

— Да. Отец Андрю чете литургия за нас всяка неделна нощ в единайсет. Роман превърна една от стаите в „Роматех“ в параклис.

Тогава на Шана ѝ хрумна блестящата идея да предлага безплатна фюжън кухня след това. В момента идват около тридесет вампира.

Ангъс се присмя.

— Нямам нужда от свещеник, който да се моли за мен. За разлика от Роман, аз съм много щастлив от това, че съм вампир.

— И не съжаляваш за нищо?

Ангъс сви рамене. Във всеки живот имаше съжаления, а неговият бе по-дълъг от повечето.

— Винаги съм правил това, което смятам за правилно. — И се молеше другите да не страдат заради него. Той погледна към вечно младежкото лице на Иън и потръпна вътрешно. — Правил съм... грешки.

— Тогава ще се видим утре.

Ангъс въздъхна.

— Кажу ми на Роман, че ще се видим утре по някое време. Не мога да кажа кога. Трябва да наглеждам Ема всяка нощ, докато не я убедя да спре с убийствата.

— Конър мисли, че трябва да ти помогнем, че няма да се справиш с това сам.

— Греша. — Ангъс процеди думите през стиснатите си зъби, докато гледаше мрачно към Иън.

— Ясно. — Невинните сини очи на Иън се разшириха. — Ти си шефът. — Той се насочи към вратата. — Роман ще иска да знае защо не можеш да дойдеш тази вечер.

Ангъс се намръщи на адреса на Ема върху листа.

— Тя има още колове в апартамента си.

— Ще нахлуваш в дома ѝ? Сам? Тя със сигурност ще се бори страхотно. Нека дойда с теб.

— Не. Мога да се справя с нея.

— Тя е убила четири вампира, за които знаем.

Ангъс се изправи.

— Казах, че мога да се справя с нея.

Иън се поколеба с ръка върху дръжката на вратата.

— Не си безсмъртен, Ангъс. Никой от нас не е.

Изражението на Ангъс се смекчи.

— Знаем. Ще се оправя, момче. Ще се видим, когато се върна.

Иън кимна.

— Добре. — Той излезе от стаята, като извика през рамо. — Поне разполагаш с елемента на изненадата.

Ангъс трепна. Не, не разполагаше. Какъв глупак беше. И каква умна и борбена девойка бе тя. Вероятно имаше още един готов капан за него. Кръвта се втурна към слабините му в очакване. Бог да му е на помощ, той си бе изгубил ума.

* * *

Катя Миниская се усмихна учтиво, когато един от членовете на Руското сборище влезе в офиса ѝ. Това бе Борис, един от хленчещите. Алек я беше информирал, че преди два месеца Борис се оплаквал от нея зад гърба ѝ. Очевидно бил разстроен, че двама от неговите хленчещи приятели са претърпели злочести, фатални инциденти в офиса ѝ. Тя махна към стола пред бюрото си.

— Как мога да ти помогна?

Очите му се задържаха върху дантелената ѝ камизола твърде дълго преди да седне.

— Алек казва, че предлагате награда на онзи, който е убил онези смъртни в Сентрал парк.

— Така е. — Тя подозираше, че Борис е отговорен. Също така подозираше, че е толкова глупав, че да се хване на тази стръв. — Искаш да кажеш, че ти си убил един от тези смъртни?

— Може би. — Той повдигна брадичката си с предизвикателен поглед. — Може би съм убил и тримата. Каква е наградата?

Катя бавно се изправи. Все още носеше дрехите си за лов — черна дантелена камизола и прилепваща пола, срязана до дясното ѝ бедро. Не носеше нищо отдолу. Облечена по този начин, обикновено можеше да си намери вечеря за по-малко от пет минути. Смъртните мъже практически се нареждаха на опашка, за да дарят кръв. Тя можеше да се нахрани от няколко, да си поиграе с един или двама, ако бяха достатъчно хубави, после да ги отпрати с изтрити спомени и ерекция, която не могат да си обяснят.

Тя седна на ръба на бюрото и кръстоса крака, така че десният ѝ крак бе изложен на показ до бедрото.

— Каква награда би искал?

Той облиза устни.

— Мислех си за пари или по-голям ковчег. Или може би... — Погледът му се наслаждаваше на тялото ѝ, а след това се вдигна към очите ѝ. — Теб.

Ръцете ѝ стиснаха ръба на бюрото, но тя продължи да се усмихва.

— Това означава ли, че признаваш за убийствата?

— Да, по дяволите, аз убих жените. Чуках ги, а след това ги пресуших и прерязах гърлата им.

— Колко спортментско от твоя страна. — Катя се отблъсна от бюрото и се върна на стола си.

Борис сви рамене.

— Има много повече там откъдето идват. Не е като да страдаме от недостиг на храна. — Той се ухили. — Така, ще се позабавляваме ли?

Тя седна.

— Аз съм твоя господарка, не твоя курва.

Гняв проблесна в очите му и той се изправи.

— Галина го прави. Тя е горе в момента, забавлява и Мирослав, и Барин.

— Тогава се нареди на опашката. Галина се наслаждава да повдига морала с постоянно сменяща се политика. Аз съм тази, която управлява това сборище и имам истинска работа за вършене.

Той изсумтя.

— Ти си господар само защото уби Иван.

— Нещо, което ти нямаше смелостта да направиш. — Катя отвори най-горното чекмедже и сложи стреличка в тръбичка за издухване. — Не, ти нападаш беззащитни жени и наричаш себе си мъж.

Той се наежи.

— Не е престъпление да се убиват смъртни. Това е наше право. — Той присви очи. — Няма награда, нали? Трябваше да се досетя, че си лъжлива кучка.

— О, има награда. — Катя вдигна тръбичката към устата си и с всмукване на въздух изстреля стрелата право във врата на Борис.

— Аз... — Той се олюля със смаян поглед. Издърпа стрелата от врата си. — Беладона? — Той се свлече на пода.

— Действа бързо, не мислиш ли? — Катя се приближи до парализираното му тяло, след това постави един крак върху гърдите му. Тя натисна острия ток. — Харесва ли ти наградата?

Очите на Борис бяха замъглени от болка и страх.

— Виждаш ли, обикновено нямам възражения срещу убийството на смъртен. Аз самата съм убила няколко. Възразявам срещу подбудите ти. Опитваш се да предизвикаш война между моето сборище и това на Драганести. Мислиш си, че ако избухне война, ще бъда заменена. И си мислиш, че съм твърде глупава, за да го разбера. — Тя се наведе. — Аз няма да ходя никъде. Ти, от друга страна...

Телефонът иззвъня, прекъсвайки речта ѝ.

— По дяволите! — Тя погледна към телефона, след това към Борис. — Не си отивай. — Докато се смееше, тя закричи обратно към бюрото, за да вдигне телефона. — Ало?

— Катя Миниская, господарката на Руско-американското сборище ли е? — Мъжкият глас се подиграваше на *господарката*.

Тя усмири гнева си. Един мъжки вампир никога не би получил такова неуважение. Само един мъж бе признал нейния талант и потенциал. Бе я похвалил за това, което другите не успяваха да видят. Беше се опитала да го съблазни, заради чистото предизвикателство, но бе попаднала в собствения си капан. Беше се влюбила в него. И това копеле я бе изоставило. Трябваше да го убие. Отблъсна спомена настрана. Сега беше господар на сборище. Не се нуждаеше от мъж и нямаше да позволи на този арогантен подлец по телефона да я разиграва.

— Кой си ти? Какво искаш?

— Аз съм сътрудник на Касимир. — Гласът замълча.

Катя изчака, но той мълчеше. Може би си мислеше, че самото споменаване на Касимир щеше да я изплаши дотам, че няма да е в състояние да води разговор. Тя изсумтя.

— Е, и?

— Не е доволен от теб.

— Голяма работа. Аз също не съм доволна него. — Касимир бе оставил всички да вярват, че е умрял през Великата вампирска война през 1710 година. Всички се чувстваха победени и без водач.

Едно тяло затрептя до празния стол, а след това доби форма. Беше нисък и набит мъж с врат по-дебел от главата му, рядка кестенява

коса и студени сини очи, които я гледаха с отегчено снизхождение. Неговият сив костюм и кожено куфарче изглеждаха строго работни, но Катя познаваше опасността, когато я видеше.

Тя спокойно заобиколи задната част на бюрото си, като направи представление, докато затваряше телефона и седна. Новата ѝ позиция я приближи до тръбичката и запасите ѝ от стрелички, напоени с беладона.

Устните му се извиха в подигравателна усмивка.

— Благодаря, че ме прие. — Той затвори мобилния си телефон и го пусна в джоба на самото си.

Гадост. Той бе използвал гласа ѝ като сигнал.

— Кой си ти и какво искаш?

— Аз съм Йедрек Янов, близък приятел на Касимир.

Тя внимаваше лицето ѝ да остане безизразно. Беше чувала името му да се шепне през годините. Той бе любимият наемен убиец на Касимир.

— Как си? — Тя му направи знак да седне. Той не го направи. Копелето предпочиташе да се взира в нея. Той нежно сложи коженото си куфарче на стола. Тя вдигна брадичката си. — Защо си буден? Слънцето не е ли изгряло, там където се криете с Касимир?

Той присви очи.

— Местоположението на Касимир не е твоя работа. Що се отнася до мен, аз се телепортирах от Париж. Не мога да остана дълго.

— Какъв срам.

— Арогантността не ти подхожда. — Той пристъпи към бюрото. — Не се заблуждавай. Касимир ти позволява да останеш на власт. Може да те премахне във всеки един момент.

Катя много се стараше да не покаже реакция, но можеше да усети как кръвта се отдръпва от лицето ѝ. Когато Касимир отстраняваше някой, бе за постоянно. Затова ли беше дошъл Йедрек? Дали имаше намерение да я убие тази вечер?

— Няма причина да бъда недоволен от мен. Това сборище беше бедно, докато не го поех аз. Сега сме богати.

— Никога досега не е имало жена господар на сборище.

Тя се изправи.

— Мислиш, че не съм достатъчно корава за тази работа? — Тя махна към пода зад Йедрек. — Поздрави Борис.

Йедрек погледна Борис без коментар, а след това отново насочи поглед към нея.

— Обличаш се като уличница.

— Това са дрехите ми за лов. Гарантират няколко литра за пет минути. Харесва ми да го наричам бърза закуска.

— Стана господар, след като уби Иван Петровски.

Тя сви рамене.

— Древен и уважаван метод за напредък в кариерата.

— Петровски бе този, който спаси живота на Касимир в края на Великата война.

Катя беше прецакана.

— Не знаех това. Всички смятаха, че Касимир е мъртъв.

— Според моите източници, Иван ти е признал, че Касимир е жив преди да го убиеш.

Тя преглътна трудно. Един от членове на нейното сборище бе доносник.

— Галина и аз вършим отлична работа като господарки на сборището. Може би искаш да се запознаеш с нея?

— Тя е курва.

— Но много добра. Мъжете са много щастливи.

Йедрек удари с юмрук върху бюрото.

— Глупачка. Касимир не иска *щастливи* последователи. Защо мислиш, че врагът ни нарича Бунтовниците?

Катя сложи ръце на бюрото и се наведе към него.

— Сборището ми следва всички традиции на Истинските. Ние се храним със смъртни. Манипулираме ги за пари. Мразим слабите вампири, които пият от бутилки като бебета. И когато Касимир е готов да ги изколи, ние ще бъдем там.

Йедрек изсумтя.

— Как ще се биете за Касимир, когато не можете да защитите собственото си сборище? Колко от вашите членове са били убити през последната година?

Гадост. Малкият доносник си е свършил работата.

— Имаше три убийства през миналото лято. И едно миналата седмица. Но съм се погрижила за това.

— Как? Заловихте ли убиеца? — Йедрек погледна назад към Борис. — Това ли е убиецът?

Изкушаваше се да каже да.

— Той е... замесен. Както казах, държа всичко под контрол.

— Касимир иска доказателство за подкрепата ти.

— Доказателство? Това е достатъчно лесно. Кажи довиждане на Борис. — Катя грабна дървения нож за отваряне на писма от бюрото, насочи се към Борис и го намушка в сърцето. Той се превърна в купчина прах върху килима ѝ. — Да ви го опаковам ли за вкъщи, за Касимир?

Извитата вежда на Йедрек показваше, че не е впечатлен.

— Касимир иска убиеца. Има специални планове за него. — Наемникът се обърна към стола, където бе сложил куфарчето си и извади малко електронно устройство. Той започна да обикаля из стаята, като гледаше в малкия екран на устройството.

Катя пусна дървения нож за отваряне на писма на бюрото.

— Какво правиш?

— Касимир не вярва, че можете да защитите както трябва бърлогата си. Той чу, че Драганести се е телепортирал в дома ви миналата пролет и е спасил някого, когото сте държали за затворник.

— Тогава Иван бе начело. Не сме имали нахлуване оттогава и съм увеличила броя на дневната охрана.

Йедрек продължи да се движи из стаята, поглеждайки към устройството.

— Знаеше ли, че Ангъс Маккей бе тук в Ню Йорк?

Катя преглътна. Йедрек ѝ се подигра.

— Ще приема това за „не“.

— Сигурна съм, че идва често. Драганести е един от клиентите му. — Не, че Ангъс някога би дошъл да я види.

— Интересно е, че е тук по това време, не мислиш ли?

Дали Касимир подозираше, че Ангъс е замесен в убийствата? Е, той бе убил повече от всеки друг от Истинските във Великата война и компанията му имаше неприятен начин за разследване на проблеми и раздаване на собствено правосъдие. Последният път, когато го бе видяла беше миналата пролет на бала по случай Гала откриването. Бе се държал сякаш дори не я познава. Беше я погледнал веднъж, когато я бе зашлевил със сарказма си. *И каква е представата ти за забавление? Планираш ли да убиеш някого тази вечер?* Проклет да е. Трябваше да го убие преди много време.

— Аха! — Йедрек прокара пръсти по гърба на корниза, после издърпа малък метален предмет. — Все още ли мислиш, че си квалифицирана да ръководиш това сборище? — Той пусна подслушвателното устройство на бюрото и го разби с преспапие.

Катя трепна. От колко време подслушваха офиса ѝ? Кой го правеше? Драганести? Или Ангъс Маккей? Йедрек отвинти приемника на телефона ѝ и намери друго подслушвателно устройство. Той я погледна с насмешка.

— Жалко — каза и го смачка с преспапието.

Тя стисна зъби. Йедрек щеше да се наслаждава, докато разказва на Касимир за това.

— Мога да защита това сборище. И ще хвана убиеца.

— Добре. — Йедрек сложи детектора в куфарчето и го затвори. — Ще очакваме доставка след една седмица.

Катя примигна.

— Следващата неделя.

— Събота. — Йедрек сви рамене. — Както казах, Касимир не е доволен от теб. Той просто търси причина да те премахне.

За да я убие. Катя стисна юмруци.

— Предполагам, че е избрал кой да ме замести?

— Да. — Йедрек оправи вратовръзката си и се усмихна. — Аз.

— Това е абсурдно. Ти дори не си руснак. Моите членове няма да приемат заповеди от поляк.

— Наполовина поляк, наполовина руснак. — Йедрек сви рамене. — На Касимир не му пука за нашите корени. Това, което иска или изисква, е лоялност.

— Аз съм лоялна.

— Докажи го. — Йедрек погледна часовника си. — Трябва да тръгвам.

— Ще го докажа. — Катя тръгна към него. — Ще направя повече от това да хвана убиеца. Ще ви дам Ангъс Маккей.

Йедрек повдигна вежди. Катя се усмихна. Най-накрая бе предизвикала реакция. Наемникът изсумтя.

— Мислиш ли, че можеш да уловиш генерала на вампирската армия?

— Няма ли Касимир да се радва, ако го има? — И тя щеше да е доволна да го гледа как страда. — Ще ви доставя него и убиеца

следващата събота. А ти можеш да спреш да точиш лиги по моята работа.

Йедрек се подигра.

— Ще видим. Никога няма да успееш — каза той и изчезна.

Катя си пое дълбоко дъх. Сега трябваше да улови Ангъс Маккей. Това щеше да бъде изключително трудно. Дали бе замесен в убийствата? Беше много случайно, че той е в Ню Йорк, по същото време, но дали е замесен или не, вече нямаше значение. Бе обещала Ангъс и Убиеца, и животът ѝ щеше да бъде много кратък, ако не ги хванеше до събота. Гадост! Трябваше ѝ план.

Започна да се разхожда из офиса. Щеше да е необходим цял екип от хора, за да улови Ангъс. Веднъж щом го хванеше и Убиеца бъде заловен, щеше да се наложи да ги държи затворени, за да не могат да избягат. Нуждаеше се от сребро. От тонове сребро. Слава богу, че сборището вече бе богато.

Преди няколко месеца двамата с Алек се бяха телепортирали в няколко магазина на Даймънд Дистрикт, където помогнаха за довършването на диамантите и ги изпратиха до асоциацията в Калифорния, която плати за тях 1,2 милиона долара. Всички се върнаха тайно в Бруклин, преди полицията дори да разбере, че скъпоценните камъни са изчезнали.

Щеше да направи стая от сребро. Това щеше да попречи на Убиеца и на Ангъс да се телепортират на свобода. Нуждаеше се и от още беладона. Запасите ѝ бяха на изчерпване.

Тя спря, когато пред нея възникна друг проблем. Как би могла да предаде Ангъс и Убиеца на Йедрек в събота? Той искаше тя да се провали, така че да може да завземе сборището ѝ. Изобщо не можеше да му се довери. Не, тя трябваше да предаде затворниците си. Нямаше да е лесно, след като не беше съвсем сигурна къде се намира Касимир. Обзалагаше се, че е някъде в Източна Европа или Русия. Галина щеше да помогне. Нейният врат също бе заложен на карта. Не притежаваше ли тя някакво място в Украйна?

Катя извика Галина и Алек по телефона и поиска веднага да дойдат в офиса. После сграбчи химикалка и започна да прави планове. Кой би могъл да е убиецът? Само вампир би могъл да убие друг вампир, а тя силно подозираше, че убиецът е част от сборището на Драганести. Или може би един от служителите на Ангъс Маккей. Или

дори самият Ангъс Маккей. Проклет да е. Най-сетне щеше да получи това, което заслужаваше. Тя погледна нагоре, когато Алек влезе в офиса.

— Имаме една седмица да заловим Убиеца и Ангъс Маккей и след това да ги предадем на Касимир.

Устата Алек се отвори.

— Една седмица? Кога се случи това?

— Току-що имах посетител. Поляк на име Йедрек Янов.

— Чувал съм за него. Той е наемен убиец на Касимир.

Катя въздъхна.

— Той ще... премахне Галина и мен, ако не извършим доставката.

— Исусе — прошепна Алек.

— Искам да откриеш Убиеца. Нека нашите членове работят в екипи по трима. Единият може да е примамка за Убиеца, а другите да останат скрити и готови за атака.

— Ще се заема с него. — Алек тръгна към вратата, но се поколеба. — Аз... аз никога не съм ти казвал нищо, но...

— Какво? — Катя го изгледа мрачно. — Не разполагаме с много време.

Алек трепна.

— Видях как убиват Владимир.

— Какво? — Катя се втурна към него. — Видял си Убиеца и не си ми казал нищо?

— Простреляха ме със сребърни куршуми. Изпитвах толкова силна болка, че не знаех какво се случва. И тогава момичето, тя се появи отзад. Не я видяхме да идва.

— *Момичето?* Те? Искаш да кажеш, че са двама?

— Да. Мъж и жена, работят заедно. Той ме напълни с куршуми, докато Владимир се хранеше. Тогава тя се промъкна зад Влад и го промуши в гърба.

Катя сграбчи Алек за ризата и го дръпна напред.

— Глупак. Защо не ми каза по-рано?

— Аз... аз трябваше да извадя куршумите. Сребротото ме убиваше. Трябваше да отида в спешното и да контролирам умовете на сестрите и лекарите. Отне ми останалата част от нощта.

Катя стисна зъби и го отблъсна.

— Можеше да ми кажеш на следващата нощ.

Той наведе глава.

— Бях засрамен. Владимир бе мой близък приятел. Трябваше да го спася по някакъв начин.

Катя въздъхна.

— Сигурен си, че бяха двама убийци? Мъж и жена?

Алек кимна, все още избягвайки погледа ѝ. Тя приглади ризата му, която се бе измачкала от хватката ѝ.

— Не си успял да спасиш Владимир, но можеш да спасиш мен и Галина.

— Ще го направя. — Той ѝ хвърли умолителен поглед. — Бих направил всичко за теб, Катя. Кълна се.

Винаги бе подозирала, че желанието му да помогне се основава на нещо повече от лоялност. Тя го потупа по бузата.

— Помогни ми да хвана убийците, Алек, и аз ще направя всичко за теб.

Очите му блестяха, когато я погледна.

— Считай го за направено. — Той се втурна към вратата, почти връхлитайки върху Галина.

— За къде се е разбързал толкова? — попита Галина.

— Не разполагаме с достатъчно време. Ти не притежаваше ли някаква крепост в Украйна?

— То е по-скоро старо имение. Защо питаш?

— Заминаваш тази вечер. Имаме нужда от затворническата килия, напълно облицована със сребро. Ще ти дам парите.

Галина повдигна перфектно оскубаните си вежди.

— Ще държим затворник-вампира?

— Повече от един. Убиеца или може би двама убийци. И Ангъс Маккей.

Ченето на Галина увисна.

— Генералът на вампирската армия.

— Да. — И копелето, което я бе изоставило преди години. — Няма да се изненадам, ако той е единият от убийците. — И работеше с жена? Това накара кръвта на Катя да кипне. Тя не бе достатъчно добра за него, но тази кучка беше? — Касимир ги иска. Или умират те, или ние.

Галина трепна.

— Е, значи работата е ясна.

Катя кимна. Нощта беше пълна с изненади. Не бе подозирала, че Галина има мозък.

ГЛАВА 6

Ема погледна часовника на мобилния си телефон. По дяволите. Бяха минали час и двацет минути, откакто бе напуснала Централ парк. След забележката на Ангъс Маккей, че ще я посети у дома, тя осъзна, че отчаяно се нуждае от повече боеприпаси.

Взе такси до сградата на федералната служба в центъра, след което се втурна в кабинета на екип „Колове“ на шестия етаж. Там се зареди с няколко артикула от оръжейната — чифт сребърни белезници, няколко сребърни вериги, сребърни куршуми за нейния Глог и един кашон, пълен с колове, тъй като бяха останали много малко в апартамента ѝ.

За съжаление, охраната на първия етаж не хареса факта, че напуска сградата с толкова много оборудване и без официален документ. Бе принудена да прекара петнадесет минути в попълване на проклетите документи.

А след това имаше проблем с намирането на друго такси. Не се мотаеха около офис сградите в събота вечер. Сега почти се бе прибрала вкъщи със своите скрити екстри. Погледна към брояча на таблото на таксито и извади пари, за да плати на шофьора. Можеше само да се надява, че Ангъс Маккей не я е изпреварил в апартамента. Шофьорът спря пред сградата ѝ в Сохо. Улицата беше тъмна, с изключение на малките кръгове от светлина около уличните лампи. Няколко души бяха излезли, разхождаха кучета или си говореха щастливо със съседите. Тя плати на шофьора и се надигна от задната седалка. Сребърните неща бяха натъпкани в чанта за пазаруване. Тя я остави на покрива на таксито, после се протегна, за да вземе кашона с коловете. Докато се изправяше, нещо накара космите на тила ѝ да настръхнат и у нея се надигна предчувствие. Някой я наблюдаваше. Въпреки че психическите ѝ сили бяха отпуснати, тя усещаше присъствието. Погледна към третия етаж на блока си. Всички прозорци бяха покрити със затворени щори. Нейният апартамент бе

третият прозорец отляво. Пролука ли бе това между двете летви? Тя присви очи. Щорите бяха вдигнати. Тя ахна. Ангъс бе там!

— Ей, госпожо — извика таксиметровият шофьор. — Цяла нощ ли ще стоите там? Затворете вратата.

Ема хвърли кашона обратно, грабна чантата от покрива, и се качи в таксито.

— Карай.

— Какво? — Таксиджията ѝ хвърли раздражен поглед. — На къде?

— Просто карай. Веднага!

Той натисна педала на газта. Ема се обърна, за да погледне през задното стъкло. Щорите на апартамента ѝ бяха вдигнати и силуетът на мъж изпълваше прозореца. Усещаше погледа му върху себе си, наблюдаваше я. Усещаше присъствието му да кръжи около нея.

Тя се обърна напред. По дяволите, мразеше да бяга. Но нямаше начин да се бори с вампир неподготвена. И не беше като да може да го помоли да излезе за десет минути, докато му заложи капан и убие задника му. Прекрасният му задник. Споменът за това как виси надолу с главата, се промъкна в главата ѝ. Таксито стигна до края на улицата.

— Накъде, госпожо?

— Ами завий надясно. — Ема удари с юмрук по коляното си с чувство на неудовлетвореност.

Мразеше да се оттегля, дори когато това бе най-добрият избор. *Мисли, мисли.* Нуждаеше се от място, където тайно можеше да се подготви за битка. След това, когато бе готова, щеше да го покани. Разбира се! Апартаментът на Остин. Той беше наблизо в Гринуич Вилидж. И бе по-голям от нейния. Много по-добро място за битка с вампир.

Тя даде адреса на шофьора. Бе станала близка приятелка с Остин Ериксън, докато той бе в екип „Колове“. След като Шон го беше вкарал в черния списък и бе изгубил възможността да си намери нормална работа, Остин бе започнал да работи в строителството в Малайзия. Сигурно плащаха много добре, след като бе запазил апартамента си в Манхатън. Ема доброволно го наглеждаше. Слава богу.

Предоставяше ѝ идеалното място, за да създаде капана си. Може би щеше да примами Ангъс в спалнята. Леглото бе украсено с орнаменти от ковано желязо. Беше перфектно за сребърните

белезници. И Ангъс — със сигурност щеше да я последва в спалнята. Привличането, което изпитваше към нея, не беше тайна. Тя си припомни усещането за ерекцията му, притисната до бедрото ѝ. Докосването на ръката му, докато галеше крака ѝ. Похвалите му за това, че оставял жените *много удовлетворени*. Изкушаваше се да провери дали е вярно. Той твърдеше, че е мъж, който държи на думата си. *Не!* Той не беше човек. Ема се облегна на седалката със стон. Част от битката се водеше в самата нея.

* * *

Дявол да го вземе, тя се измъкна. Ангъс се бе разочаровал, когато Ема не бе отговорила на телефона. Бе принуден да използва телефонния ѝ секретар като сигнал за местоположението. Откакто бе пристигнал преди няколко минути, си бе позволил да разгледа малкия ѝ апартамент.

Нищо интересно, освен няколко кола на масичката за кафе и перманентен маркер. Можеше да си я представи как гледа телевизия, докато надписва всеки кол с „мама“ или „татко“. Чудеше се дали тя просто щеше да отиде някъде и да изчака изгрева. Щеше да бъде принуден да тръгне преди зазоряване. И все пак, искаше да говори с нея тази вечер. Трябваше да я убеди веднъж завинаги да се откаже от убийствата.

Погледна през прозореца. Таксито ѝ бе стигнало до края на блока. Можеше да се телепортира при ъгъла за секунда, но една възрастна жена стоеше там с кучето си и чакаше да пресече улицата. Ако изведнъж се появеше до нея, можеше да падне и да умре от страх. Или да си счупи хълбока. Смъртните, особено старите, изглеждаха толкова крехки. Ангъс забеляза едно тъмно място близо до стълбите, водещи към ъгъла на сградата. Той се концентрира и се телепортира в тъмния район. Опипа се под торбата, за да се увери, че е непокътнат, а след това излезе от сянката.

Таксито зави надясно. Дамата закуцука през улицата, без да подозира за присъствието му. Кучето обаче го забеляза и започна да подскача и да джафка. Той се втренчи в малкия териер. Тишина. Кучето изскимтя и продължи до старата жена.

Ангъс изпъшка вътрешно. Винаги бе обичал животните като смъртен, така че се дразнеше, когато се ужасяваха от него. *Не съвсем човек*. Откритието на Роман все още го терзаше. Нищо чудно, че животните реагираха зле около него. Те можеха да усетят това, което той не беше разбрал през всичките тези години.

Наблюдаваше как таксито на Ема се движи в далечината. Забави и направи ляв завой. Той го настигна с вампирска скорост и продължи да го следва. Когато таксито спря, Ангъс остана скрит. Ако Ема го видеше, щеше да го отведе за зелен хайвер и щеше да обикаля из цял Манхатън. За щастие, тя не отиде далеч. Таксито спря пред жилищна сграда в Гринуич Вилидж. Той изчака зад един ван за доставки, докато тя разтоварваше една торба и кашон от задната седалка на тротоара. *Още колове?* Беше видял такъв празен кашон в апартамента ѝ. Тя плати на шофьора, след което извади ключодържател от джоба на панталоните си. Ключ?

Тя имаше гадже. Заключение се впи в мислите му като отровна змия. Той стисна зъби, докато Ема отключваше входната врата и внасяше вещите си във фойето. Проклето гадже. Смъртен любовник. Който и да беше, не бе достатъчно добър за нея. Дали знаеше какво правеше тя през нощта? Нямахше начин *той* да успее да я защити. Ангъс беше единственият за тази работа.

Той сви юмруци, тъй като знаеше много добре, че змията, свита в корема му, си има име. *Ревност*. Прекоси улицата и се намръщи на стъклената врата, през която Ема току-що бе влязла. Щеше да бъде заключена, но това нямаше да го спре. Просто щеше да се телепортира...

Изсвириха спирачки и загърмя клаксон. Той се завъртя наляво точно, когато едно такси изскърца и спря на няколко сантиметра от него. Дявол да го вземе!

Почти бе прегазен. Не че няколко счупени кости щяха да го убият, но щеше да боли ужасно. Шофьорът на таксито извика няколко ругатни към него. Ангъс кимна в знак на съгласие.

Той бе проклет глупак. Позволи на едно предполагаемо гадже толкова да го разстрои, че да налети направо пред движеща се кола. Той се качи на тротоара, за да позволи на таксито да мине. Трябваше да се стегне. Ема може би отиваше при приятелка. Защо автоматично прие, че има гадже? Е, може би защото тя бе красива, умна, смела,

добродетелна, и всичко останало, което един мъж някога можеше да пожелае. Отиде до стъклената врата на входа и надникна вътре. Ема вече бе взела асансьора, но ако се наклонеше наляво, щеше да успее да различи светлините на етажите над вратата на асансьора. Тя спря на четвъртия етаж.

Той се огледа, за да види дали е безопасно да се телепортира вътре. Мамка му. Таксито, което едва не го прегази, бе спряло пред жилищния блок. Две млади блондинки слизаха от задната седалка и се кикотеха. По-високата подаде на шофьора малко пари и залепи звучна целувка на бузата му. Това накара по-ниската блондинка да избухне в още по-силен смях. Тя чакаше на тротоара, като блестеше на лъскавите си обувки с висок ток, които съответстваха на блестящия ѝ сребрист потник и чанта. Късите ѝ панталонки бяха розови, а на задника ѝ със сребърен блясък пишеше: „Сочно“. Ангъс потръпна. Не можеше да се телепортира в сградата пред тези жени. Той се притаи в сенките, надявайки се, че няма да го видят.

— Хайде, Линдзи — изхленчи *Сочната* блондинка. — Не можем да спрем купона сега. Да отидем в „Хайкъп енд Хуукъп“.

По-високата блондинка Линдзи стъпи на тротоара и се заклати към тях на високите си сандали на платформа, които съответстваха на тюркоазната ѝ чанта и тениска. На гърдите ѝ се пресичаха обгорени листове, с надпис, който гласеше: „Да си сладка е добре, но да си богата, е по-добре“.

Тя сложи юмруци върху частта от голата кожа над кафявата ѝ минипола.

— Никога няма да се върна в този клуб. Момчетата там са загубеняци! Кълна се, всички секси момчета са напуснали града.

— Знам, нали? — *Сочната* отметна дългата си коса през рамо. — Мисля, че всички са напуснали страната.

— Да, мисля, че всички са заминали в... Питсбърг — заключи Линдзи.

Ангъс изпъшка. Колко време тези двете щяха да стоят наоколо, говорейки за глупости? Той забеляза, че има ярко розови кичури в косата на *Сочната*. Възможно ли бе това да е довело до увреждане на мозъка? Трудно бе да се каже с тези двете. Може би трябваше да върви и да се телепортира вътре. Те бяха толкова пияни, че никога нямаше да забележат.

— Ооо. Виж, Тина. — Линдзи се наклони към приятелката си. — Има един сексапилен мъж зад теб.

Тина, принцесата, преди известна като *Сочната*, се завъртя, но загуби равновесие и се блъсна в Линдзи. И двете се изкикотиха. Ангъс изпъшка вътрешно.

— Ооо, сладък е. — Тина се заклатушка към него.

— Аз го видях първа. — Линдзи избута приятелката си и Тина се удари в саксия близо до вратата.

— Ох. — Тина разтриваше грешното бедро, докато хвърляше на Ангъс безпомощен, наранен поглед.

— Не беше ли ти мъжът, когото почти прегазихме? — Линдзи присви очи към него. — Спряхме толкова бързо, че помислих, че ще повърна.

— Искат ли се — промърмори Тина. — Изпи само около десет хиляди калории тази вечер.

Линдзи се наведе към Ангъс, насълзявайки очите му с изпаренията от дъха си.

— Харесвам полата ти. Версаче ли е?

— Нарича се килт. Имам шивач в Единбург.

— Ооо, ти трябва да си ирландец. — Тина залитна към него. — Обожавам акцента ти.

— Всъщност съм шотландец. — Той се опита да се отдръпне, но вече бе притиснат към тухлената стена на сградата.

Линдзи прокара дългия си розов нокът надолу по ръката му.

— Искаш ли да се качиш горе за по едно кафе?

— Да, малко ирландско кафе — изкикоти се Тина.

— Изглеждаш, сякаш ти е малко горещо с този пуловер. — Линдзи проследи плетката на пуловера с лакирания си нокът. — Ние можем да ти помогнем да се почувстваш по-удобно.

— Ще бъде забавно. — Тина извади ключа от осеяната си със сребро чанта и отключи входната врата.

Ангъс прочисти гърлото си.

— Трябва да видя някого в тази сграда, имате ли нещо против да ме пуснете вътре.

— О, скъпи. Ще те пусна вътре. — Линдзи сграбчи ръката му и го поведе във фойето.

Тина натисна копчето на асансьора.

— Аз ще го имам първа.

— Не. — Линдзи пусна Ангъс, за да застане пред Тина. — Аз го видях първа.

Ангъс се запъти към пощенските кутии, докато двете блондинки спореха до него. За щастие, всяка кутия бе регистрирана с номера и фамилното име на обитателя. Той разгледа кутиите за четвъртия етаж. Едно име му се стори познато.

— Сетих се! — обяви Тина. — Да го направим заедно!

Те избухнаха в смях. Вратата на асансьора се отвори.

— Хайде! — извика Линдзи. — Ирландско момче! Да вървим.

Той им се намръщи.

— Наистина ли ще поканите непознат мъж в апартамента си? Може да се окажа някакво... чудовище.

Очите на момичетата се разшириха и се втренчиха в него, а след това двете си размениха погледи. После избухнаха в смях.

— Да, точно така. — Тина задържа вратите на асансьора отворени. — Толкова съм уплашена, че мисля, че подмокрих бикините си.

— Моите вече са мокри. — Линдзи се прокрадна към него, опитвайки се да му хвърли зноен поглед през миглите си. За съжаление, спиралата ѝ се бе втвърдила и бе затворила окото ѝ, и тя в крайна сметка трябваше да потрепне и примигне, за да го отвори.

— Познавате ли този човек? — Ангъс посочи към пощенска кутия на апартамент 421. — Името му е Ериксън.

Линдзи сбърчи нос.

— Да, аз го познавам. — Тя се обърна към Тина. — Помниш ли мъжа от 421? Той беше... толкова груб.

— Знам, нали? — Тина се облегна на вратата на асансьора. — Помолих го да ми помогне за отварянето на един буркан с кисели краставички и той ми каза, че вече съм кисела.

— Не съм го виждала от месеци — каза Линдзи. — Но беше много сладък. Кълна се всички секси парчета са напуснали града.

— Остин ли се казва? — попита Ангъс.

— Търсиш Остин? — Ченето на Линдзи увисна. — О, боже, ти си гей.

Ангъс настръхна.

— Не, аз...

— По дяволите! Трябваше да предположим. — Тина посочи към него. — Искам да кажа, виж, той носи чанта.

— Това не е чанта. — Ангъс стисна зъби. — Това е споран. Туй е хубава, мъжествена традиция...

— Няма значение. — Линдзи махна с ръка. — Защо ни сваляше, след като си гей?

— Да. — Тина го изгледа презрително. — Ти си просто позьор.

— Да, той е позьор. — Линдзи тръгна към асансьора. — Обзалагам се, че дори не си ирландец.

Ангъс въздъхна облекчено, когато вратите на асансьора се затвориха. Слава богу, че пиеше от бутилка и вече не трябваше да се справя с модерния, смъртен свят, за да оцелее. Ухажването на жени като Линдзи и Тина можеше да накара един вампир да изскочи на слънчева светлина. Слава богу, че Ема бе различна. Тя бе специална, умна и прекрасна. И най-вероятно бе в апартамента на Остин Ериксън.

Асансьорът спря на четвъртия етаж. Мамка му. Линдзи и Тина щяха да се лутат из коридора в продължение на пет минути. Трябваше да почака. Или може би просто трябваше да се прибере вкъщи. Ако Ема узнаеше, че е разбрал къде е, щеше да изчезне отново. Не, по-добре да я остави на мира. Щеше да се телепортира в градската къща на Роман и да ѝ изпрати имейл с молба да се видят утре вечер. Той затвори очи, мислейки си за лъскавата ѝ, тъмна коса и кехлибарени очи, за грациозната извивка на бузата и шията ѝ. *Лека нощ, Ема. Спи спокойно.*

Ема пусна кашона на дивана на Остин, след това занесе чантата със сребърните екстри в спалнята. Разгледа стаята. Да, това щеше да свърши чудесна работа. Тя сложи чисти чаршафи на леглото и след изгрев-слънце щеше да се върне в апартамента си, за да вземе лаптопа си и някакви дрехи. Секси дрехи. Тръгна обратно през хола към кухнята, където намери един нож и започна да отваря кашона. *Лека нощ, Ема. Спи спокойно.*

Тя ахна и посегна към ножа на плота. Ангъс. Грабна ножа в юмрука си и се обърна. Стаята беше празна. Разбира се, че беше. Гласът не беше наблизо. Той бе в главата ѝ. Тя насочи психическата си сила към защитата си. Как смееше да влиза в ума ѝ по този начин?

Знаеше, че е той. Гласът съдържаеше всички характеристики на гласа на Ангъс. Дълбокият, мъжествен тон, мекия ритъм на акцента му. Как бе успял да се свърже с нея от другия край на града? Освен ако...

Втурна се към прозореца на хола и надникна през щорите към улицата. Навън имаше няколко пешеходци, но не и мъж в килт. Спусна щорите. Дали по някакъв начин бе открил местонахождението ѝ? Изтича до входната врата, завъртя бравата, и погледна навън. Две блондинки се олюляваха по коридора, бърбореха и се смееха. По-високата бе облечена в кафяво и тюркоазно, а по-ниската, в розово и сребристо. Те спряха няколко врати по-надолу. По-високата се опитваше да вкара ключа в ключалката. Ема излезе в коридора, за да надникне зад жените. Скри ножа зад гърба си, за да не ги изплаши. Коридорът беше празен.

По-високата блондинка изпусна ключа на земята.

— По дяволите! — Тя се наведе, за да го вдигне и падна по лице.

По-ниската се изкикоти.

— Боже, Линдзи, толкова си накована.

Линдзи се изправи и приглади кафявата си мини пола.

— Не съм накована. Аз съм напълно закована.

Като клатеше глава, Ема се върна в апартамента на Остин.

— Нека да опитам. — По-ниската блондинка избута Линдзи настрана, за да отключи вратата.

Линдзи се подпря на отсрещната стена и тогава забеляза Ема.

— Какво правиш? Това не е ли апартамента на Остин?

— Да. Той е извън града, така че аз наглеждам апартамента. Ние сме добри приятели. — Ема понечи да затвори вратата.

— Чакай! — Линдзи залитна към нея. — Не може да си гаджето му. Знаем за Остин.

Ема се поколеба.

— Знаем тайната на Остин — обяви по-ниската с монотонен глас.

Знаеха, че е таен агент на ЦРУ?

— Какво точно знаете?

— Знаем, че може би е гей — изкикоти се Линдзи. — Нали, Тина?

— Знам, нали? — Тина погледна Ема със съмнение. — Няма как да си му близка приятелка, щом не си наясно, че е гей.

Ченето на Ема увисна. Защо, за бога, Остин би казал на тези жени, че е гей? Освен ако...

— Опита ли се някоя от вас да го свали?

Линдзи изсумтя.

— Е, по дяволите! Мъжът е много секси.

— Хиляди пъти опитах да го накарам да влезе. — Тина отметна изпъстрената си с розови кичури коса през рамо. — Той винаги си намираше някакво извинение, сякаш е направен от желязо.

Линдзи се подигра.

— Това е толкова грубо.

Ема знаеше, че Остин не е гей. Мъжът бе направил стотина снимки на момичето, което желаше.

— Опасявам се, че грешите за него.

— Опасявам се, че не! — извика Линдзи. — Имаме доказателства. Срецнахме гаджето му.

— Да, той беше пълен позьор — похвали се Тина. — Дори не беше ирландец.

— Да — добави Линдзи. — Фалшивият му акцент и малката поличка не можаха да ни заблудят.

Ема затаи дъх.

— Долу има мъж с акцент, облечен в пола? Беше ли висок с невероятно широки рамене, красиво лице със зелени очи и дълга кестенява коса?

— По дяволите, не се пренавивай. — Тина завъртя очи. — Този мъж няма да прояви интерес към теб. Дори имаше чанта.

— Да — кимна Линдзи. — Това е улика.

Ема стисна ножа в юмрук.

— Той е долу във фойето? Сега?

— Да, току-що го видяхме. — Тина почеса розовите си кичури. — Говореше само за Остин.

— И не пожела да се качи с нас — промърмори Линдзи. — Всеки, който ни откаже, трябва да е гей.

— Знаем, нали? — кимна Тина сериозно. — Защото сме толкова секси.

Ема си пое дълбоко дъх. Ангъс е бил на долния етаж. Знаеше къде се намира.

— Лека нощ, дами. — Тя затвори вратата и заключи ключалките.

По дяволите. Много хубава работа щяха да свършат тези ключалки. Ангъс можеше да се телепортира вътре, когато поискаше. Защо не го беше направил? Защо я беше оставил на мира?

Тя се насочи към дивана и се зае да отваря кашона с коловете. Проклетият Ангъс Маккей! Можеше да нахлуе в апартамента или в ума ѝ, когато си поискаше. И не стига, че това бе достатъчно лошо, ами на всичкото отгоре една част от нея всъщност се *наслаждаваше* на факта, че си бе направил труда да я проследи. Той се интересуваше от нея, а не от русите кукли в коридора, които се бяха опитали да го свалят. Означаваше ли това, че никога не се възползваше от смъртни жени за малко хапване? Дали се хранеше само от бутилка, както бе казал?

О, небеса, тя започваше да му вярва. Само фактът, че е поласкана от вниманието му беше голямо бедствие. Той се промъкваше в тайните ѝ. Опитваше се да се рови в сърцето ѝ. По дяволите, не позволяваше на никого подобно нещо. Единственият начин да се отърве от него бе да го убие. И ако част от нея възразяваше, това правеше решението още по-наложително. Той трябваше да си отиде. Трябваше да умре, преди да си прокара път към сърцето ѝ.

Бързо скри колове из апартамента, така че да има лесен достъп до тях. Оправи леглото и сложи сребърните белезници и вериги под възглавницата. Остана само по сутиен и бикини, излегна се на леглото и зачака. Дали щеше да дойде тази или утре вечер, нямаше значение. Тя беше готова за него и той щеше да умре.

ГЛАВА 7

Ема се събуди внезапно и погледна към часовника на нощното шкафче. Беше почти обяд. По някое време призори бе заспала. И Ангъс не бе дошъл. Тя се облече и изтича в апартамента си в Сохо. Хапна бърза закуска, взе си бърз душ, след това опакова някои дрехи, за да ги занесе в жилището на Остин. За съжаление, нямаше много секси дрехи. Дрехите ѝ бяха практични и удобни, такива, с които можеше да се бие. Никога преди не бе играла съблазнителка. Къде да скриеш кол, ако си облечена само в дантелено бельо? В крайна сметка хвърли всичкото си бельо в куфара. Можеше да избере секси екипировката по-късно. Издърпа куфара си в малката всекидневна. Половин дузина колове стояха на масичката за кафе. Ангъс ги бе оставил.

Тя седна на канапето пред лаптопа си. Тъй като бе неделя, не очакваше много електронни писма. Всъщност, тя никога не получаваше много. Беше трудно да поддържаш приятелства, когато такава голяма част от живота ти е тайна. Тя кликна върху пощенската кутия и видя едно съобщение, което бе изпратено в 4:43 часа сутринта. От Ангъс Маккей. Сърцето ѝ подскочи, но тя бързо го потисна. Разбира се, че намираше мъжа вълнуващ. Планираше да го убие тази вечер. Пое си дълбоко дъх. *Поправка.* Планираше да го съблазни, а след това да го убие.

Никога не бе правила нещо толкова нагло преди, но бе сигурна, че Ангъс ще изиграе своята част. Бе получил ерекция само докато лежеше до нея в парка. Вероятно притежаваше богат опит, когато ставаше дума за секс. Векове, през които е оставял дамите *много удовлетворени*. Не, че някога щеше да разбере. Нямаше намерение да се остави ситуацията да ѝ се изплъзне. Отвори съобщението.

„Скъпа Ема,

Съжалявам, че те изпуснах. Бях изкушен да взема лаптопа ти, тъй като може би е пълен с интересна

информация, а получаването на информация е това, с което се занимавам. Все пак се отказах, с надеждата, че ще разбереш, че заслужавам доверие.“

Ема изсумтя. Вампир, заслужаващ доверие?

„Знам къде си. Ще те посетя в апартамента на Остин Ериксън в неделя вечер в осем. Няма да те нараня. Просто искам да поговорим.“

За бога, за какво имаше да си говорят? Очевидно бе, че той иска тя да спре с убийствата. Твърдеше, че се тревожи за нейната безопасност, но подозираше, че е по-притеснен за безопасността на своите вампирски приятели. Колко далеч бе готов да стигне, за да я спре? Ако откажеше да спре, щеше ли да се опита да я убие? Тя почти си пожела, да го направи. Това би оправдало плана ѝ да го убие. И все пак той твърдеше, че няма намерение да я нарани. Очевидно се бе въздържал от това да я нарани в парка. Беше се въздържал да я нападне снощи в апартамента на Остин. Твърдеше, че пие кръв от бутилка и тя го бе виждала да пие от метална манерка.

Ема затвори очи и ги потърка. Самозалъгваше се. Беше привлечена от него. Харесваше ѝ да говори с него, да го гледа. Харесваше ѝ да дава воля на фантазиите си за един смел, героичен воин. И щом носеше килт, още по-добре. Но това бе всичко. Една фантазия. Реалността бе такава, че той съществуваше в продължение на векове, като ловуваше невинни смъртни. Крайно време бе нещата да се обърнат и един невинен смъртен да се възползва от него. Тя се наведе напред и написа съобщение.

„Ще бъда готова. Облечи нещо секси.“

Затаи дъх и натисна „Изпращане“. Готово, направи го. Погледна към часовника на компютъра. Три часа след обяд. След по-малко от

пет часа, Ангъс Маккей щеше да е мъртъв.

* * *

Той бе облякъл нещо секси. Ема бе в банята и си слагаше потъмен нюанс червило, отколкото обикновено носеше, когато го чу да я вика от дневната. Тя бухна косата си, пожела си късмет в огледалото и се втурна в спалнята. Един бърз поглед към часовника до леглото потвърди, че е 20:00 часа. Той идваше точно навреме. Бе оставила вратата на спалнята леко открената и надникна в хола. Ченето ѝ увисна. Нямахше го килта, нямаше я кожената торба. Той носеше черни дънки, тясна черна тениска и черен шлифер — целият беше секси. Дългата му кестенява коса беше вързана с черна кожена връв. Сърцето ѝ се стегна в гърдите. О, боже, защо не бе човек? Беше на повече от петстотин години. Просто вече не правеха такива мъже. Тя отвори вратата и той се обърна, за да я погледне. Погледът му се сниши към късия ѝ копринен халат. Когато очите му се върнаха на нейните, тя видя възбудата, която се разгоря в тях. Дотук добре.

— Малко закъснявам. Трябва да се облека. — Тя вдигна ръце, за да ги подпре на рамката на вратата. Изражението му остана същото. Тя погледна надолу. По дяволите. Беше упражнявала тази маневра десетина пъти пред огледалото. Халатът беше вързан свободно, така че когато тя вдигнеше ръце, трябваше да се развърже и случайно да накара халата да се разтвори. Но не, халатът бе затворен.

— Според мен изглеждаш чудесно. — Той посочи кожения диван. — Седни и ще поговорим.

Тя се насили да се усмихне. Каква бъркотия. Капанът бе в спалнята.

— Аз... аз трябва да се облека. Почти гола съм.

Ъгълчето на устата му се повдигна.

— Не възразявам. — Той посочи към дивана още веднъж. — Ще бъда джентълмен.

Тя стисна зъби. Какво трябваше да направи сега? Да му извика: „Ти си моят любовен роб, веднага влизай в спалнята!“.

— Аз съм, въъ, много жадна. Може ли да ми донесеш бутилка вода от хладилника?

Тя не изчака да види как той ще реагира на това. Обърна се и тръгна към спалнята. Спря се пред леглото и стисна металната му табла. По дяволите. Бе ужасна съблазнителка. Просто изглеждаше някак нередно. Нечестно. Въпреки че в часовете за борба с тероризма бе обучена да очаква, че ръцете на човек се цапат, когато се бори със злото. Проблемът бе, че не бе видяла никакви реални доказателства, че Ангъс е зъл, освен това, че е вампир. Бе хванала останалите вампири по време на изнасилването и храненето. Ангъс не бе направил нищо, освен да поиска да говори с нея. Беше ли статутът му на вампир достатъчен за неговата екзекуция? Преди няколко дни щеше да каже „да“. Сега не беше сигурна.

— Искаше това? — каза тихо той.

Ема се завъртя към него. Очите му се разшириха. Тя погледна надолу. Великолепно. Сега халатът бе решил да се разтвори. Черните ѝ дантелени бикини и сутиен не прикриваха много.

— Благодаря ти. — Тя пристъпи напред, протягайки ръка.

Той постави бутилката с вода в ръката ѝ, след това огледа стаята.

Подозираше нещо, бе сигурна. Тя развинти капачката на бутилката и бързо отпи.

— Бих предложила и на теб нещо за пиене... — Тя трепна. — Всъщност, не, не бих.

Устата му трепна.

— Всичко е наред. Пийнах малко преди да дойда.

— Тогава, вярно ли е? Пиеш всичките си ястия от бутилка?

— Да. — Погледът му се насочи на юг и се задържа. — Вече не трябва да съблазнявам една жена заради храна. Правя любов, когато наистина искам това. — Очите му срещнаха нейните, а горещината там не можеше да се сбърка.

Тя не обърна внимание на изтръпващото усещане, което се разпростираше по кожата ѝ.

— И вече не използваш контрол над ума, за да получиш това, което искаш?

— Опитвам се да не го правя.

Тя отпи още една глътка вода.

— Не ти вярвам. Нахлу в съзнанието ми снощи.

— Така ли? — Той изглежда се съмняваше. — Не си спомням такова нещо.

— Направи го. — Тя вдигна брадичката си. — Не мога да позволя такава заплаха да продължава.

— Заплаших ли те? Какво казах?

— Ти... ти ми пожела лека нощ.

Устата му се изви.

— Ох, колко обидно от моя страна.

— Не това е важното. Влезе в съзнанието ми без мое разрешение.

— Не съм се и опитвал. Повярвай ми, щеше да знаеш, ако се опитвах. Щеше да почувстваш силна струя от студен въздух да минава между очите ти. Почувства ли това снощи?

— Не. Но защо трябва да ти вярвам?

Той се намръщи.

— Много добре. Ще ти покажа.

Струя от леден въздух се насочи към нея с достатъчна мощност, за да я притисне към таблата. Тя веднага укрепи защитата си, но въпреки това можеше да усети присъствието му, което се въртеше около нея, търсейки вход, мощен, но сдържан. В мислите ѝ се промъкна ужасно подозрение. Ако той освободеше пълната си сила, тя може би нямаше да бъде способна да я удържи.

— Достатъчно!

Въртенето спря. Студът се разсея. Той наклони глава, изучавайки я.

— Това ли почувства снощи преди да ти пожела лека нощ?

Тя пое дълбоко въздух и издиша.

— Не, не съм. — Не можеше да сбърка истинско психическо нападение.

— Има само едно обяснение. Аз съм изпратил мислите си, а ти си ги получила. Ти си мощен приемник.

Ема вече знаеше това. Бе уловила последните минути на баща си в Москва, въпреки че беше в Единбург. Споменът я зашемети като удар в корема. Бе видяла майка си убита през очите на баща си. Бе чула последните думи на баща си преди да умре. *Отмъсти за нас.* Ангъс пристъпи към нея.

— Добре ли си?

— Аз... не. — Тя се обърна с гръб към него, така че да не може да види болката в очите ѝ. Заобиколи леглото и остави бутилката с

вода на нощното шкафче. Последните думи на баща ѝ продължаваха да отекват в главата ѝ. Трябваше да го направи. Трябваше да убие Ангъс Маккей.

— Ще те оставя сама.

Погледна нагоре и видя, че Ангъс я наблюдава с объркан поглед. Той вероятно можеше да разбере, че е разстроена от нещо.

— Бих искала да говоря, ако нямаш нищо против. — Тя седна на леглото, близо до възглавницата си и се обърна към него. Халатът се отвори, когато положи единия си сгънат крак на леглото пред нея.

Челюстта му се стегна. В очите му гореше топлина, докато се приближаваше към нея.

— Да не би да се опитвате да ме вкарате в леглото си, госпожице Уолъс.

Пулсът ѝ се ускори.

— Мислех си, че можем да поговорим и вероятно да се опознаем по-добре.

Той спря до леглото и се намръщи.

— Ти мразиш вампирите пламенно. Убили са родителите ти и от тогава търсиш отмъщение.

— Аз го наричам справедливост. — Тя затвори очи и потърка челото си. По дяволите. Би трябвало да знае, че той ще разкрие какво се крие зад това.

— Ако има значение, мога да ти кажа, че съм възложил на моя оперативен агент в Москва да разследва случая.

Тя свали ръката си.

— Така ли? Ще направиш това за мен?

— Искам да знам кой е отговорен за случилото се.

Тя стана.

— Благодаря ти. Опитвах и опитвах да разбера, като използвах ресурсите си в МИБ, но те не знаят за вампирите, така че няма информация.

— Ще направя каквото мога, за да ти помогна да намериш виновниците. Надявам се, че веднъж щом намериш справедливост, ще спреш с убийствата.

Тя примигна. Да спре с убийствата? Той наклони глава, изучавайки я.

— Можеш ли да спреш, Ема?

Тя седна на леглото. Как би могла да спре, когато вампирите убиваха нощ след нощ? Не заслужаваха ли другите невинни жертви също толкова справедливост, колкото родителите ѝ? Ангъс седна до нея.

— Трябва да спреш. Самоубийство е да атакуваш противник, който е по-силен и по-бърз от теб.

— Sprawям се добре до този момент.

— Вече не можеш да ги хващаш неподготвени. Ще започнат да те преследват на групи. Не можеш да оцелееш, ако те нападнат няколко наведнъж.

Тя стисна завивката в юмрук.

— Ами ако никога не намериш тези, които са убили родителите ми? Мислиш, че трябва просто да се откажа, така ли?

Той я погледна сурово.

— Да. Трябва.

В нея закипя гняв.

— И просто да позволя на тези чудовища да се хранят от хората? Да изнасилват жени? Да убиват невинни?

— Остави вампирското правосъдие на вампири като мен. Аз съм много по-способен от теб.

— Мислиш ли, че си много по-корав от мен? — Ема сложи ръце върху раменете му и го притисна към леглото. Скочи върху него, като възседна скута му.

— Ема, какво правиш? — Той понечи да седне, но тя го бутна надолу, притискайки раменете му към леглото.

Устата му се изви.

— Искаш да си отгоре? Само трябваше да кажеш.

Тя го игнорира, докато се протягаше под възглавницата си за сребърните белезници. Те бяха отстрани на леглото, така че не можеше да заключи ръцете му върху таблата, както се бе надявала. Няма значение.

— Това сребро ли е? — промърмори той.

Тя заключи едната окова около китката му. После грабна и другата му ръка. Точно когато заключи втория белезник, го чу как си поема свистящ дъх. Миризма на изгоряло я накара да сбърчи нос и тя погледна към първата заключена китка. Среброто цвърчеше върху голата му кожа, превръщайки живата плът в грозни червени кантове.

— О, съжалявам. — Ема дръпна ръкава на шлифера под белезниците да изолира китката му. Другата му китка бе в безопасност, среброто бе заключено върху ръкава.

— Благодаря ти.

Тя забеляза гняв и болка в ясните му зелени очи, макар че гласът му остана тих и спокоен. В действителност, изглеждаше много спокоен за човек, който е окован. Може би среброто изсмукваше силата му като криптонит.

— Нямам много опит в такива игри, но не трябва ли да си облечена с черен кожен корсет и ботуши на висок ток? А и си забравила камшика си.

— Това не е извратен секс и ти го знаеш.

Тъглчето на устата му се изви.

— Би трябвало да бъде. Ще уважиш ли последното желание на един умиращ мъж?

Тя изсумтя и издърпа сребърната верига изпод възглавницата си. Той се усмихна бавно.

— Твоята идея за любовна игра ме убива.

Невероятно. Тя се готвеше да го убие, а той се забавляваше? Ема приклепна на пода, където краката му висяха от леглото и уви сребърната верига около глезените му. След като върза краката му, тя стана, разкрачена над коленете му.

— Все още ли си мислиш, че си по-корав от мен?

С невероятна скорост, той седна, прехвърли окованите си китки зад врата ѝ и я дръпна напред. Отпусна се върху леглото заедно с нея. Носът ѝ се блъсна в твърдите му гърди.

— Уф. — Тя вдъхна аромата на памук и сапун. Той миришеше добре и беше топъл.

— Сега, така ми харесва повече. — Ръцете му бяха на тила ѝ. — Ще бъде страхотно, ако слезеш надолу с още около тридесет сантиметра.

Тя дръпна главата си, но бе спряна от ръцете му.

Успя само да подпре брадичката си на гърдите му, докато го гледаше гневно.

— Махни се от мен.

— Разкопчай белезниците.

— Не.

Устата му трепна.

— Разкопчай ципа ми.

— Не!

— Ема. — Изражението му стана сериозно. — Ако наистина искаш да ме убиеш, цели се в сърцето. Постави ухото си върху гърдите ми, така че да можеш да го чуеш.

Тя се намръщи.

— Не може да имаш сърдечен ритъм. Ти си мъртъв.

— Слушай и разбери.

— Не. — Улови ръцете му и ги дръпна над главата си. Той не оказа съпротива. Тя грабна кол изпод възглавницата си и възседна скута му.

— Ема.

— Не говори с мен. — Тя отмести шлифера му настрана, така че само тънката памучна тениска покриваше сърцето му. Наистина ли то биеше там долу? Имаше ли значение? Той бе вампир. Беше съществувал в продължение на векове, като се хранеше от жени, контролираше ги и ги използваше.

Тя вдигна кола, готова да го забие надолу. Поколеба се, очаквайки от него да направи нещо. Да ѝ крещи. Да се опита да сграбчи кола. Да покрие сърцето си. Да нападне ума ѝ. Нещо. Той просто лежеше там и я наблюдаваше с такава тъга в очите си.

Тя сви пръстите си около кола.

— Трябва да го направя. Ти си зъл.

Той се намръщи.

— Живял съм много дълго време, девойче, и има едно нещо, което съм научил. Всички сме в състояние да извършим нещо зло.

Тя стисна кола в юмрук. Това не беше зло. Това бе справедливост. Тя се фокусира върху мястото над сърцето му. Очите ѝ горяха.

— Така ли просто ще лежиш?

— Наистина ли ще ме убиеш?

Тя вдигна очи, за да срещне неговите. Нямаше омраза в тях. Само тъга и състрадание.

— Би трябвало да ме мразиш.

— Как бих могъл? Познавам много добре болката от скръбта. Надживял съм всеки смъртен, когато съм обичал.

Тя свали ръката си и пусна кола на леглото.

— Не мога да го направя. Ти... ти си твърде човечен.

Той трепна.

— Това е спорен въпрос.

Тя се наведе напред и сложи ухо на гърдите му. Повдигането и спускането на гърдния му кош беше странно успокояващо. Собственото ѝ сърце забави ритъм и тя се отпусна срещу него.

— Ах, Ема. — Ръцете му нежно я погалиха по косата. — Можеш ли да ме чуеш?

Стабилният ритъм на сърцето му барабанеше в ухото ѝ.

— Как е възможно това? Мислех, че си мъртъв. Или нежив.

— Сърцето ми бие през нощта. В мен тече кръв, така че съм в състояние да мисля, говоря и... функционирам.

Тя вдигна глава и с шок осъзна, че очите му са червени. Ема слезе от него.

— Не си прави илюзии, само защото те оставих жив.

— Можех да те спра по всяко време.

— Но не го направи.

— Искаше ми се, но желяех да видя, дали ти ще го направиш.

Тя затвори халата си и завърза колана.

— И сега, започваш да злорадстваш, защото не успях.

— Не, девойче. — Очите му блестяха от вълнение. — Много съм щастлив, че го преодоля.

Тя настръхна.

— Изпитваше ли ме?

Той седна.

— Не бих искал да съм привлечен от убиец.

— Не съм убиец. Ти си такъв.

Той присви очи.

— В миналото съм убивал, но за самозащита, никога за отмъщение. За разлика от теб.

Той се смяташе за морално по-висш? В нея избухна гняв. Тя се изправи и го удари.

— Дяволите да го вземат, жено. Изпитваш търпението ми.

— А ти пробваш моето. Как смееш да ме съдиш? Ти си този, който съществува от векове, използвайки хората. Трябваше да те убия, когато имах възможност.

Челюстта му се стегна.

— Никога не си имала възможност. — Той раздалечи ръцете си една от друга и с щракване веригата на белезниците се скъса.

Ема ахна тихо и отстъпи назад. В нея се просмукваше унижение, което засилваше гнева ѝ. Мамка му. Могъл е да избяга през цялото време. Той изрита обувките си и веригата се свлече на пода. Застана отстрани на веригата и вдигна китките с белезниците.

— Ключът?

Тя посочи ключа на нощното шкафче и се отдалечи. Мамка му. Арогантен кръвопиец. Влезе в хола, след това застана до прозореца и надникна към улицата.

— Ема. — Гласът му беше тих зад нея.

— Моля те, върви си.

Той спря до нея при прозореца.

— Не искам да се чувстваш, сякаш си се провалила. Лично аз бях много щастлив, че не ме уби.

Тя погледна към китките му и забеляза, че белезниците са изчезнали напълно. Бе обул обувките си отново.

— Можеше да избягаш по всяко време.

— И да пропусна това да седнеш в скута ми по секси бикини? Не, не можех да си тръгна, дори с риск за живота си.

Наистина ли я смяташе за толкова привлекателна или просто я занасяше? Вероятно последното. Тя погледна през прозореца.

— Искам да не се виждаме повече.

Той се облегна на стената с въздишка.

— А ето ме мен, мислейки, че може би си започнала да ме харесваш малко повече.

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Харесвам те достатъчно, за да направя изключение и да не те убия. Но не мога да позволя това да ме спре да убивам други вампири.

— Девойче, колко пъти трябва да ти кажа, че не можеш да убиваш повече.

— Не можеш да ми казваш какво да правя. Очаквам да зачетеш решението ми и да ме оставиш да живея собствения си живот.

Очите му пламнаха от гняв.

— Няма да преживееш и седмица!

— Това не е твоя проклета работа!

— Ти си най-упоритата жена, която някога съм познавал.

— Ще приема това като комплимент, тъй като съм сигурна, че познаваш хиляди.

Той присви очи.

— Не знаеш срещу какво се изправяш. — Той погледна през прозореца. — Виждаш ли онази сграда там?

Той сочеше най-високата сграда отсреща. Ема ахна, когато ръцете му изведнъж я обгърнаха.

— Какво...

Всичко потъна в мрак и тя почувства въртене около себе си. Краката ѝ се натъкнаха на студен бетон и Ема сграбчи шлифера му, за да се овладее.

— Какво? — Тя се огледа. Вече не беше в апартамента на Остин.

— Погледни надолу. — Ангъс отстъпи настрана.

Тя надникна през високата до кръста тухлена стена. Улицата беше далеч отдолу, най-малко на петнадесет етажа. Бяха на покрива на сградата, която Ангъс бе посочил.

— Ти ни телепортира? — прошепна тя.

Ръцете му я обгърнаха отзад. Те бавно се издигнаха във въздуха. Краката им преминаха стената.

— Това е левитация — прошепна той в ухото ѝ. — Всичко, което трябва да направя, е да те пусна през стената.

— Престани.

— Спри да убиваш.

Тя затвори очи.

— Просто искаш да защитиш собствения си вид.

— Тези копелета убийци не са моят вид. — Те стъпиха обратно върху циментовия покрив. — Опитвам се да спася живота ти.

Тя се отблъсна от него.

— Като ме пуснеш от покрив?

Той изръмжа към нея.

— Като ти покажа колко дяволски лесно е да те убия! — Ангъс се отдалечи, мърморейки проклетия под носа си.

Ема се втренчи в него. Винаги бе приемала, че за него на дневен ред е да спаси други вампири от коловете ѝ, но сега се чудеше. Наистина ли го бе грижа за нея? Тя трепна, когато той удари с юмрук

металната врата, която водеше към стълбището. Дори в тъмното, можеше да види вдлъбнатината, която бе оставил след себе си.

— Съжалявам, че те уплаших. — Той започна да се разхожда по покрива. — Просто не знам как да стигна до теб.

— Какво те интересува какво ще стане с мен? Не си ли виждал хиляди смъртни да идват и да си отиват?

Той се спря и я погледна.

— Никога не съм срещал жена като теб. Ти си различна. Ти си... като мен. — Той сви рамене със смутен поглед. — Е, ти изглеждаш много по-добре от мен.

Ема направи гримаса.

— Мислиш, че съм като вампир?

— Не, ти си воин. Смел и безмилостен. Прекарваш нощите си в борба със злото.

— Като... теб? — Мъжът от фантазиите й. Освен че тя винаги щеше да очаква от него да бъде жив двадесет и четири часа в денонощието. Хладен бриз развя копринения й халат и тя потрепери.

— Ох, студено ти е. — Той тръгна към нея. — Да те върна ли обратно?

— Как го правиш? — Тя погледна през високата до кръста стена към жилищния блок на Остин. — Просто поглеждаш мястото, а след това отиваш там?

— Да, или мога да чуя глас и да отида. Ако е място където съм бил преди, мога да си спомня пътя без сигнал.

— Значи, само за няколко секунди, можеш да бъдеш в Лондон или Париж?

— Да. Искаш ли да видиш?

Тя примигна.

— Сега ли? Не съм съвсем облечена.

— Тогавя знам точно къде да те заведа. — Ръцете му я обгърнаха. — Ще излезеш ли с мен, госпожице Уолъс?

— Какво? Аз... — Тя го сграбчи. — Това не е среща.

Той се усмихна бавно.

— Мисля, че е точно това.

Всичко стана черно.

ГЛАВА 8

Ангъс се материализира на познато място — парижкият офис на Жан-Люк Ешарп. Ема залитна и той я задържа. Алармата се включи, тази, която Ангъс бе инсталирал сам и която тя не можеше да чуе. Обаче Жан-Люк я чу, защото изскочи иззад бюрото си с кама, насочена към тях.

— *Merde.* — Той свали камата си. — Трябва да ме предупреждаваш, когато идваш.

Вратата се отвори и Роби Маккей нахлу в стаята с изваден клеймор.

— Ох, туй си ти. — Той натисна един бутон до вратата, за да изключи алармата.

— *Bonsoir, mademoiselle.* — Жан-Люк премести погледа си към Ема. Гледаше я с голямо любопитство.

Ангъс задържа ръката си около нея и погледна приятеля си предупредително.

Жан-Люк отвърна с бавна усмивка.

— *Bravo, mon ami.*

— Жан-Люк, Роби, това е Ема Уолъс — представи ги той, държейки я близко до себе си. — Ема, това е Жан-Люк Ешарп.

— Прочутият моден дизайнер? — Тя погледна изненадано. — Значи сме в Париж?

— Да. — Ангъс посочи към шотландеца, облечен в килт. — Това е Роби, работи за мен и охранява Жан-Люк. Той ми е нещо като внук.

— Вече сме забравили, колко *пра* трябва да има преди туй. — Роби се поклони. — За мен е чест да се запозная с вас госпожице. — Той погледна въпросително към Ангъс.

Без съмнение двамата се питаха, защо се бе телепортирал заедно с една смъртна жена. Обикновено се интересувахе само от работа.

— Аз... мислех да заведа госпожица Уолъс на пикник. Роби, можеш ли да ни намериш една кошница с храна?

Роби остана с отворена уста.

— Ти? На пикник?

Жан-Люк се изкиска.

— Попитай Алберто. Той знае какво да направи.

— Добре. — Роби излезе от стаята със слисано изражение.

Ангъс се намръщи вътрешно. Те се държаха така сякаш той никога преди не бе ухажвал някоя жена. Е, може и да бе минал век или два. И не че той ухажваше Ема от романтични подбуди. Просто искаше да спечели приятелството ѝ, за да могат да работят заедно срещу общия си враг.

Тогава защо все още държеше ръката си около нея, предявявайки претенциите си? Той я освободи.

— Госпожица Уолъс има нужда от... нещо, което да облече.

— Наистина ли? — Очите на Жан-Люк блеснаха закачливо. — Не бях забелязал.

Ема погледна към Ангъс и прошепна:

— Знаех си, че това ще е неудобно.

— Елате. — Жан-Люк ги поведе извън офиса си. — Складът е долу. Сигурен съм, че ще успеем да открием нещо подходящо за... пикник. — Той отново погледна Ангъс ухилен.

Щеше да се шегува с него цял век, осъзна Ангъс. Да се появи в ранните утрини часове с боса, полугола смъртна жена.

Жан-Люк им показва залата, в която излагаше творенията си, пълна с най-новите му модели. След това ги отведе в огромна стая, където бяха подредени стойки пълни с дрехи.

— О, боже мой — прошепна Ема, когато погледна цената на един етикет. — Не мога да си позволя това.

— Не се тревожи. Аз мога.

Тя ококори очи.

— Не мога да приема подарък от теб. Против правилата е.

Жан-Люк изсумтя.

— Ей, вие двамата. Не по този начин трябва да започне една романтична вечер.

— Това не е среща — настоя Ема.

Французинът се усмихна.

— Какво ще кажете да направим така — ще ви дам назаем за тази вечер онова, което си изберете и Ангъс може да ми го върне по-

късно. — Той отправи към Ангъс закачлив поглед. — Стига да не е разкъсано.

Ангъс се изсмя.

— Няма да разкъсвам дрехите й.

— Колко жалко — измърмори Жан-Люк, след това посочи към стойките. — Изберете си, *mademoiselle*.

— Много мило от ваша страна — отвърна Ема и се отдалечи.

Жан-Люк се приближи до Ангъс.

— Ти, стар пес такъв. Не знаех, че имаш толкова добър вкус.

Ангъс кръстоса ръце върху гърдите си.

— Това е само работа.

Жан-Люк изсумтя.

— Да не съм вчерашен.

— Говоря сериозно. Печеля доверието й, за да престане да убива.

Жан-Люк остана с отворена уста.

— Тя ли е убийцата на вампири?

Ангъс кимна.

— Не оставяй милото й лице и хубавото й тяло да те заблудят. Тя е свиреп и изкусен воин.

Жан-Люк наблюдаваше Ангъс мълчаливо. Ангъс повдигна едната си вежда.

— Какво?

Жан-Люк сви рамене.

— Нищо. — Обърна се, след това измърмори: — Първо Роман, сега и ти.

— Между нас не се случва нищо.

— Точно така. — Жан-Люк го потупа по гърба. — Желая ви всичко най-хубаво.

Ангъс изсумтя и се отдалечи. Жан-Люк вдигаше прекалено много шум за нищо. Той откри Ема три стойки по надолу. Тя оглеждаше чифт черни панталони.

Панталони? Защо винаги криеше прекрасните си крака? Нещо със златисто-кехлибарен цвят привлече вниманието му и той го дръпна от стойката.

— Това ми харесва. Напомня ми за очите ти.

Тя го погледна със съмнение.

— Това е рокля. Една прекрасна рокля, но аз не нося рокли.

— Съкровище, не отиваме на турнир по карате, а просто излизаме. На пикник.

— На пикник в Париж, облечена в дизайнерска рокля? — Тя поклати глава и се приближи. — Малко ми е трудно да го повярвам. И другите мъже ли са вампири?

— Те са мои приятели, Ема. Да не планираш да ги убиеш?

— Не, ще се държа прилично. — Тя го удари по ръката. — Освен това, къде ще скрия коловете, в бельото си ли?

Той се усмихна.

— Мога да те претърся, за да сме в безопасност.

— Това не ми звучи много безопасно.

Той се разсмя и ѝ подаде роклята.

— Защо не я пробваш?

Десет минути по-късно тя изглеждаше невероятно в златната рокля и чифт блестящи златни сандали.

Роби бе подготвил кошницата им с храна. Той се ухили, но постъпи умно като задържа устата си затворена.

Жан-Люк обаче обичаше да живее по-опасно.

— Насладете се на срещата си — извика той след тях щом се запътиха към входната врата.

Ангъс му отпрати поглед, който обещаваще отплата в близко бъдеще. Жан-Люк просто се разсмя.

Те излязоха от студиото на Жан-Люк на Шанз-Елизе. Улицата бе осветена и шумна, дори в четири часа сутринта. Триумфалната арка светеше в далечината.

Ема се усмихна.

— Прекрасно е! Със сигурност бие по точки седенето в самолет в продължение на осем часа.

— Да — съгласи се Ангъс и посочи светлините в далечината. — Това ми изглежда като добро място.

— Айфеловата кула?

— Да. — Той обвини една ръка около нея. — Дръж се.

Тъмнината се простря около тях за няколко секунди, след това се стопи. Те стояха на най-горното ниво на Айфеловата кула, гледайки надолу към града на светлините.

Ема погледна над перилата.

— Това е страхотно — каза тя и се обви с ръце. — Но е малко хладно.

— Ето. — Ангъс ѝ предложи своето палто. Докато тя го обличаше, той разстели карираното одеяло, което Роби бе сложил върху кошницата.

Ема седна и се разрови из кошницата.

— Уау, истинска храна. — Тя извади хляб, сирене и грозде, и една бутилка вино. — Надявам се, че тук има и нещо за теб.

Той откри една бутилка.

— Това е за мен. — Ангъс отвори капачката. От бутилката излезе пяна, затова той я задържа настрана.

— Това изглежда като шампанско. — Ема му подаде една чаша.

— Нарича се „Газирана кръв“, микс от шампанско и синтетична кръв. — Той напълни чашата. — Желаш ли малко?

— Няма начин. — Тя го наблюдава любопитно, докато той пиеше. — Виждала съм рекламите на фюжън кухнята по ДВК, но си мислех, че е някаква шега, защото съм виждала как вампири се хранят от хората.

— Това са Бунтовниците, които отказват да пият от бутилка. Те се наслаждават да измъчват смъртните. — Ангъс отвори бутилката ѝ с вино. — Те са наши заклетни врагове. Борим се с тях от векове.

— Значи онова, което твърди Шана Уилън, е истина? Съществуват два вида вампири?

— Да. — Той напълни чашата ѝ с вино. — Виждаш ли, Ема, имаме общ враг, Бунтовниците. И целта ни също е една, да защитим невинните. — Той ѝ подаде чашата. — Би трябвало да сме... добри приятели.

Тя прие чашата.

— Трябва да си помисля за това.

— Разбирам. — Той се облегна назад. — Ти се опита да ме убиеш само преди час.

Тя хапна малко сирене.

— Трудно ми е да приема идеята за добрите вампири. Предполагам, че Жан-Люк и Роби са като теб?

— Да. Роби е мой потомък. Открих го умиращ на едно поле в Калоден. — Ангъс затвори очи за кратко. — В онзи ден изгубих толкова много хора от моето семейство.

— Не мога да си представя да стана свидетел на нещо толкова ужасно — потрепери Ема.

— Видяла си убийството на родителите си, нали?

Тя се сепна.

— Не искам да говоря за това. — Отпи от виното си и смени темата. — Разкажи ми за себе си. Кога си роден?

— През 1480 година.

— И имаш потомци? Значи си... бил си женен?

— Да. Три деца. — Ангъс бързо отклони посоката на разговора. — Бях смъртоносно ранен в битката при Флодън Филд през 1513 година. Роман ме откри онази вечер. Бях едва жив. Мислех си, че сънувам, когато чух онзи глас да ме пита дали искам да продължа да се боря срещу злото. Мислех, че е ангел. И казах „да“. — Той се усмихна. — И не само защото исках да ида в рая. Бях ядосан, че умирах толкова млад. Наистина исках да направя нещо повече.

— Беше ли разстроен, когато разбра, че си вампир?

Той сви рамене.

— Бях малко изненадан. Не знаех, че подобни създания съществуват. Но никога не съм се чувствал зле от това, както Роман. Рано осъзнах, че смъртта не ме е променила. Все още бях същият, само че много по-добър.

Тя го замери с едно зърно грозде.

— Вампирска арогантност.

Той се усмихна.

— Това е само истината. Ние можем да правим неща, които един смъртен никога не би могъл.

— Не можете да излизате навън докато грее слънце.

— Но можем да живеем векове.

Тя отчупи малко хляб.

— Разкажи ми за миналото — за местата, на които си бил, хората, които си срещнал.

Ангъс се впусна да разказва някои от любимите си истории за това как се бе срещнал с шотландската кралица Мери, как е укривал Хубавия принц Чарли. Ема бе пълна с въпроси и той бе щастлив да види колко спокойна бе в негово присъствие. Тя можеше да се смее и да се шегува с него.

След час той запуши полупразната бутилка с „Газирана кръв“ и я остави в кошницата.

— Опасявам се, че зората ще настъпи съвсем скоро, така че трябва да вървим.

— Добре. — Тя събра остатъците от храната си и ги прибра в кошницата. — Аз... не ми се ще да го призная, но наистина се насладих на това.

— Имаш предвид срещата ни?

Тя го погледна раздразнено.

— Това не е среща.

Той се разсмя.

— Аз съм доволен, стига да си разбрала, че не сме врагове. Можеш да ми се довериш. — И на него му бе харесало. Повече от всяка вечер, която можеше да си спомни.

Тя се изправи и изтупа няколко останали трохи от сакото му.

Той подскочи и сгъна одеялото.

— Направих грешка. — Ема скръсти ръце намръщено. — Отнесох се, слушайки всичките ти истории за миналото.

Той постави одеялото в кошницата.

— В това няма нищо лошо.

Тя поклати глава.

— Трябваше да събера повече информация за Бунтовниците. И да разбера къде държите Шана Уилън.

— Да я държим? Тя е щастливо омъжена жена.

— Шефът ми мисли, че сте промили мозъка й. Главната му задача е да я спаси.

Ангъс изсумтя.

— Тя е напълно щастлива, където е. Толкова ли е трудно да повярваш, че една смъртна жена може да се влюби във вампир?

Ема го погледна учудено.

Ангъс преглътна трудно. Дълбоко в него желанието растеше. Един невъзможен копнеж. Искаше онова, което имаше Роман. Любовта на една смъртна жена.

Ема вдигна кошницата.

— Как ще слезем оттук?

— Остави ме да те хвана. — Той се приближи до нея. — И се дръж за мен.

Тя се усмихна нервно.

— Или винаги може да слезем по стълбите.

Той обви ръцете си около нея.

— Ще отнеме само секунда.

Ема изглеждаше тъжна докато слагаше ръка около врата му.

Мракът ги обгърна за няколко секунди, а след миг вече стояха в основата на Айфеловата кула. Ема го освободи.

— Благодаря ти, Ангъс.

Той отстъпи назад.

— Пак заповядай.

Тръгнаха мълчаливо по каменистата пътека в малкия парк. Ангъс се намръщи. Приятелската атмосфера, която споделиха, бе изчезнала. Въздухът между тях изглеждаше напрегнат и тъжен. Сякаш нещо липсваше. Сякаш приятелството не бе достатъчно. Той погледна към нея, питайки се дали и тя го усещаше.

Откъм храстите се дочу звук. Ангъс спря. Ема спря до него с въпросително изражение. Вероятно още не го бе чула. Той вдигна пръст до устните си и пристъпи напред, а тя остана зад него.

От храстите се дочуха още звуци. Приглушени звуци. Женско стенание. Вероятно някой от френските Бунтовници бе нападнал невинна жена. Ангъс се наведе и извади ножа от чорапа си. Даде знак на Ема да стои зад него.

Поглеждайки го раздразнено, тя поклати глава.

Упорита жена. Но се възхищаваше на смелостта ѝ. Тя остави кошницата на земята и извади бутилката от вино. Хващайки я за гърлото, Ема се насочи наляво. Той се запъти към дясната страна на храстите.

Ангъс изскочи иззад храстите.

— Освободи я и отстъпи назад!

Ема застана на позиция.

Ангъс се намръщи. Те прекъснаха двойка, правеща любов. Ема стоеше до краката им, всъщност до краката на мъжа, тъй като тези на жената бяха обвити около голия задник на мъжа. Ангъс бе до главите им, камата му бе насочена към мъжа.

Ахвайки, мъжът се измъкна от жената. Сграбчи захвърлените си панталони, за да прикрие чатала си. Той извика нещо на френски за

voleur^[1], след това извади портфейла от панталоните си и го хвърли в краката на Ангъс.

Шотландецът не обърна никакво внимание на портфейла, защото бе забелязал нещо ужасно. Около зачервения врат на жената бе увит чорапогащник.

— Би трябвало да те изкормя! Душиш горката жена.

Мъжът посочи към жената на земята, която бе заета да се прикрива с ризата му. Двамата бърбеха на френски толкова бързо, че за Ангъс бе трудно да ги разбере. Но доказателството бе на лице.

— Ти я душеше! — Ангъс престъпи към мъжа, а ножът му бе насочен към лицето му.

— Боже — прошепна Ема.

— Не ни наранявайте, моля ви — изпъшка жената на английски със силен акцент, докато отвиваше чорапогащника от врата си.

— Да ви нараним ли? — Ангъс я погледна объркано. — Опитвам се да спася живота ви. Този негодник ви душеше.

— Аз го помолих да го направи! — Жената се вгледа в Ангъс, след това в Ема.

— Трябва да вървим. — Ема даде знак на Ангъс да я последва.

— Не! Не мога да оставя беззащитна жена с един удушвач.

Мъжът и жената сипеха ругатни в изобилие.

— Ангъс! — Ема сграбчи ръката му и го задърпа. — Хайде.

— Но... — Той отново погледна към френската двойка, които все още проклинаха след тях. — Безопасно ли е да я оставим?

— Да. — Ема взе кошницата и продължи по пътеката, дърпайки го със себе си. — Няма да я убие. Поне се надявам на това.

— Но той я душеше.

— Тя е помолила да го направи. — Ема пусна ръката му и се заигра с кошницата. — Те го правят заради... еротичната тръпка. Душенето предизвиква по-силен отклик по време на секс. Предполагам, че ще има по-силен оргазъм. Не че има откъде да знам, но това съм чела.

Ангъс спря.

— Тя го е помолила да я нарани?

— Да.

Ангъс бе изумен. Взираше се в Ема с неверие, след това продължи да върви по пътеката. Ема го последва.

— Добре ли си?

Той поклати глава и забърза напред.

— Жената ще бъде добре. Наистина бе по взаимно съгласие.

Изръмжавайки, Ангъс хвърли ножа си, който се заби в едно дърво с тъп звук.

— Не разбирам. — Той измарширува до дървото. — Живях прекалено дълго. Вече не разбирам този свят.

— Знам, че е малко странно, но хората правят странни неща...

— Не! — Той измъкна ножа от дървото. — Един мъж никога не трябва да наранява една жена. Дори и ако тя го умолява. Няма чест в това да нараниш жена!

— Ами, аз...

— Не мога да го повярвам. — Той се наведе и пъкна ножа в канията на прасеца си. — Ако един мъж обича една жена, как би понесъл да я нарани? — Той смъкна дънките си върху канията, след това се изправи. — Как може да й причини това?

Ема сви рамене.

— Тя го е помолила.

— Защо? Що за мъж ще достави удоволствие на жена си, като я нарани? — Ангъс закрачи по пътеката. — Дълг на мъжа, не, негова привилегия е, да даде на своята жена цялото удоволствие, което тя може да понесе. Тя трябва да се задъхва и да се гърчи от наслада.

Ема остана мълчалива, наблюдавайки го. Да не би да не му вярваше? Той тръгна към нея.

— Истинският мъж би посветил, ако се налага цяла нощ, за да е сигурен, че неговата жена е напълно задоволена. Тя трябва да крещи, че не може да понесе повече.

Очите на Ема станаха огромни.

— За мъжа най-голямото удоволствие трябва да е гледката на жена му, тръпнеща от страст.

Тя пое дълбоко въздух и прехвърли тежестта си от единия крак на другия.

Той сновеше напред-назад.

— Само когато тя умолява за него, той може да обърне внимание и на своите нужди. И абсолютно никога не трябва да я наранява. — Той спря пред нея. — Напълно ли греша за това?

— Не — изписка тя.

Той присви очи, изучавайки лицето ѝ.

— Ох, девойче, не трябва да ме гледаш по този начин.

— Не те гледам. — Тя се обърна настрани. Бузите ѝ бяха почервенели от притока на кръв в тях. Сърцето ѝ биеше бързо, той можеше да го чуе.

— Ема.

— Мисля, че е по-добре да се връщаме вкъщи. — Тя погледна към него, очите ѝ блестяха от желание.

Ангъс пристъпи по-близо.

— Сърцето ти бие учестено.

— Очите ти станаха червени.

— Ема, ще трябва да приемеш фактите. Това е среща. — Той докосна бузата ѝ.

Кошницата за пикник, която тя държеше в ръка, тупна на земята. С тихо ръмжене той я придърпа в обятията си и сведе устни към нейните.

Ангъс изтръгна всяка капка удоволствие от целувката. Вкуси устните на Ема, плъзгайки език по тях, захапвайки ги, докато всяка извивка и усещане бе запечатано в паметта му за вечни времена. Държеше я плътно, затова усети точно кога гърдите ѝ се опряха в неговите. Плъзна ръце по гърба ѝ, за да опознае извивката на гръбнака ѝ, превъзходния начин, по който хлътваше навътре, а след това изпъкваше при ханша ѝ.

Захапа леко врата ѝ. Пулсът ѝ биеше точно под тънката ѝ кожа, изпълвайки сетивата му с аромат на кръв и желание. Дъхът ѝ обля бузата му с тихи женствени стенания. Сладкото ѝ тяло се разтопи срещу него. Ароматите, звуците и усещанията замъглиха разума му, докато той вече не можеше да мисли, можеше само да усеща радостта, страстта и глада, който изискваше още и още.

Със стон той се върна на устата ѝ и настоя за достъп. Тя я отвори, без да се колебае и този момент на отдаване изпрати вълна от топлина към слабините му. Той се бореше с възбудата от момента, в който тя го бе възседнала тази нощ. И сега, когато бе мека и отзивчива в ръцете му, а езикът ѝ докосваше неговия, започна да го боли от желание.

Той постави ръце върху сладкия ѝ закръглен задник и я притисна силно към ерекцията си. Тя прекъсна целувката, ахвайки.

Разтревоженият ѝ поглед би трябвало да го предупреди, но той бе прекалено зашеметен от страст, за да забележи.

— Ема, искам да се любя с теб.

[\[1\]](#) крадец (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 9

— Не. — Тя го отблъсна. Да се люби с него? С един нежив? Въпреки че трябваше да признае, нямаше нищо мъртво в ерекцията, която се притискаше в нея. И освен това нямаше нищо истински противно в Ангъс. Господ да ѝ е на помощ, ако той бе човек, досега щеше да го е съблякла гол. Но, по дяволите, той не бе. Беше вампир. Тя отстъпи назад.

— Аз... аз не мога.

— Не съм твой враг. — Очите му все още блестяха в червено. — Не ми ли вярваш вече?

— Вярвам ти, поне така мисля. — Тя потърка челото си. — Но ние едва станахме приятели. Голям скок е да бъдем... любовници.

— Приятелите не целуват така.

— Просто се отнесохме, това е. Беше... беше само една целувка.

Той се намръщи.

— Една дяволски добра целувка. Трябва ли да ти покажа, за да си припомниш?

— Не. — Тя се завъртя и взе кошницата. — Както каза преди, приближава зората. Трябва да оставим храната и роклята, която нося, и да се върнем обратно в Ню Йорк. — Говореше прекалено бързо, само и само за да се предпази от мисли за това, което бе направила.

— Ема.

Тя пое дълбоко въздух и се обърна към него. Блясъкът в очите му бе намалял до бледорозово. Благодаря ти, боже.

— Готов ли си да вървим?

— Искам да знам как се чувстваш.

Тя се насили да се разсмее.

— Е, това не е много мъжествено, нали? Кой мъж иска да говори за чувства?

— Знам, че ти имаш чувства. Обичала си родителите си много силно, влагаш чувства в работата си.

— Моля те. — Тя повдигна ръка. — Не знам какво изпитвам. Или мисля. Дори не мога да повярвам, че направих това. Не трябваше. Той я наблюдаваше тъжно.

— Девойче, запътили сме се насам от самото начало.

— Не, ние сме прекалено различни. Не е възможно да...

— Винаги съм правил това, което сърцето ми счита за редно, но все пак има достатъчно неща, за които да съжалявам. — Той се усмихна накриво. — Ти няма да си едно от тях.

Сърцето в гърдите ѝ се сви. О, боже, той бе всичко, което бе искала някога от един мъж. Освен частта с това, че е нежив. Или безсмъртен. Как можеше да подмине такова нещо?

— Поне убедих ли те да спреш с убийствата? Вярваш ли, че ме е грижа за безопасността ти?

— Аз... трябва да си помисля над това. — Тя повдигна ръка, когато той започна да протестира. — Знам, че те е грижа. И ще бъда по-внимателна. Ще бъда по-разумна, като знам, че някои от вас са благородни и мили.

Той кимна.

— Това поне е някакъв напредък. И ще знаеш, че винаги ще те защитавам. Винаги ще бъда тук за теб.

Очите ѝ горяха от нежелани сълзи. Тя с години не бе чувала подобни думи. Не и откакто и последният член на семейството ѝ бе загинал.

— Трябва да съм честна с теб. Ако открия копелетата, които убиха родителите ми, ще тръгна след тях.

— А аз ще бъда до теб. Договорихме ли се? — Той протегна ръка, тя я пое и отвърна:

— Договорихме се.

Ангъс я придърпа в обятията си и целуна челото ѝ.

— Да вървим.

Тя се вкопчи в него, когато всичко стана черно.

* * *

По дяволите. Влюбваше се в нея прекалено бързо. През неговите четиристотин деветдесет и три години като вампир, целувките рядко

бяха за удоволствие. Винаги имаше вечеря, която да спечели или нещо за доказване. Целувката с Ема не бе подтикната от глад за кръв или за престиж. Самата Ема бе тази, която го бе привлякла.

И каква целувка само. Човек би си помислил, че мъж на неговата възраст би имал безброй подобни моменти в спомените си. Но вместо да станат банални, тези моменти се бяха превърнали в нещо много рядко.

Когато върна Ема в апартамента на Остин, тя настоя да я остави на мира. Ангъс все още се тревожеше, че тя таи съжаление. По дяволите, самият той имаше някакви съмнения. Не за чувствата си. Знаеше, че държи много на Ема. Просто не бе сигурен дали е честно да я ухажда, когато бе нежив. Как можеше да проработи подобна връзка?

След като я накара да обещае, че няма да излиза на лов сама, той се телепортира в градската къща на Роман. Алармата се включи в секундата, в която той се материализира във фоайето.

Конър се втурна откъм гостната, с изваден клеймор, а в същото време Иън нахлу откъм кухнята.

— Ох, туй си ти. — Иън се обърна и се запъти към кухнята. — Трябва да се научиш да се обаждаш предварително.

Ангъс наблюдава как Конър прибира мечата си.

— Защо си тук? Би трябвало да охраняваш Роман и Шана.

Конър го погледна гневно.

— Те са тук. Ти не присъства на литургията, затова всички дойдохме да те видим.

— Литургията? — Ангъс трепна. — Аз... забравих. Бях зает.

— И ние така чухме. — Устата на Конър трепна. — Жан-Люк се обади преди час с интересна история.

— По дяволите. — Ангъс се намръщи. Сега щяха да започнат подигравките. — Имам малко работа, която трябва да свърша горе.

— Ангъс, мога да те чуя — извика Роман от гостната. — Ела!

Конър се изкиска щом Ангъс тръгна бавно към отворените двойни врати на гостната. Три кафеникави дивана обграждаха трите страни на квадратна маса за кафе. Четвъртата страна бе заета от огромен широкоекранен телевизор, който бе изключен.

— Ето го и Ангъс — обяви Конър щом влезе в гостната. Той отиде до дивана отдясно, където седеше Грегори.

— Какво? — Грегори се взираше в Ангъс слисан. — Какво стана с полата му?

Конър плесна Грегори по главата преди да седне.

— Ох. Виждате ли на какво съм подложен, отче? — прошепна Грегори към възрастния мъж на средния диван.

— Отец Андрю. — Ангъс сведе глава пред свещеника, който разпозна от сватбата на Роман. — Как сте?

— Животът ми стана доста по-интересен от нощта, в която изповядах Роман.

Ангъс кимна, след това забеляза Шана, която се опитваше да стане от дивана отляво. Тя бе огромна. Докато наблюдаваше как Роман помага на бременната си жена да се изправи, през съзнанието му премина стар спомен. Радостта и гордостта от раждането на трите му деца. Притеснението и вината за ражданията, които жена му трябваше да изтърпи. И болката и предателството, когато той се бе опитал да се върне при тях след битката при Флодън Филд. Бе сигурен, че жена му ще разбере новото му положение като нежив.

Тя не го бе направила. Беше му забранила да вижда отново децата си. В гнева си той не се бе подчинил и бе наблюдавал как растат през годините. Бе гледал как умират.

Ако ухажваше Ема, не беше ли като да се моли за същата болка и отчаяние отново? Щеше да я види как умира. Ако имаха смъртни деца, използвайки научните методи на Роман, щеше да му се наложи да гледа как умират и те.

— Добре ли си? — тихо попита Роман, докато прегръщаше Ангъс набързо.

Ангъс забеляза острия му поглед. По дяволите. Роман винаги можеше да го чете като книга.

— Може ли да говорим по-късно?

— Разбира се. — Роман направи място на жена си.

— Ангъс, толкова е хубаво да те видя. — Шана го целуна по бузата.

— Изглеждаш прекрасно, девойче.

Тя се разсмя.

— Повече като *mucho grande*.

— Всеки момент ще се пръсне — измърмори Грегори, но трепна, щом Конър го удари с лакът в ребрата.

— Наистина имам такова чувство. — Шана потърка огромния си корем. — Бебето вече слезе надолу.

— Решихме да предизвикаме раждането този петък вечерта. — Роман ѝ помогна да се върне до дивана. — Така може да сме сигурни, че вампирските доктори ще са будни и готови.

— Имате повече от един доктор? — попита Ангъс, докато заобикаляше средния диван, за да седне до свещеника.

— Двама, за да сме сигурни. Няма да поема никакви рискове. — Роман помогна на Шана да седне.

— Тревожиш се прекалено много. — Тя седна на дивана. — Бебето е напълно добре.

Роман седна до нея, мръщейки се.

— Подготвил съм родилна зала в „Роматех“. За всеки случай.

В случай, че рожбата им не бе човек? Ангъс можеше да разбере нежеланието на Роман Шана да ражда в смъртна болница.

Шана поклати глава.

— Казвам ти, това бебе е напълно нормално. Рита ме през деня колкото и през нощта.

— Съгласен съм — съгласи се отец Андрю. — Моля се и имам много добро усещане за това дете.

— Благодаря ти. Майката на Грегори каза същото. — Шана хвана ръката на Роман и му се усмихна. — А ти знаеш, че Радинка никога не греши.

Отец Андрю се обърна към Ангъс.

— Роман ми разказваше някои невероятни неща за теб.

— Само лъжи, със сигурност.

Свещеникът се усмихна.

— Значи не си бил посветен в рицарство през Втората световна война?

Ангъс сви рамене.

— Това бе преди повече от шестдесет години.

— Мда, и той е истински страхливец от тогава — добави Конър с блеснали очи.

Ангъс погледна гневно своя стар шотландски приятел, докато всички се смееха.

Иън влезе в стаята с поднос, пълен с напитки. Той постави подноса на масичката за кафе и подаде чаша със студена вода на Шана,

след това чаша вино на свещеника. Всички вампири взеха по една празна чаша.

Конър взе бутилката „Криски“ и си сипа.

— Страхотно нещо, Роман. — Той подаде бутилката на Грегори.

Грегори напълни чашата си до ръба, след това подаде бутилката на Ангъс.

— Радвам се, че ти харесва. — Следващ взе бутилката Роман, после я подаде на Иън.

Конър се изправи, повдигайки чашата си.

— За Шана, Роман и тяхната рожба. Нека бъде здрава и щастлива.

Всички се обадиха в съгласие и отпиха.

— С какво се занимаваш, Ангъс? — попита Шана. — Чухме, че си ходил на пикник.

Вампирите се изкискаха. Ангъс ги погледна.

— Това беше по работа. Опитвах се да влея малко разум в главата на убийцата на вампири.

Конър изсумтя.

— Да вразумиш някоя жена? Това е обречено на провал още от самото начало.

Шана се намуси.

— Моля?

— Ще ме прощаваш. — Конър вдигна ръце сякаш се предава. — За съжаление, точно тази жена работи за баща ти и съм сигурен, че той е отровил мозъка ѝ що се отнася до нас.

— Вероятно е така. — Шана кимна, след това се обърна към Ангъс. — Искаш ли да говоря с нея? Може да се вслуша в друг смъртен.

— Добре съм — измърмори Ангъс. — Ще се оправя сам.

— Няма причина да го правиш сам — каза Конър.

Ангъс го погледна раздразнено.

— Справям се добре. Тази вечер постигнахме голям напредък.

Грегори прихна в смях.

— Мда, чухме. Тя е била боса и полу... ох. — Той погледна към Конър, който бе забил лакът в ребрата му.

— Убеди ли я да спре да убива? — попита Конър.

Ангъс сви рамене.

— В известна степен. Сега тя ми вярва. — Той погледна надолу, за да се убеди, че дългото му палто скрива издутината в панталоните му. Ерекцията му бе намаляла доста, но дънките му все още бяха неудобно тесни. Трябваше да носи килт.

— В теб има нещо различно — каза Роман, докато изучаваше Ангъс. — Разбрах. Не носиш клеймора си. Това е много необичайно.

Ангъс сви рамене.

— Трудно бих я убедил, че не възнамерявам да я нараня, ако съм въоръжен.

— Е, аз мисля, че е сладко — заяви Шана. — Пикник в Париж през пролетта. Много романтично. Гордея се с теб.

Ангъс отпи малко „Криски“, напълно наясно с развеселените погледи на вампирите в стаята.

— Ранен ли си? — Отец Андрю посочи към китката на Ангъс, която все още бе зачервена и разранена.

— Имах сблъсък с чифт сребърни белезници — измърмори Ангъс. — Нищо, с което да не мога да се справя.

Грегори седна изправен, очите му блестяха.

— Закопчала те е с белезници? Пич, тя е секси.

Ангъс го погледна лошо.

Конър се намръщи.

— Това не ми звучи като напредък.

— Мисля, че трябва да ме оставиш да говоря с нея — настоя Шана.

— Не. — Роман поклати глава. — Ако организираме среща с госпожица Уолъс, тя може да каже на баща ти, а той ще се опита да те отвлече.

Шана въздъхна.

— Роман е прав — съгласи се Ангъс. — Ема ми каза, че главната задача на баща ти е да те спаси. Тя започва да ми вярва, но доверието ѝ е много ново. Научи за разликата между вампирите и Бунтовниците едва тази вечер и все още се бори с идеята, че някои от нас може да са свестни хора.

— Знаете ли какво, момчета? — Грегори постави питието си на масата. — Това е маркетингов проблем.

Ангъс се изсмя.

— Не мисля да продавам нищо.

— Но ти го правиш — настоя Грегори. — Опитваш се да продадеш идеята, че добрите вампири наистина съществуват. Проблемът е, че нямаме продуктово име, с което да се отличаваме от лошите вампири.

— Но ние сме вампири — отвърна Ангъс. — И аз не твърдя, че съм добър.

— Но имаш добро сърце — намеси се отец Андрю.

— Има огромна разлика между теб и един Бунтовник.

— Мисля, че Грегори е на прав път — каза Шана и отпи от студената си вода. — Бунтовниците имат име.

— Истинските. Защо и вие момчета не си измислите някое име?

— Хмм. — Грегори се отпусна назад върху дивана. — Име. — Той се загледа в тавана с присвити очи. — Какво ще кажете за Нехапещите? Бутилковците? Дружелюбните зъбари? Ох! Това беше моят крак. — Той погледна към Конър.

— Знам. — Конър отвърна на погледа му. — Направи грешка като ме нарече дружелюбен.

След като всички се разсмяха, Роман се изправи и даде знак на Ангъс да го последва. Той стана и се запъти към вратата.

— Измислих го! — обяви Шана. — Беззъб съм сега и горд при това!

Роман се изкиска докато сочеше към стаята отсреща на фойето. Ангъс влезе бавно в библиотеката, чиито три стени бяха пълни с рафтове за книги, а на четвъртата се ширеше голям прозорец, гледащ към улицата.

Роман затвори двойната врата и седна в кожения стол до прозореца. Ангъс закрачи из стаята. Можеше да усети, че приятелят му чака, но нямаше идея откъде да започне. Винаги е бил по-добър с меча, отколкото с думите. В действителност думите му можеха да режат също толкова остро. Той бродеше покрай рафтовете и гледаше книгите, без наистина да ги вижда. Най-накрая спря.

— Аз... аз имах смъртна жена и деца.

— Спомням си — тихо каза Роман.

— Жена ми... отхвърли ме и се омъжи повторно, тъй като по нейната логика аз вече бях мъртъв.

— Това трябва да те е наранило.

— Така беше. — Ангъс крачеше из стаята. — Но с течение на времето, осъзнах, че е била права. Брак между смъртен и вампир не може да проработи.

Роман остана мълчалив.

— Дори след предателството на жена ми, изпитвах болка, като я гледах как остарява и умира. А да видя как умират децата ми бе повече, отколкото някой мъж трябва да понесе.

Роман присви устни.

— Чувстваш се длъжен да ми кажеш това сега? Когато синът ми е на път да се роди?

— Не ти желая нищо лошо, Роман. Ти си ми като брат. Не искам да изпиташ болката, която аз изживях.

Роман въздъхна.

— Когато се ожених за Шана знаех, че мога да я изгубя. Но, Ангъс, тя ми донесе истинска радост. Трябва ли да обърна гръб на цялото това щастие от страх, какво може да се случи?

— Ти си по-смел мъж от мен. — Ангъс продължи да крачи. — Шана е любяща душа и разбира нашето съществуване. И все пак тя не желае да стане една от нас.

— Радвам се, че реши да остане смъртна. Сега нямаше да очакваме дете, ако бе нежива. А веднъж щом се роди бебето, ще може да е с него през деня. Колкото и да ми се иска да бъда с Шана цяла вечност, трябва да поставя нуждите на детето си на първо място.

Ангъс се намръщи.

— Чух за това, че ДНК-то ни е мутирало и вече не сме напълно хора.

— И се притесняваш за бебето? Всички ние сме притеснени, но сега няма какво да направим. То е в Божиите ръце.

Бебе-полувампир? Ангъс поднови обиколките си.

— Шана не е ли разстроена от това?

Роман се усмихна.

— Тя е най-малко разстроена от всички нас. Много е радостна и въодушевена.

— Ти си щастлив мъж. Не много жени биха били толкова разбрани. — Ангъс се протегна да вземе една книга и забеляза червените черти по китката си. Нараняването щеше да зарасне по

време на дневния му сън, но тревогата в сърцето му щеше да остане.
— Повечето жени не биха били способни да обичат един вампир.

Последва дълга тишина и той можеше да усети как Роман го наблюдава. *По дяволите*. Вероятно бе казал прекалено много.

Роман прочисти гърлото си.

— Убеден си, че връзка между смъртен и вампир не би просъществувала?

Ангъс кимна, избягвайки погледа на Роман.

— Защо имам чувството, че нямаш предвид Шана и мен?

Дявол да го вземе. Ангъс се обърна с гръб към Роман и се престори, че изучава заглавията на книгите. Чуха се приближаващи стъпки.

Роман облегна рамо на рафта.

— Убийщата?

Ангъс пое дълбоко въздух и кимна.

— Връзката е доста... опасна.

Роман се усмихна.

— Не бих очаквал нищо по-малко от теб.

— Не предвидих, че ще се чувствам по този начин. — Ангъс се отдалечи. — Какво не ми е наред, че все се увличам по врага?

Роман кръстоса ръце.

— Ако имаш предвид Катя, тя те прелъсти преднамерено.

— Не, аз я ухаждах.

— Тя те остави да си мислиш така, Ангъс. Ти искаше да я направиш по-добра, но през цялото време, тя се опитваше да промени теб, опитваше се да те направи като своите зли другарчета.

— Провалих се.

— Не. Тя никога не е възнамерявала да се промени, Ангъс. Използваше те.

Истината ли бе това? Ангъс поднови обиколката си из стаята. Ако Роман бе прав, значи той е бил глупак, задето се бе забъркал с Катя. А дали и сега постъпваше глупаво?

— Дявол да го вземе. Продължавам да повтарям една и съща грешка, забърквайки се с жена, която най-вероятно ще ме унищожи.

— Не е задължително. Катя има зло сърце. Аз не познавам убийщата, но се съмнявам да е зла.

— Не, Ема е смела и добра. Тя рискува собствения си живот, за да защитава невинните.

— Какво чувства към теб?

Ангъс преглътна трудно.

— Тя мрази вампирите страстно, но... мисля, че може да ме хареса.

— Сигурен съм, че ще го направи, ако прекара повече време с теб.

— Аз я целунах.

Роман го погледна учудено.

— Тя не протестира ли?

— Точно това ме обърка. — Ангъс отиде до прозореца и седна. — Отвърна на целувката ми, сякаш ѝ се наслаждаваше, но сега иска да стои настрана от мен и да се преструва, че не се е случило.

Роман се намръщи.

— Объркана е.

— Аз също. — Ангъс сложи глава в ръцете си. — Трябва да я оставя на мира. Но не се осмелявам, ще бъде беззащитна. Ако Бунтовниците я хванат, със сигурност ще я убият. Заклевам се, че това ще убие и мен.

— Тогава трябва да продължиш да я пазиш — заключи Роман.

Ангъс кимна.

— Аз *ще* я защитавам. Но ще се държа на разстояние. Без повече целувки. Няма да рискувам ситуация, която може да разбие сърцето ми. Или нейното.

Роман се намръщи.

— Добре.

— Ти не одобряваш?

Роман сви рамене.

— Това не е мое решение. Само се надявам, че не отхвърляш нещо прекрасно.

Ангъс поклати глава.

— Дори и тя да е способна на чувства към мен, как е възможно такава връзка да се получи?

— За някои неща си струва да рискуваш на сляпо. — Роман го погледна остро. — Повярвай ми, стари приятелю, някои неща си струват риска.

* * *

В своя офис в Бруклин, Катя прочете многословния имейл от Галина още веднъж. Галина се бе телепортирала до Париж в събота вечер, а в неделя до Украйна. Пътуваше с двама вампири, свои любовници, Барин и Мирослав, и тримата контролираха съзнанието на селяните от близкото село, за да се хранят от тях. Мъжете от селото бяха впрегнати на работа, за да оправят имението на Галина и да подготвят затворническа килия за убийците на вампири и Ангъс Маккей.

Катя стисна юмруци. Време беше Ангъс Маккей да страда.

На вратата се чу почукване. Алек влезе, носейки кафява чанта.

— Финиъс дойде при нас. — Той остави чантата на бюрото на Катя. — Намерил е наркотиците, които искаше.

Катя погледна в чантата. Идеално. Щеше да успее да направи две дузини от нови дози беладона.

— Благодаря ти, Алек. Как върви лова на убийците?

Той трепна.

— Тази вечер няма и следа от тях. Не знам как ще успеем да ги хванем, ако престанат да дебнат за нас.

— Тогава ги накарай да започнат отново. Накарай ги да се ядосат толкова много, че да дойдат за теб.

Алек я гледаше с празен поглед.

— Толкова е просто, скъпи мой. — Катя го потупа по бузата. — Всичко, което трябва да направиш, е да убиеш няколко смъртни.

ГЛАВА 10

Ема се замъкна на работа в понеделник вечерта. След *срещата* ѝ с Ангъс, тя не можа да спи добре. Всеки път щом се унесеше, умът и тялото ѝ я предаваха и повтаряха онази невероятна целувка. После тя се събуждаше и отказваше да мисли за нея.

Вместо това, обмисляше новата идея за добрите вампири срещу Бунтовниците. Бе чула Остин да казва, че Шана Уилън настоявала, че има два различни вида вампири, но Ема не бе обърнала внимание на това, вземайки го за промиване на мозъка. Всяка жена, омъжена за вампир би желала да мисли, че той е добър.

Ема знаеше, че Остин се бе сприятелил с една от жените вампири докато снимаха риалити предаването. Сигурно бе минал през същия процес, през който преминаваше тя сега. И нямаше никакъв начин да са промили ума на Остин. Той притежаваше най-силната психическа сила, която беше регистрирана в ЦРУ.

Ема не бе напълно сигурна какво се бе случило с Остин. Знаеше само, че двамата с Шон се бяха скарали, после Остин бе напуснал, а Шон го сложи в черния списък за всяка правителствена работа. От тогава Шон бе по-подозрителен и по-параноичен от всякога.

Когато Ема влезе в залата за конференции за обичайната оперативка в седем часа, двамата ѝ колеги вече бяха там.

Алиса се намръщи срещу нея.

— Добре ли си?

Въздишайки, тя осъзна, че не е свършила добра работа с прикриването на тъмните кръгове под очите си. Седна на стола до Алиса.

— Не спях добре.

— Прекалено много купонясване, а? — Гарет сръбна кафето от чашата си, на която пишеше „Прекалено секси“.

Когато хубавецът Гарет се впусна в разказ на поредната глава от романтичните си завоювания, Ема спря да му обръща внимание. Не

вярваше и на половината от историите, а освен това, последното нещо, за което желаете да мисли, бе романтика.

Кой с всичкия си би целунал един вампир? Тя бе щастлива, че не завърши с перфориран език. А още по-откаченото бе, че ѝ бе харесало! Мили боже, каква целувка. Лицето ѝ се подпали, само като си мислеше за това.

— Ема — прошепна Алиса. — Сигурна ли си, че не си болна? Изглеждаш ужасно зачервена.

— Аз съм... супер. — Тя седна изправена щом шефът ѝ влезе в стаята и тресна вратата зад себе си.

Шон Уилън, водачът им, изглеждаше по-ядосан от обичайното. Той измарширува до масата и постави лаптопа си на нея.

— Минаха десет месеца откакто дъщеря ми бе отвлечена от тези зли демони. Десет месеца! Сигурно са я пресушили досега и са я превърнали в една от тях.

Не и ако пият бутилирана синтетична кръв като Ангъс. Той бе казал на Ема предната нощ, че Шана е щастлива, но тя знаеше, че Шон никога нямаше да повярва на това. Приятелството ѝ с Ангъс щеше да я постави в неудобна позиция на работа. Сигурно това се бе случило с Остин. Тя се бе опитала да му прати имейл, за да провери какво друго бе разбрал той.

— Гарет, искам да продължиш да наблюдаваш руснаците — нареди Шон. Обърна се към Алиса и попита: — Как върви проучването ти за „Роматех“?

— Доста добре — отговори Алиса. — Научих имената на работниците вампири, като проверих регистрационните им номера. Разбира се, не мога да вляза вътре, заради мерките им за безопасност, но миналата седмица успешно хакнах Мейнфреймът^[1] им.

— Отлично! — Шон се наведе напред. — Научи ли нещо за Шана? Трябва да разбере къде живее тя.

Алиса трепна.

— Във файловете няма нищо лично за Драганести или дъщеря ви. Но открих списък с градове, където изпращат вампирската фюжън кухня. Явно това са местата, където има вампири. Искане ми се да отида и да направя проучване.

Ема се намръщи. Тези вампири се хранеха от бутилки. Те бяха от отбора на добрите и въпреки това бяха тези, които се озоваваха в

списъка на Шон Уилън с вампири за елиминиране.

Шон въздъхна.

— Добре. Но все още искам някой да наблюдава „Роматех“. Дъщеря ми е забелязвана там няколко пъти. Надявам се, че някой ще успее да я проследи до новия ѝ дом. — Шон погледна към Ема. — Можеш ли да се заемеш с това, докато Алиса е извън града?

— Да. — Въпреки че Ема вече не бе сигурна дали иска да намери Шана. Какво щеше са стане, ако жената е наистина щастлива? Но как можеше да просъществува един брак между смъртен и вампир?

— Проклети кръвопийци — измърмори Шон, докато търсеше някакъв файл на лаптопа си.

Както много пъти досега, Ема се зачуди дали шефът ѝ е бил хапан някога. Няколко пъти бе подозирала, че трябва да е бил жертва на вампирска атака. Омразата му бе толкова силна.

Бе обмисляла няколко пъти да му разкаже за лова, който извършваше. На теория беше сигурна, че той ще разбере. Но също така знаеше и колко обсебен бе от това да намери дъщеря си. Щеше да е бесен, че не е разпитала вампирите преди да ги убие. Но как би могла? Единственият начин да успее да ги убие бе като ги изненада.

Тя въздъхна, осъзнавайки, че това няма никакво значение. Изглежда, че щеше да ѝ се наложи да се въздържа от убиване поне за малко. Ако онова, което казваше Ангъс, бе вярно и Бунтовниците щяха да ловуват на групи, налагаше ѝ се да си вземе почивка.

— Ето го. — Шон обърна лаптопа си към тях. — Наблюдавах къщата на Драганести в петък вечер и забелязах нов мъж. Някой разпознава ли го?

Кръвта се оттече от лицето на Ема докато гледаше кадрите от видеонаблюдението. Там на тротоара, приближавайки се до къщата на Драганести, бе Ангъс Маккей. Това бе първата нощ, в която го срещна, когато си помисли, че той е прекрасен и мистериозен мъж. Само да беше такъв.

— Още един шотландец в килт — прошепна Алиса. — Не живеят ли няколко в къщата на Драганести?

— Не бих казал, че *живеят*, но да. — Шон посочи клеймора върху гърба на Ангъс. — Този е различен. Както виждате е въоръжен.

— Прилича на един от онези шотландци, които видяхме в Централ парк — каза Гарет. — Сещате се, в нощта, в която руснаците

бяха там. Видях няколко мъже в килтове, но те ми изглеждаха еднакви.

Ема поклати глава. Как някой можеше да забрави, че се е срещал с Ангъс Маккей? Тя го наблюдава на компютърния екран как изкачва стъпалата на градската къща на Драганести. Спря се на най-горното стъпало, огледа се наоколо и изчезна.

— Уау — прошепна Гарет. — Определено е вампир.

Ема въздъхна. Да, такъв беше и ако тя бе умна, щеше да стои далеч от него. Той бе прекалено голямо изкушение.

— Е, Уолъс? Какво ще кажеш?

Ема подскочи щом осъзна, че Шон я наблюдава.

— Извинете?

— Ти гледаш „Нощните новини“ всяка вечер — каза Шон. — Виждала ли си този шотландец преди?

Тя се постара лицето ѝ да остане безизразно.

— Никога не съм го виждала по новините. — Това поне бе истина.

Шон скръсти ръце.

— Не си го виждала изобщо?

— Не. — Ема се изчерви. Какво правеше? Лъжеше заради Ангъс? Не, успокой се тя. Просто пазеше себе си и тайните си убийства. Не можеше да говори за Ангъс, без да обясни какво е правила в парка.

Шон затвори лаптопа си.

— Изгубих търпение с тези наблюдения. Трябва да предприемем някакви действия. — Той се запъти към вратата. — Заемете се със задачите си засега. Ще ви уведомя, когато реша нещо.

След десет минути мъжете бяха изчезнали. Алиса бе заета на компютъра си да прониква във файловете на „Роматех“. Ема се настани на бюрото си и включи телевизора, който бе настроен да хваща Дигиталния вампирски канал.

В осем часа започнаха „Нощните новини“, водени от Стоун Кауфън и монотонния му глас. Ема ги гледаше всяка вечер, докато преглеждаше полицейските доклади, търсейки потенциални престъпления, дело на вампири.

Тя се опита да се съсредоточи върху полицейските доклади, но думите се размазваха пред очите ѝ. Какво ли правеше Ангъс тази вечер? Провери електронната си поща безброй пъти, но нямаше

съобщение от него. Дали не бе размислил? Може би се бе вразумил и осъзнал като нея, че всяка връзка между тях е обречена. И от това болеше.

Тя увеличи звука на телевизора. Даваха реклама, продаваща някакво DVD с упражнения, с участието на известния парижки модел Симон. На Ема ѝ звучеше доста глупава, но една част привлече вниманието ѝ — предупреждението, че начинът на живот на нехапещите вампири може да доведе до слабост на венците и дори загуба на зъби, затова бе наложително да се правят упражнения.

Нехапещите вампири? Ето ги — още доказателства, че Ангъс казваше истината и че така наречените вампири вече не се хранят от хората. Защо ДВК ще лъже за това, когато вярвах, че аудиторията им се състои единствено от неживи? Доколкото Ема знаеше, тя бе единственият човек, който гледаше ДВК и вампирите не знаеха за това. Така че каквото и да видеше по ДВК, вероятно бе истина.

Две различни крила — Вампири и Бунтовниците. Защо Ангъс би се противопоставил на това тя да убива Бунтовниците, освен притеснението му за нейната безопасност? Той бе казал нещо от рода да остави вампирското правосъдие на него. Това дали означаваше, че той щеше да убива Бунтовниците? Ако бе така, защо не я остави да му помага? Двата можеха да бъдат екип.

Какво си мислеше тя? Вече си имаше екип. Затвори очи. Всичко това бе много объркващо. Лоялността ѝ тотално се бе прецакала.

Отново се съсредоточи върху полицейските доклади. Точно там, на втора страница, бе новината, от която се страхуваше най-много. В Централ парк бе открито тяло. Тяло на жена с прерязано гърло.

— Мамка му! — Ема скочи на крака.

— Какво има? — попита Алиса.

— Нищо. Разлях кафето си. — Ема се насочи към кухнята, където можеше да беснее в усамотение. По дяволите! Още едно вампирско убийство. Тя не можеше просто да не обръща внимание. Ангъс Маккей или щеше да ѝ помогне, или щеше да иде сама. Нямахше да остави повече невинни хора да умрат.

Ема забърза към лаптопа си, за да му напише имейл, но нещо по телевизора привлече вниманието ѝ. Корки Кърант бе започнала клюкарското си предаване, наречено „На живо с неживи“. Половината от екрана бе заета от снимка на Роман Драганести.

Ема увеличи звука.

— Запомнете, че сте го чули първо тук! — разнесе се пискливият глас на Корки. — Това е най-чудотворната новина! Роман Драганести ще бъде първият вампир в историята, който ще стане баща!

Ема ахна.

— Какво? — Алиса бързо дотича при нея.

— Да! — разсмя се Корки. — Трудно е да се повярва, нали? Но само вижте това ексклузивно видео, което получихме миналата вечер. Роман и смъртната му жена започнаха да ходят на литургията в неделя вечер и операторът ми ги засне, когато пристигаха.

Ема натисна копчето за запис на видеото. Ако имаше някакви новини за Шана, шефът ѝ щеше да иска да ги види.

На екрана се показва видео, отначало бе неясно, след това се фокусира на една сграда в далечината. Ема разпозна „Роматех Индъстрис“. Очевидно операторът бе доста далеч, но успя да увеличи началото на стълбите щом една черна кола спря пред входа. Млад шотландец в килт излезе от колата и отвори задната врата. Роман Драганести излезе, а до него бе Шана Уилън. Огромната, доста бременна Шана Уилън.

Сърцето на Ема подскочи. Мили боже! Как можеше да се случи подобно нещо? Със сигурност един вампир не можеше да стане баща?

— О, боже мой — прошепна Алиса.

Видеото прекъсна и Корки се показва на екрана, широко усмихната.

— Знам какво си мислите! Мислите си, че Драганести не може да бъде бащата. Но той е научен гений, изобретателят на синтетичната кръв и вампирската фюжън кухня. Така че аз със сигурност съм напълно убедена. — Тя помахна на камерата да се приближи по-близо, след това прошепна: — Той е бащата.

Ема сложи ръка на гърдите си. Мили боже, какво си мислеше Шана? Как щеше да роди бебе, което е получовек-полувампир?

С треперещи пръсти, Ема спря записа.

— О, боже мой — повтори Алиса. — Шон ще откачи напълно.

— Трябва да му кажем — отговори Ема.

Алиса се изсмя.

— Не гледай мен. Той каза, че мога да напусна града и аз изчезвам. — Тя се забърза към бюрото си и събра листите си. — Ще

обезумее.

Ема трябваше да се съгласи. Как, по дяволите, щеше да му съобщи новината?

* * *

Никога не се доверявай на никого и на нищо. Шон Уилън бе научил това по трудния начин. А щом прибавиш и вампирите с контрола им върху съзнанието, тогава всеки може да бъде изправен срещу теб. Всеки.

След предателството на дъщеря му, Шон се надяваше да си я възвърне, като дебнеше къщата на Роман Драганести в Горен Ийст Сайд. Той бе оставил ван за наблюдение, паркиран на отсрещната улица първите няколко седмици, но проклетите вампири го бяха надушили. Гумите му бяха нарязани, а оборудването му за наблюдение откраднато. Той бе опитвал с различни коли и джипове, но да намери място за паркиране бе толкова сложно, невинаги успяваше да намери място достатъчно близо.

Така че преди осем месеца, той нае малка стая на ъгъла на отсрещната улица. Беше дяволски скъпо, но Вътрешното министерство с радост плащаше сметката, щом им обясни, че наблюдава терористична група.

Той мина през малката стая и разчисти с ръка място на масата за лаптопа си. Празни кутии от храна се изсипаха по пода и той си припомни за милионен път да изхвърли боклука. По-късно.

В момента нямаше търпение да види какво бе записала камерата за наблюдение предишната нощ в негово отсъствие. Камерата бе сложена върху триножник до прозореца, обективът бе внимателно нагласен, за да наднича през две ленти на щората. Шон погледна през прозореца. Къщата на Драганести обикновено бе спокойна толкова рано вечерта и очевидно тази вечер не правеше изключение.

Той извади картата памет на камерата и бързо свали записа от неделя вечер. След това сложи нова карта в камерата и натисна бутона за запис. Върна се до масата, седна в един разнебитен стол и започна да гледа видеото от неделя вечер. Скучно. Той превъртя напред и си

сипа чаша кафе от термоса си. Това бе толкова скучно и не водеше до никъде. Шана можеше да е мъртва досега.

Телефонът му иззвъня и той отговори.

— Уилън.

— Гарет е. Сър, тук в Бруклин има един... проблем.

Въздишайки Шон се изправи и погледна през прозореца. Все още нямаше движение пред къщата на Драганести.

— Какъв проблем?

— Бръмбарите ни в руското сборище са унищожени.

— По дяволите! — Шон закричи из стаята. — Ванът добре ли е, а оборудването ни за наблюдение?

— Сега съм във вана. Всичко е наред, но от къщата долавям само тишина.

Шон измърмори още едно проклятие.

— Трябва отново да влезеш вътре. Да поставиш нови бръмбари.

— Затруднен съм, когато през деня къщата е пълна с мафиоти.

— Това мой проблем ли е? — озъби му се Шон. — Кога са открили бръмбарите? Имаш ли изобщо някакви записи от почивните дни?

— Да, тъкмо ги слушах. Бръмбарите изключиха в събота вечер, точно след като Катя имаше посетител. Някакъв мъж от Полша.

— Разбра ли името му?

— Да. Той се представи, каза, че е приятел на някакъв пич на име Касимир, който не бил доволен, че Катя убила Иван Петровски. Тогава той каза, че тя трябвало да открие убиеца или щяла да изгори.

Шон се върна до стола си.

— Убиец? Какъв убиец?

— Не знам. Изглежда някакъв пич е убил част от руските вампири.

— Това е хубаво.

— Да. — Гарет се разсмя. — Ще ми се те всички да се избият взаимно. Както и да е, изглежда този пич Янов ще убие Катя, ако не им намери убиеца.

Шон замръзна.

— Какво? Да не би да каза... — Гърлото му се сви. Не можеше да произнесе името. — Кой... кой каза, че е той?

— Йедрек Янов. Някакъв пич от Полша.

Телефонът се изплъзна от ръката на Шон и падна на пода. Той се свлече в стола. По челото му изби пот, прониза го остра болка. Копелето се бе върнало. Онова, което бе отмъстило на Шон, след като той бе убил един вампир в Русия. Копелето не бе нападнало Шон. Не, той бе прекалено жесток и побъркан за това.

Шон се преви от болката, която го разкъсваше отвътре. Той покри лице, за да пропъди спомените си. Бедната Дарлийн. Как можеше да си прости някога? Той бе контролирал съзнанието на жена си толкова много години. Разбира се, само за да ѝ помогне. За да ѝ помогне да се адаптира към живота зад океана, за да бъде щастлива. Това бе за нейно добро, но бе оставило ума ѝ толкова лесен за манипулиране, за контролиране.

Йедрек Янов бе открил тази нейна слабост. Той я бе повикал при себе си и като някакъв робот тя се бе подчинила. После Йедрек я бе върнал, гола и толкова пресушена, че едва бе жива. Слава богу, тя се бе възстановила и нямаше никакви спомени от онази ужасна нощ.

Но Шон си спомняше. Той си спомняше всеки проклет ден.

Бавно осъзна, че Гарет вика по телефона. С трепереща ръка, той го вдигна.

— Да?

— Шон, добре ли си?

— Аз... не. — Той погледна към видеото, което се превърташе на лаптопа му. Черен седан с четири врати спря пред къщата на Драганести. — Задръж за малко. — Той забави видеото.

Двама шотландци облечени в килтове излязоха от предните врати на колата. Те се огледаха наоколо из квартала, след това отвориха задните врати. От страната на улицата излезе Роман Драганести.

— Копеле — изръмжа Шон.

— Кой, аз ли? — попита Гарет. — Ей, съжалявам за бръмбарите, но...

— Тихо. — Шон се наведе напред, за да види втория човек, слизащ от колата. Който и да бе, явно получаваше помощ от единия шотландец. Показа се руса глава.

Шана! Шон затаи дъх.

— Тя... тя е била тук! В неделя вечерта.

— Кой? Шана ли? — попита Гарет.

Шон остана с отворена уста щом дъщеря му отстъпи настрани от колата. Той премигна няколко пъти. Това не можеше да бъде истина. Тя се придвижи към стълбите на къщата. Той бързо превъртя записа. Това трябва да бе грешка. Може би просто бе качила няколко килограма. Той пусна отново частта, в която тя излизаше от колата, след това спря видеото на изображението на дъщеря си. Доста бременната му дъщеря.

— Това копеле. — Това беше. Драганести бе стигнал твърде далеч.

— Шон, какво става?

— Ела тук. — Шон скочи на крака. — Не, първо иди до офиса. И се въоръжи. Искam оръжия, сребърни куршуми, белезници и един таран.

— Сериозно ли говориш?

— Да, и доведи момичетата със себе си. Искam ви всички тук до тридесет минути. — Шон отиде до прозореца и погледна през щорите към къщата на Драганести. — Ще влезем вътре.

---

[1] Мейнфрейм компютърът е голяма универсална ЕИМ — високопроизводителен компютър със значителен обем оперативна и външна памет, предназначен за централизирано организиране и хранилище на данни с голям обем и за изпълнение на интензивни изчисления. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

— Не мисля, че това е добра идея — прошепна Ема, която бе приклепнала зад един очукан шевролет със смачкана пасажерска врата.

— Не бъди пъзла. — Шон провери пистолета си още веднъж, после го сложи в колана на гърба си. Надникна през ръждясалия багажник на шевролета. — Брегът е чист. Давай, Гарет!

Гарет се втурна през улицата, носейки тарана и спря, скрит от части зад един черен лексус седан с четири врати, паркиран пред къщата на Драганести.

— Тези копелета ще платят за това, което са причинили на дъщеря ми — изръмжа Шон.

Ема вътрешно изстена. Това бе класически случай на добра и лоша новина. Добрата новина бе, че не се налагаше да каже на Шон, че дъщеря му е бременна, защото той вече знаеше. Лошата новина бе, че Шон е твърдо решен да проникне в къщата на Драганести тази вечер.

Тя обмисли дали да не прикани шефа си да нападнат къщата през деня, когато вампирите бяха мъртви за околния свят, но задържа езика си. Ами ако Ангъс спеше тук през деня и Шон го намушка?

— Имаш ли някакви доказателства, че дъщеря ти е все още тук? — Ема се намръщи, когато Гарет се спъна на първото стъпало, водещо към предната врата на къщата. Всеки вампир с добре развит слух щеше да чуе препъването на Гарет и проклятието, което измърмори.

— Това няма значение — настоя Шон. — Проклетите шотландци ще знаят къде е тя.

Ема въздъхна. Ами ако Ангъс бе вътре? Какво ще стане, ако я поздрави по име? Тя наблюдава как Гарет се приближава към входната врата.

— Там има камера. Ще го видят.

— Престани да хленчиш. Достатъчно лошо е, че Алиса вече е напуснала града. Сега останах само с теб. — Шон й посочи да го следва и се спусна през улицата. Той спря зад един джип, паркиран пред черния лексус.

Ема се присъедини към него.

— Вероятно ни превъзхождат числено.

Шон погледна през рамо към нея.

— Усещам липса на ентузиазъм от твоя страна.

— Добре съм. Напълно готова. — Дали не трябваше да признае, че познава Ангъс преди да е станало прекалено късно?

— В теб ли е среброто?

— Да, в ранцата си имам белезници и вериги. — Само два чифта белезници, тъй като Ангъс бе счупил третия, но Ема се съмняваше, че тази мисия ще е успешна до там, че да им трябва сребро.

Шон се протегна назад за пистолета си.

— Ще се наслажда на това да ги надупча целите.

Проехтя силен звук щом Гарет блъсна тарана във входната врата.

Ема ахна. На предните стъпала, точно зад Гарет, изведнъж се бе появило едно тяло. Един доста млад вампир в килт в червено и тъмносиньо. Той удари Гарет с тъпото на меча си и колегата им се свлече на верандата. Таранът падна до вратата.

— По дяволите! — Шон се спусна покрай джипа. Ема го последва, но се закова на място щом тъпият край на един клеймор се сблъска с главата на Шон. От другия край на джипа, друг шотландец ги бе чакал да се появят. Шон падна в безсъзнание на тротоара пред нея и шотландецът обърна клеймора си с острия край към нея.

Тя отстъпи назад. Една ръка я хвана изотзад и я придърпа към силно тяло.

— Ъмп. — Главата ѝ отскочи назад към рамото на мъжа.

Дълбок глас прошепна нежно в ухото ѝ:

— Ема, трябва ли и теб да те пратим в безсъзнание?

— Ангъс. — Гласът му погъделичка косъмчетата по врата ѝ и изпрати тръпки надолу по ръцете ѝ. Тя не знаеше дали да се отпусне в обятията му или да го удари с лакът в корема.

— Ах, девойче. — Брадичката му се допря до слепоочието ѝ. — Какво правиш тук?

— Какво ще им направите? — Ема посочи към младия вампир, който връзваше китките и глезените на Гарет с изолирбанд. — Моля те, не ги наранявайте.

— По дяволите — изръмжа Ангъс. Хвана Ема за раменете и я обърна с лице към себе си. — Колко пъти трябва да ти кажа, че не желаем да ви нараняваме?

Тя се вгледа в дълбоките му зелени очи и можеше да открие само безсилие.

— Вие ги пратихте в безсъзнание.

— Самозащита — прошепна шотландецът, който увиваше изолиран банд около глезените на Шон. — Защо ни нападнахте?

— Шон току-що научи, че дъщеря му е бременна. Със сигурност можеш да разбереш колко се разстрои от новината.

Шотландецът се изправи и погледна въпросително Ангъс.

— Обади се на Шана — нареди Ангъс. — Виж дали иска да говори с него.

Шотландецът кимна. Отстъпвайки настрана, той извади един телефон от спорана си.

— Кой е той? — прошепна Ема.

— Конър Бюканън. — Ангъс посочи към Гарет. — Онзи, който изглежда толкова млад, е Иън Макфий. Те знаят коя си ти.

Ангъс се протегна зад нея и конфискува оръжията ѝ.

— Засрами се, Ема. — Той пусна пистолета ѝ в своя споран. — Мислех си, че сме приятели.

Лицето ѝ пламна и тя отблъсна спомена за целувката му.

— Когато работя с екип „Колове“, съм врагът.

Тя мигновено съжали за думите си. Когато в очите му проблесна болка, Ема разбра, че го е наранила. Голямата му ръка се обви около нейната, точно над лакътя и тя преглътна трудно. Какво щеше да прави с нея?

Конър тръгна към тях, пускайки телефона в спорана си.

— Шана иска да види баща си. Тя може да бъде в „Роматех“ след пет минути. Дугъл е вече там.

— Телепортирай Уилън там, докато е още в безсъзнание — нареди Ангъс. — Дръж го вързан и не отделяй поглед от него.

Конър кимна.

— Мога да се справя с него. — Той се наведе и метна отпуснатото тяло на Шон на рамото си с такава лекота, че Ема остана с отворена уста. Дали и жените вампири бяха също толкова силни? Конър изчезна заедно с Шон Уилън.

Ема премигна срещу празното пространство.

— Как знае къде отива?

— Конър се телепортира в „Роматех“ всяка нощ. — Ангъс я поведе към тротоара. — Пътуването се е запечатало в психичната му памет.

Ема позволи на Ангъс да я съпроводи до къщата. Какво друго можеше да направи? Ако избягаше, той щеше да я хване на секундата. Но най-страшната част от всичко не бе той. А растящото в нея желание да се предаде изцяло.

— Какво ще правиш с Гарет?

Иън преглеждаше портфейла на агента и извади шофьорската му книжка.

— Мога просто да го заведа у дома му.

Ангъс кимна.

— Добре. Ако си спомням правилно, той има доста слаба психическа сила. Изтрий ни от паметта му.

— Ще го направя. — Иън хвана тялото на Гарет и тръгна към черния седан.

— Защо да изтрива паметта му? — Ема се намръщи, гледайки как Гарет бе метнат на задната седалка на лексуса. — Шон просто ще го подготви отново.

— И това ще го държи зает за известно време. — Ангъс я освободи и се качи по стълбите до входната врата. — Имаме по-големи проблеми от ЦРУ, с които да се занимаваме в момента.

— Какви например? — Тя погледна назад и видя как Иън потегли с Гарет.

Ангъс вдигна тарана и го разгледа.

— Предполагам, че можем да използваме и това, въпреки че телепортирането е много по-лесно. — Той натисна няколко числа на клавиатурата до входната врата и я отвори. Остави тарана вътре, след това се обърна към Ема и я погледна въпросително.

Тя се зачуди какво да прави. Можеше да си тръгне и да се надява, че никога повече няма да го види. Това щеше да е безопасно... и болезнено. Или можеше да рискува да влезе вътре и да бъде сама с Ангъс Маккей.

На лицето му се изписа тъжно, примирено изражение.

— Ще разбера, ако предпочетеш да си тръгнеш. Това вероятно ще е най-доброто решение.

Откога тя правеше това, което щеше да е най-добро за нея? Откакто родителите ѝ бяха убити, тя поемаше риск след риск. Но някак си Ангъс Маккей не ѝ изглеждаше като риск. Поне не физически. С него в опасност бе сърцето ѝ.

Тя се качи едно стъпало по-нагоре. След това още едно.

Тъжното му изражение отстъпи място на учудване. Тя също го почувства, сякаш двамата с Ангъс бяха сами в света и някаква тайнствена сила ги влечеше един към друг.

Сърцето ѝ бумтеше в ушите ѝ. Какво правеше тя? Топлината между тях щеше да бъде прекалено силна, за да ѝ устои. Отново щеше да се озове в обятията му. Наистина ли искаше това? Тя се спря на прага, поглеждайки го притеснено.

Той изви вежда.

— Това още една среща ли е?

Повдигайки брадичка, тя влезе в къщата.

— Тук съм единствено за информация. — Тя трепна щом вратата започна да се затваря зад нея. Обърна се точно навреме, да го види как заключва. — Запазвам си правото да си тръгна щом пожелаея.

— Разбира се, че е така. — Едното ъгълче на устата му се повдигна. — Би ли желала нещо за хапване или за пиене? Аз самият съм доста гладен.

* * *

В мига, в който Шон Уилън се върна в съзнание, той се фокусира напълно върху самоконтрола си. Никакво движение, което да покаже, че се е събудил. Той задържа очите си затворени, тялото си отпуснато, главата си приведена напред, но сетивата му бяха изострени. Очевидно бе вързан за стол, който бе направен от твърдо дърво, предположи той, заради летвите, които го убиваха в гърба. Лекият повей на климатика показваше, че е на закрито. Зад него проехтяха стъпки върху твърд под. Тежки стъпки, които най-вероятно бяха направени от някой от онези проклети шотландски вампири.

Шон не посмя да се опита да прочете съзнанието на похитителя си. Вампирът щеше да го усети и да разбере, че жертвата му се е събудила. Шон се заслуша в краченето му, докато свикна с ритъма. След това го изчака да стигне до най-далечната точка отляво и така щеше да е с гръб към него. Тогава Шон провери връзките на ръцете си. Нямахме късмет. Прекалено стегнати бяха. Тези на глезените му също. Той се наведе напред сякаш отпуснатото му тяло щеше да се изсипе на пода, но въжетата, прокарани през гърдите му, го спряха. Шотландското копеле го бе вързало за стола.

Стъпките приближиха и спряха точно от лявата му страна. Шон можеше да усети как онези демонични очи се вглеждат в него. Той се опита да диша нормално, но сърцето му се ускори. Какво ли мъчение му бе планирало копелето? Господ да му е на помощ, ако се опитат да го превърнат, той първо щеше да намери начин да се самоубие.

— Знам, че си буден.

Шон трепна при дълбокия глас, който прозвуча прекалено близо до ухото му. И вратът му.

— Мога да чуя ритъма на сърцето ти. Мога да подуша кръвта, течаща през теб.

Шон обърна глава към гласа и отвори очи.

— Върви по дяволите.

Шотландецът се изправи и присви сините си очи.

— Най-вероятно ще направя точно това. Но ти ще бъдеш там много преди мен.

Една врата се отвори и дъхът на Шон секна при гледката на бременната му дъщеря.

— Шана! — Той се задърпа от въжетата си.

— Татко! — Шана забърза към него.

Шотландецът я спря.

— Не прекалено близо.

Тя се намръщи срещу него, след това и към Шон.

— Защо не? Какво може да направи? Ти си го овързал целия.

Шотландецът скръсти ръце.

— И така ще си остане.

Шон се заклати напред, опитвайки се да се изправи на крака.

— Виждаш ли как се отнасят с нас, Шана? — Той завъртя стола си към нея. — Какво са ти направили? Заклевам се, че ще ги избия

всички до един.

Шотландецът се придвижи като светкавица. Две ръце хванаха раменете му изотзад и той не можеше да помръдне.

— Не ни заплашвай, смъртен. — Шотландецът се наведе напред. — Не би искал да ме видиш ядосан.

Шон погледна настрани точно навреме, за да види как шотландецът оголи зъбите си. Те изскочиха със съскане.

Шон се отдръпна.

— Конър! — Шана погледна към шотландеца. — Дръж се добре.

Зъбите на шотландеца бавно се прибраха във венците му. Той погледна Шон предупредително, след това го освободи.

Шана поклати глава.

— Сериозно ли, Конър? Как ще убедя баща си, че вие сте добрите момчета, когато се държиш по този начин?

Конър отстъпи назад, кръстосвайки ръце върху широките си гърди.

— Извинявам се. — Той погледна към Шон, но в погледа му се четеше всичко друго, но не и извинение.

— Шана. — Шон се обърна към дъщеря си. — Трябва да говоря с теб насаме.

— Туй нема да стане — изръмжа Конър.

— Да не мислиш, че ще нараня собственото си дете? — извика Шон, след това погледна към Шана. — Не виждаш ли какво правят те? Никога не те оставят сама, нали? Никога не те оставят да вземеш някакво решение. Те те контролират.

— Мое бе решението да те видя. — Шана мина през малката стая до масата, поставена до стената. Тя издърпа един стол и седна.

Шон погледна към огледалото, което заемаше цялата стена над масата. Той и Шана се отразяваха в него, но шотландецът нямаше отражение.

— Наблюдават ли ни?

Шана погледна към огледалото зад нея.

— Да. Съпругът ми и още един пазач са от другата страна.

Шон погледна от лявата си страна, за да провери дали шотландецът все още бе там. Там беше, но липсата му на отражение в огледалото изнерви Шон.

— Това е стая за разпити.

Шана се разсмя.

— Не. Ти си в „Роматех“. Тази стая се използва за маркетингови проучвания. — Тя посочи към огледалото зад нея. — Там е стаята за наблюдение.

— Винаги те наблюдават, нали? Ти си затворник. — Шон се зачуди за хиляден път дали не бе допуснал огромна грешка, като не разказа на Шана какво бяха направили вампирите на майка ѝ. Но не можеше да понесе някой да знае, че Дарлийн бе наказана за неговите грешки. А и се тревожеше, че Шана ще каже истината на майка си.

— Татко, трябва да ми повярваш. Омъжих се за Роман, защото исках. Аз го обичам и той обича мен.

— Той е демон! — извика Шон. — Виж какво ти е направил. Как е могъл да те забремени? Да не би да те предлага на други мъже?

Зад него Конър изръмжа.

Шана измарширува до баща си, едната ѝ ръка бе отпусната върху огромния ѝ корем, сякаш да го предпази.

— Моят съпруг е баща на това дете. Как смееш да обвиняваш мен или него...

— Това не е възможно — изсъска Шон. — Той е мъртъв. Не може да стане баща. По дяволите, Шана, той те е измамил. Контролира умът ти и те използва като проститутка!

Вратата се отвори със замах и Роман Драганести влезе вътре. Тъмните му очи блестяха от гняв.

— Никой не говори по този начин на жена ми, дори и баща ѝ.

— Ти не може да си баща на това бебе — настоя Шон.

Роман тръгна към него със стиснати зъби.

— Твоето неверие не ти дава право да обиждаш дъщеря си.

Шана докосна ръката му.

— Мога да се справя с това.

Роман спря. Лицето му се отпусна щом погледна към Шана. Шон можеше само да се надява, че това означаваше, че вампирът не малтретира дъщеря му.

Дъщеря му и демонът се гледаха за известно време, след това Роман сведе глава.

— Ще наблюдавам. Внимавай. Не искам да се разстройваш точно сега.

Шана му се усмихна.

— Ще бъда добре.

Роман се обърна, за да погледне Шон.

— Тръгвам си, само за да ти покажа, че Шана е тази, която командва тук. Бих направил всичко за нея.

— Тогава умри — измърмори Шон.

Шотландецът го удари по главата.

— Конър! — Шана го погледна неодобрително.

— Съжалявам — изръмжа Конър. — Не съм достатъчно търпелив, що се отнася до глупаците.

Роман се подсмихна и целуна Шана по челото.

Шон трепна, спомняйки си как неговата жена бе контролирана и тормозена. Той се загледа в гърба на Роман, докато вампирът излизаше от стаята.

— Трябва да свикнеш с него — тихо каза Шана. — Той ще бъде мой съпруг за много дълго време.

Шон застина.

— Той ще те превърне?

— И да рискува да убие собственото си дете? Не бъди глупав.

— Как...?

— Как това дете може да е негово? — Шана погали корема си. — Роман е гениален учен. Той използва спермата на човек с неговата ДНК...

— Какво? — Шон задърпа изолирбанда около китките си. — Това копеле си е правило експерименти с теб. Шана, трябва да се измъкнеш оттук.

Шотландецът сграбчи раменете му, за да го държи на едно място.

Шана престъпи по-близо.

— Аз искам това бебе. Имам прекрасен, любящ, великолепен съпруг и ние ще имаме бебе. Защо не можеш да бъдеш щастлив заради мен?

— Защото си се омъжила за чудовище! И си на път да родиш...

— Шон ахна, когато цялата истина го заля. Нечистокръвно бебе? Едно чудовище? — О, господи, Шана. Какво си направила?

Тя присви очи.

— Ще дам на този свят едно дете, което ще бъде благословено с двама любящи родители. Това е повече отколкото Роман е получил. Повече от това, което имах аз.

Шон стисна зъби.

— Знаех си. Правиш това, за да ми отмъстиш. Винаги си била бунтовничката.

— Имаш предвид тази, която изпрати надалеч, защото не можеше да ме контролираш. — Лицето на Шана почервения от гняв. — Имай ми малко доверие веднъж в живота си. Щом ти не можеше да контролираш ума ми, какво те кара да мислиш, че съпругът ми може?

Шон премигна. Едно ужасно чувство премина през него.

— Ти... ти искаш това? Те не те контролират?

— Не, не го правят.

Завладя го такъв гняв, че той се разтрепери.

— Тогава си предател към човечеството.

Шана въздъхна. Погледна обратно към огледалото, изкарана извън търпение.

— Той е безнадежден случай.

— Един упорит глупак. — Пръстите на шотландеца се забиха в раменете на Шон.

Той погледна към Конър.

— Разкарай мръсните си ръце от мен.

Конър затегна хватката си и Шон се стегна, за да не позволи по лицето му да се изпише болката.

— Конър. — Шана му посочи да освободи Шон и той го направи. — Татко, реших да говоря с теб тази вечер, защото искам да те убедя, че съм напълно добре.

Шон изсумтя. Бе на път да роди бебе-демон и тя наричаше това *напълно добре*?

— Също така исках да ти кажа какво се случва. Съпругът ми и неговите последователи не са чудовищата, за които ги мислиш. Те се хранят от бутилки.

Шон изсумтя отново.

— И ти ми казваш, че съпругът ти никога не те е хапал?

Тя се поколеба.

— Аха! — Шон се наведе напред. — Колко често това копеле се храни от теб?

— Никога — настоя Шана. — Роман е измислил синтетичната кръв, така че той и вампирите като него да не трябва никога да нараняват отново някой човек.

— Вампирите убиват хора през цялото време.

— Бунтовниците го правят — продължи тя. — Те са банда злодеи, които се наслаждават на това да нараняват смъртните. Те са нашият враг.

— Всички вампири са зли.

— Не! — Шана подпря юмруци на бедрата си. — Трябва да спреш да преследваш добрите вампири. Те се опитват да защитават смъртните.

— Да — добави Конър. — Трябва да ни оставиш да се погрижим за Бунтовниците.

Шон поклати глава.

— Вампири убиващи други вампири? Никога няма да го повярвам.

— Защо не? — попита Шана. — Не си ли чул за хора, които убиват други хора? Замисли се. Знаеш, че Иван Петровски бе убит от други вампири. Случи се.

— Трябва да ни оставиш на мира. — Конър заобиколи стола и застана пред Шон. — Бунтовниците подготвят армия. Ако не ги разгромим, човечеството ще пострада доста от това.

Шон преглътна трудно.

— Вие просто се опитвате да ме изиграете, да ме изплашите. — Дали всичко това бе лъжа? Той трябваше да разбере. Нямахме как да влезе в ума на един вампир, но тук имаше и човек. Той събра психичните си сили и се прицели в дъщеря си с пълна мощ.

Тя се препъна назад изненадано. Конър се загледа в нея.

— Добре ли си, момиче?

Гледайки свирепо към баща си, Шана отблъсна силите му с такава мощ, че той се разклати в стола си. Мамка му. Тя бе невероятно силна.

— Сега убеден ли си? — тихо попита тя. — Никой не може да ме контролира.

— Предателка — прошепна той.

Тя се обърна назад.

— Отведи го оттук, Конър.

— Разбира се. Съжалявам, момиче. — Конър заобиколи Шон.

Той ахна, когато шотландецът го вдигна заедно със стола.

— Какво правиш?

— Отвеждам те на едно малко пътешествие — отговори Конър.
Шана го наблюдаваше тъжно.

— Между другото, внукът ти ще се роди в петък вечер.

— Той не е мой вн... — Гласът на Шон прекъсна, когато всичко стана черно.

ГЛАВА 12

Ангъс знаеше, че трябва да каже нещо успокояващо, да увери Ема, че е в пълна безопасност, но не го направи. Не можеше. Подразни се, че тя участва в атаката на Шон Уилън. И този едва сдържан гняв го накара да иска да я измъчва. Или неразумно да я целуне.

По-добре да стои на разстояние. Тръгна към кухнята.

— Искаш ли нещо за пиене? Имаме неща като безалкохолни напитки и сокове в хладилника.

— Така ли? Защо? — Тя продължаваше да го гледа с този притеснен поглед, сякаш щеше да налети върху врата ѝ всеки момент.

Шията ѝ бе красива с бледа, нежна кожа, но това не означаваше, че иска да направи дупки в нея. Да я целува, все пак, би било много...

Той поклати глава, опитвайки се да продължи с разговора. О, да, изненадата ѝ от смъртните напитки.

— Смъртните, които пазят къщата през деня, ожадняват.

— Имате смъртна охрана през деня?

— Да. Много са добри. И заслужаващи доверие. Работят за мен.

— Той спря с ръка върху въртящата се врата. — Нещо за пиене?

Тя се поколеба.

— Малко... вода, благодаря.

Безопасен избор. Би могла да познае, ако бе добавено нещо странно. Мамка му. Бе ли загубил доверието ѝ толкова лесно?

— Чувствай се като у дома си — промърмори той, а след това не успя да се сдържи и добави: — Ако се опиташ да избягаш, ще се включи алармата.

Ангъс влезе в кухнята, за да избегне тревожното изражение на лицето ѝ. Дявол да го вземе. Вече бе ядосан. Защо я предизвикваше и правеше нещата по-лоши?

Той грабна една бутилка с кръв тип нулева от хладилника и я пъкна в микровълновата. Може би нейното недоверие беше благословия. Можеше да го използва, за да се държи на разстояние. Той сипа чаша ледена вода за нея и извади бутилираната кръв от

микровълновата печка. Фоайето беше празно, но той я забеляза в библиотеката. Тя обикаляше из лавиците, разглеждайки книгите. Едва снощи той стоеше в същата тази стая и се доверяваше на Роман, обявявайки намерението си да защитава Ема от разстояние.

И ето че тя беше тук — сама в къщата с него. Той се приближи тихо.

— Водата ти.

Тя се завъртя към него.

— Аз... аз не те чух да влизаш.

Той вдигна чашата към нея и тя неохотно я взе. Мамка му.

— Мислиш, че ще те отровя?

Тя примигна.

— Какво?

— Държиш се, сякаш вече не можеш да ми имаш доверие.

Мислех, че вече сме преминали този момент.

— Така е. — Тя отпи малко вода.

— Тогава защо продължаваш да ме гледаш странно?

— Не е вярно. Просто не съм сигурна, че това... приятелството ни е добра идея. Създава ми неприятности в работата.

— Наистина ли? Изглеждаше ми достатъчно щастлива, за да ни нападнеш заедно с Уилън.

Тя въздъхна и влезе във фоайето.

— Опитвах се да го разубедя, но мъжът не слуша гласа на разума. Няма да повярва на нищо, което съм разбрала от теб. И съм в ужасно положение. Той имаше твоя снимка тази вечер и трябваше да излъжа, че не те познавам.

— Излъга заради мен? — Сърцето на Ангъс се отпусна.

Тя го изгледа гневно.

— Не изглеждай толкова щастлив от това. Цялата тази работа ме поставя в толкова неудобно положение.

— Съжалявам. — Ангъс се усмихна. — Просто съм щастлив, че не съм изгубил доверието ти.

Тя завъртя чашата в ръцете си.

— Разстроена съм заради друго убийство в Централ парк. Знам, че не искаш да ловувам...

— Не, не искам.

Тя го изгледа раздразнено.

— Но ти каза, че Бунтовниците са и твои врагове. Защо не ми помогнеш да ги убия? Няма ли това да е *приятелско* нещо?

Ах, значи това бил проблемът. Той я дари с успокоителна усмивка.

— Ние сме приятели. — Ангъс посочи салона. — Хайде да поговорим мъничко.

— Добре. — Тя влезе в салона. — Хубава стая. — Направи кръг вдясно около трите канелени дивана. — Голям телевизор. Предполагам, че гледаш много ДВК.

Той изчака до вратата и отпи от бутилката си.

— Всъщност не много. Обикновено работя цяла нощ.

Тя остави ледената си вода на масичката за кафе.

— Не си ли взимаш ваканции? Нали знаеш, седмица почивка на всеки петдесет години или нещо такова?

— Много смешно. — Той се запъти към дивана вляво. — Давам на служителите си по няколко седмици всяка година.

— Ами ти? — Тя свали раницата си и я хвърли на дивана вдясно.

Той не обърна внимание на въпроса, тъй като не можеше да си спомни последната си ваканция.

— Какво има в раницата ти?

— Обичайните парти играчки. Дървени колове, сребърни белезници, камшици и вериги. — Тя седна на дивана до раницата. — Ще се гордееш с мен. Дори съм си взела тиксо.

— Бързо се учиш. — Той седна срещу нея на дивана вляво. — Ще задържа раницата ти.

— Какво? Да не би да искаш да ме уволнят?

Ангъс се наведе напред да остави бутилката си на масичката за кафе.

— Можеш да кажеш на шефа си, че съм я взел от теб насила.

Тя се изправи на крака, гледайки го гневно. Той веднага стана.

— Имам нужда от оръжията си, за да отида на лов. А и си мислех, че след като си *мой* приятел, ще дойдеш с мен. В края на краищата, ти твърдеше, че се тревожиш за моята безопасност.

— Така е, но ти не знаеш цялата история. — Той ѝ посочи дивана. — Ще ти кажа.

— Добре — отвърна тя и седна.

Той зае мястото си.

— Бунтовниците вярват, че убиецът е някой от сборището на Роман. Те приемат, че само вампир може да успее да убие друг вампир.

— Вампирска арогантност — промърмори Ема.

— Обещаха са, че ще обявят война на сборището на Роман, ако някой друг от Бунтовниците бъде убит.

Тя се намръщи.

— Значи искаш да спра, за да спасиш живота на сборището на Роман?

— За да предотвратя войната.

Тя скочи на крака.

— Проклет да си. Искаш да спасиш вампири, но си готов да позволиш невинни хора да умрат?

Той се изправи.

— Не е така. Повярвай ми, когато избухне война, всички умират — и вампири, и хора. Настава невероятно клане. Не искаш да го виждаш.

Тя стисна юмруци.

— Значи да не правим нищо? Просто ще оставиш Бунтовниците да убиват хора, когато си поискат, защото се страхуваш от кървава война?

— Не, имам план.

Тя скръсти ръце, хвърляйки му гневни погледи. Той пристъпи към нея.

— Ема, довери ми се.

Тя седна с пухтене.

— Надявам се да е добър.

Той седна по средата на дивана.

— Бунтовниците ще обявят война само ако убием някой от тяхното сборище. Все още можем да охраняваме парка и да предпазим от убийство невинните хора.

— Значи, хващаме ги в действие и след това... удряме ги през ръцете и ги пускаме?

— Всъщност, мислех да ги изплашим до смърт.

Устата ѝ трепна.

— Това не е толкова зле.

— Радвам се, че го одобряваш. — Той вдигна бутилката и отпи голяма глътка.

— И така, от колко време се бориш с Бунтовниците?

Той въздъхна.

— Откакто се помня. Техният лидер, Касимир, е този, който е превърнал Роман. Опитал се е да накара Роман да върши зли неща, но Роман избягал и започнал да превръща вампири, като мен. В крайна сметка създадохме армия и се изправихме срещу Бунтовниците.

Тя се изправи.

— Отишъл си на война срещу тях?

С тих стон той се изправи. Защо тя не можеше да седи за повече от две минути?

— Да. Това бе Великата вампирска война през 1710 година. Бях генерал на нашата войска.

Устата ѝ остана отворена.

— Проклятие. Уби ли много от Бунтовниците?

— Да. — Той свали кожената си торба, тъй като пистолета в нея силно притискаше слабините му.

Тя му хвърли любопитен поглед.

— Защо стоиш прав?

Той потръпна вътрешно.

— Защото ти стоиш.

— Имитираш ме?

— Не. Това е... глупав навик. Преживях няколко века, през които един мъж трябваше да се изправи, когато една жена го направи.

Тя се изсмя.

— Искаш да кажеш, че си един старомоден джентълмен?

Той я изгледа намръщено.

— Искаш да кажеш, че досега не си забелязала?

— Вампир-джентълмен? — Тя се ухили. — Това звучи като оксиморон.

— Напълно способен съм да бъда груб — изръмжа той.

— Вярвам ти. — Тя се премести в средата на дивана и се отпусна.

С въздишка на облекчение, той седна.

— Така, предполагам, че си основал компанията си през 1927 година? Ти си Ангъс, трети и четвърти и Александър, нали?

— Да. — Той наведе глава. — Ангъс Александър Маккей на вашите услуги.

— Такъв джентълмен. — Устата ѝ се изви. — Някога пускал ли си Ангъс Трети или Александър в почивка?

— Сега просто ми се подиграваш.

Тя се ухили.

— Кой от вас е посветен в рицарско звание?

— Забравил съм.

— О, да. Чувала съм, че паметта си отива с възрастта.

Той повдигна вежди.

— Паметта ми е наред.

— Тогава си спомняш за какво беше посветен в рицарско звание?

— Да.

Тя изчака, а след това му хвърли раздражен поглед. Плъзна се по дивана, за да бъде по-близо.

— Защо не ми разкажеш?

— Това е правителствена тайна.

— Мога да пазя тайна. Не съм казала на никого за теб.

— Опитваш се да запазиш работата си.

Тя направи гримаса.

— Хайде. Няма да кажа.

— Ще се закълнеш ли с официалната клетва на Ангъс?

— Какво е това?

— Не знам. — Той се усмихна. — Току-що си го измислих.

Тя се засмя.

— Кълна се, стига да не включва хапане.

— Без хапане. — Погледът му се плъзна по тялото ѝ. Сега тя седеше много близо до него. — Никога няма да те нараня.

Усмивката ѝ изчезна. Тя отмести поглед.

— Аз също не искам да те нараня.

Той преглътна. Не знаеше дали това приятелство е добро или лошо. Харесваше му да говори с нея, но ръцете го сърбяха да я прегърне. Просто да бъде в една стая с нея се превръщаше в мъчение.

Тя се изкашля.

— Така, защо те посветиха в рицарско звание?

— Няколко момчета от кралските въздушни сили бяха свалени над окупирана Франция. Германците твърдяха, че всички са мъртви, но ние подозирахме, че някои са оцелели и са скрити и измъчвани.

Тя докосна ръката му.

— Колко ужасно.

— Мисията ми бе да се телепортирам от самолет в територията на врага, да намеря момчета, и да ги телепортирам на безопасно място. Изтрих спомените им след това.

Ема скочи на крака.

— Това е брилянтно!

Той се изправи.

— О, съжалявам. — Тя се засмя и се върна на мястото си. — Колко хора в британското правителство знаят за теб?

Той седна до нея.

— Трима. Кралицата, ръководителя на МИБ и министър-председателят. Щом напуснат офиса си, изтривам спомените им за мен.

— Колко интересно. — Ема леко се надигна.

Ангъс почти се бе изправил, когато осъзна, че това е фалшива тревога. Тя просто се преместваше, за да пъхне крак под себе си. Той седна отново. Устата ѝ трепна.

— Какъв вид услуги правиш за кралицата?

— Едно от нейните кучета се изгуби в Хайд Парк и аз го намерих.

— Това ли е?

Той я изгледа раздразнено.

— Ти не осъзнаваш колко важни са за нея кучетата ѝ.

Ема се усмихна и посегна към чашата с ледена вода на масичката за кафе. Тя отпи глътка, после трепна.

— О, съжалявам. — Ема посочи към мокрия пръстен на масата.

Изправи се и огледа стаята.

— Нямах ли някакви подложки за чаши?

Той също се изправи.

— Не се тревожи за това.

Тя забеляза, че той е изправен и се изкикоти.

— Такъв джентълмен.

— Не е смешно. Никога не съм виждал толкова неспокойно девойче. Кълна се, че си наполовина заек.

Усмихвайки се, тя остави чашата. Кехлибарените ѝ очи проблясваха развеселено.

— От теб също става добър заек. — Тя почти седна, а след това стана отново.

Ангъс се дръпна назад в изправено положение, докато тя се кикотеше. Дявол да го вземе, играеше си с него. Ема седна.

— Представи си, че това са аеробните ти упражнения за деня.

Ангъс също седна.

— Свърши ли?

— Не. — Тя скочи на крака.

— Достатъчно! — Той я сграбчи през кръста и я дръпна надолу. Тя се приземи със смях в скута му.

Той се засмя. Ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ. Смахът ѝ се превърна в дълга въздишка.

— Съжалявам. Не трябваше да те дразня. — Тя го погледна с притеснено изражение и се опита да се премести от скута му.

Той я задържа на място.

— Правиш го отново.

Лицето ѝ стана безизразно.

— Какво правя?

— Гледаш ме, сякаш съм някакво страшно чудовище.

— Не, не го правя. Това е... нищо. — Червенина заля бузите ѝ в красиво изчервяване.

Мамка му. Нищо не го възбуждаше по-бързо от изчервяването на жена, особено когато то е причинено от него. Можеше да усети кръвта, изпълваща бузите ѝ като влудяващ парфюм. Слабините му моментално реагираха.

— Страхуваш се, че ще те целуна отново? Че ще изгубя контрол?

Тя се изчерви още повече.

— Не. — В очите ѝ отново проблесна страх.

Истината го удари силно. Ема се страхуваше, че *тя* може да изгуби контрол. Погледите им се срещнаха за една напрегната секунда, след това тя се обърна.

— Не трябва.

— Не, не трябва. — Той я придърпа по-близо. Беше грешно. Не би довело до нищо друго, освен мъка и отчаяние. Но все пак, той я искаше. Трябваше да я има. — Ема — прошепна той, точно преди да сведе устата си към нейната.

ГЛАВА 13

Ема веднага бе погълната от целувката. Не само я възпламеняваше физически, но и я объркваше емоционално. Той бе почтеният секси герой от мечтите ѝ и тя му отвърна с такъв силен копнеж, че сърцето я заболя. Само ако можеше да е жив.

Той подръпна долната ѝ устна с устата си и я засмука. Тя простена, когато напрежението затрептя в корема ѝ и се спусна надолу. Ерекцията му се притискаше до бедрото ѝ. О, небеса, не беше ли достатъчно жив за нея? Но защо не можеше да бъде човек като нея?

Ангъс поставяше леки целувки по бузата ѝ. Дрезгавият му стон погъделичка ухото ѝ, преди да продължи с още гризвания и целувки по врата ѝ. Ръката му покри гърдите ѝ и леко ги стисна. Тя ахна в отговор. Не беше ли достатъчно човек? Може би технически той бе мъртъв през деня, но, ох, само като си представеше нощите, които би могла да има с този мъж.

Но знаеш, че не може да продължи. По дяволите, цяла нощ ли щеше да спори със себе си? Защо не можеше просто да се наслади на това? Вече не се страхуваше, че ще я ухапе, така че какъв бе проблемът? *Страх те е, че се влюбваш.*

Не, тя никога не би могла да си позволи да го обича. Но не можеше да спре тялото си да реагира. В мига, в който той обходи зърното ѝ с палец, то се втвърди.

— О, по дяволите всичко — промърмори тя.

— Хмм? — Той се отдръпна, за да я погледне. Очите му светеха ярко. Вместо да я изплашат, те я развълнуваха. Тя плъзна ръцете си около врата му и зарови пръсти в дългата му, мека коса.

— Целуни ме.

Този път нямаше вътрешен спор. Тя го придърпа близо и го целуна с глад, който съответстваше на неговия. Устите им се отвориха. Езикът му нахлу. Тя го посрещна, смучейки го, галейки го със своя.

Ангъс я придърпа така, че гърдите им бяха притиснати едни в други. Ръцете му се мушнаха под ризата към гърба ѝ. Докосването на

пръстите му върху голата ѝ кожа беше въздушно леко, въпреки това я шокираше със суровата си сила. Тя изследваше устата му и усети метален вкус. Кръв. Отдръпна се. Преглътна и отново усети кръвта от последното му ядене. Не трябваше ли да бъде ужасена? Той я погледна въпросително, докато ръцете му опипваха сутиена на гърба ѝ.

— Къде са проклетите кукички? Горката девойка, да не си родена в тази измишльотина?

Тя се засмя, а с това и сърцето ѝ се откряна и целият ѝ копнеж се освободи. Този мъж не бе ужасяващ, той бе красив. Сълзи напиреха в очите ѝ.

— Откопчава се отпред. — Тя притисна ръка към гърдите си. — Тук, до сърцето ми.

Той изучаваше лицето ѝ. Червената топлина в очите му избледня в топла светлина, която блещукаше около зелените му ириси. Коледни очи. Само ако можеше да повярва в чудото, че може да има бъдеще между тях.

— Това никога няма да се получи.

Той взе ръката, която охраняваше сърцето ѝ и целуна всеки пръст.

— Казвали са ми, че всичко е възможно с любов.

Казваше, че я обича ли? Или просто я съблазняваше? Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Бог да ѝ е на помощ, при начина по който се чувстваше, съблазняването бе много възможно.

— Шшшт. — Той избърса сълзата с палец, а след това целуна влажната ѝ буза. — Никога няма да те нараня. Имаш официалната клетва на Ангъс.

Усмехната, тя проследи силната му челюст с върховете на пръстите си.

— Ние не знаем какво е това.

Той разкопча ризата ѝ отпред.

— Ще я измислим по пътя.

— И какво е наказанието за нарушаване на официалната клетва на Ангъс?

Със стон, той я свали от скута си върху дивана.

— Да седиш върху ерекцията ми е достатъчно наказание.

Бутна я назад върху меката кадифена възглавница и се изтегна до нея.

— Мога да чуя как сърцето ти тупти, как кръвта ти се движи. — Той притисна дланта на ръката ѝ върху тънкия памук, покриващ гърдите му. — Можеш ли да почувстваш как препуска сърцето ми?

— Да. — Би могла, обаче мислите ѝ бяха заети с току-що споменатата ерекция. *О, Ангъс, защо се бавиш?* Той разтвори ризата ѝ, след това разкопча сутиена ѝ и отмести всяка чашка настрани. Зърната ѝ се втвърдиха, когато погледът му отново стана червен.

— Розови — прошепна той и докосна втвърденото зърно с пръста си.

Тя въздъхна, когато една малка тръпка се спусна от гърдите към корема ѝ.

— Сини — прошепна той и проследи вените под бледата ѝ кожа.

Той се плъзна леко надолу по дивана, така че устата му да бъде на едно ниво с гърдите ѝ. Тя се оплака, защото сега ерекцията му беше извън обсега ѝ, но бързо забрави този проблем, когато езикът му обиколи зърното ѝ. Със стон, тя се изви към него.

— Възхитително — прошепна той и засмука зърното в устата си.

— О! — Тя зарови пръсти в косата му.

Той смучеше едната гърда, докато ръката му дразнеше другата, въртейки зърното между палеца и показалеца си. Тя дръпна кожената връв, която държеше косата му да не се разплита. Дългата му, кестенява коса падна напред, гъделичкайки гърдите ѝ, докато правеше любов с нея.

Ръката му се плъзна надолу по корема ѝ, карайки я да трепери. Той спря с ръка върху ципа на черните ѝ панталони. Погледна я, косата му бе разпиляна, а очите му светеха в червено.

— Може ли да те даря с удоволствие?

Все още джентълмен. Ема се усмихна. Но гласът му бе дрезгав, а външният му вид бе като на див варварин. Тя сграбчи в шепи косата му и дръпна главата му близо до своята.

— Накарай ме да крещя.

Очите му заблестяха още по-силно.

— Ще го направиш. Много пъти, преди нощта да е приключила.

Тогава тя почти свърши. Стисна бедрата си, наслаждавайки се на сладката болка, която нарастваше дълбоко в нея. Със стон затвори очи.

— Скъпа, не започвай без мен. — С невероятна скорост, той разкопча панталона ѝ и го дръпна надолу до глезените ѝ.

Тя изрита обувките и панталоните си. Той прокара пръстите си по краката ѝ.

— Мога да усетя аромата ти — прошепна той, докато правеше малки кръгове от вътрешната страна на бедрото ѝ. — Обгръща сърцето ми като най-сладкия парфюм. — Той се наведе, за да целуне бедрото ѝ.

Кожата на Ема изтръпна. Сърцето ѝ препускаше. Между краката ѝ се събра влага. Той плъзна ръката си под червените ѝ дантелени бикини, като внимателно изучаваше къдриците.

— Първият ти писък ще дойде от ръката ми. Вторият от устата ми.

Тя преглътна. Той потопи пръст между гънките. Тя ахна и потръпна.

— Ти си влажна и свежа като утринна роса. — Той се усмихна. — Така готова за удоволствие. Направо мога да го обявя на всеослушание.

— Да не си посмял. — Тя повдигна бедрата си, за да се притисне в него.

— Търпение, скъпа. — Той смъкна бикините надолу по краката ѝ.

— Търпение? Някои от нас не разполагат с цяла вечност. — Изрита бикините си и видя как червеното парче дантела прелита в другия край на стаята.

— Все пак съм ограничен. Когато слънцето... — Той замълча, наклони глава, докато я изучаваше.

— Нещо... не е наред ли?

Той докосна голата, деликатна кожа до тясната ивица от къдрици.

— Никога преди не съм виждал този... стил.

— Оу. Това е кола маска. — Тя ли бе първата му съвременна жена? Хареса тази мисъл. Допадна ѝ идеята да му покаже как съвременната жена се отнася към секса. Повдигна единия си крак и го постави върху горната част на възглавницата на дивана. После вдигна другия си крак над главата му и го постави върху рамото му.

Очите му се разшириха при гледката, която тя му предложи. Челюстта му се напрегна. Изведнъж той отмести поглед към тавана. Дали го бе обидила с дързостта си?

— Мислиш ли, че съм твърде...

— Твърде красива. — Той стисна очи. — Не искам да загубя контрол.

— Оу. — Това прозвуча като предизвикателство. Колко щеше да ѝ хареса да го докара до ръба. Или може би не? Какво правеше един вампир, ако загубеше контрол? Той си пое дълбоко дъх и отвори очи. Червеният цвят се бе превърнал в топло сияние. Той целуна крака, поставен на рамото му.

— Един мъж може да прекара цял живот в изучаване на всяка форма и извивка на тялото ти и да се смята за благословен.

Тя въздъхна. Ако той продължаваше така, щеше да свърши без дори да я е докоснал. Той плъзна ръка по бедрото ѝ към нейния център. Тя наблюдаваше как ръката му напредва и се приближава по-близо и по-близо. Не беше изненада, но все пак подскочи, когато той най-накрая я докосна.

— Гънките ти са хлъзгави и подути. Изпълнени с кръв.

Тя потръпна, когато пръстите му очертаха всяка гънка. Той обиколи клитора ѝ, след това го подръпна с палец и показалец. Тя извика.

— Дори това — той си играеше с него — е изпълнено с кръв и почервява като най-красивата руменина.

Напрежението растеше, а тя се гърчеше под ръката му.

— Ангъс.

— Имам нужда да те целуна. — Той свали крака ѝ от рамото си и се изтегна до нея на дивана.

— Да. — Тя обви ръце около врата му.

Той я целуна внимателно, след това нахлу в устата ѝ, като в същото време потопи пръст в нея. Със стон, тя изви гръбнака си. Погали небцето на устата ѝ с езика си в същия ритъм, в който движеше пръста си. Напрежението в нея нарасна. Той прекъсна целувката, когато дишането ѝ стана твърде затруднено и насочи вниманието си към гърдите ѝ. Пое зърното ѝ с устните си и го засмука, точно когато притискаше и възбуждения ѝ клитор. Ема извика отново. Напрежението нарасна рязко, а тя се задъха. Той я галеше по-бързо и по-бързо.

— О, боже. — Тя повдигна бедра и се притисна към него.

— О, мамка му. — Той внезапно вдигна поглед. — Какъв неподходящ момент.

— Какво...? — Стаята се завъртя около нея. Тя извика, когато цялото напрежение избухна.

— Какво, по дяволите, беше това? — Мъжки глас прогърмя от фойето.

Ема бе все така смаяна, макар тялото ѝ да продължаваше да пулсира от най-възхитителните, разтърсващи вълни. Не, това не може да е истина. Не и той.

— Ема ли викаше? — извика гласът.

О, небеса, това беше *той*. Нейният шеф, Шон Уилън, беше във фойето.

Ангъс постави пръст на устните ѝ. Като че ли имаше нужда от напомняне да мълчи?

— Освободи ме, по дяволите! — изкрещя Шон. — Един от вашите проклетни вампири измъчва Ема.

По-тих глас отвърна:

— Не мога да ви пусна през ограниченията, докато не се успокоите.

— Да се успокоя? — изрева Шон. — Ще ти покажа спокойствие, копеле, когато забия кол в сърцето ти.

Той продължи да крещи, докато Ема хвърли обезумял поглед на Ангъс. Достатъчно лошо бе да бъде хваната полугола от вампирските му приятели, но от шефа си? Това бе катастрофа! Какво, за бога, можеше да каже? Че изпробва нова техника за разпит? Ангъс я взе в обятията си и прошепна в ухото:

— Довери ми се.

Всичко потъна в мрак. Ема тъкмо започна да усеща тялото си и ръцете на Ангъс отново, когато и двамата паднаха от около метър разстояние с глухо тупване на пода.

— Уф. — Тя се опитваше да си поеме дъх. Къде се намираше?

— Съжалявам за грубото приземяване. — Ангъс я пусна и се изправи на крака. — Случва се, ако по време на телепортирането не стоиш изправен.

Тя седна и огледа тъмната стая. Лунната светлина се процеждаше през три тесни прозореца, като осветяваше достатъчно, за да се видят силуетите на мебелите, клекнали като тъмни сенки около нея. Къде се намираше? Тя се изправи на крака, но стаята се завъртя около нея.

— Внимавай. — Ангъс я сграбчи, за да не падне.

О, небеса, тя стоеше полугола в непозната стая. Надяваше се, че няма никой друг тук. По дяволите, нищо не можеше да види. Изглеждаше, сякаш Ангъс се взира под килта си.

— Какво правиш?

Той пусна килта си.

— Нищо. Просто глупав навик.

Ъх? Тя отблъсна надигащата се вълна от паника. Можеше да се справи с това. Бе попадала в неприятни ситуации и преди. Разбира се, преди винаги се бе изправяла пред опасността обути в панталоните си. Тя стисна зъби.

— Къде сме?

— На петия етаж в градската къща. В офиса на Роман.

— *Какво?* Роман е тук? — Тя се завъртя, като очакваше Негово Кралско Вампирско Височество да изскочи от сенките.

— Той вече не живее тук. Сега аз използвам тези стаи. В пълна безопасност си.

— Безопасност ли? Не мисля. Чувствам се малко... охладена, ако се сецаш какво имам предвид. — Гласът ѝ се повиши. — Полугола съм.

Той стисна раменете ѝ.

— Но това е добрата половина.

— Не ми помагаш. — Тя се отдръпна от него. — Полугола съм, а дрехите ми са по пода.

— Не се безпокой. Ще ти ги донеса.

Тя започна да се разхожда.

— Полугола съм, дрехите ми са на долния етаж и *шефът* ми е там! Ако той ме види или види дрехите ми, никога няма да работя отново.

— Спокойно. Ще се погрижа за това.

— Как? Как можеш да обясниш бельото ми, хвърлено на пода като светец червен фар? Със същия ефект можеше да има и мигащи неонов светлини. — Тя продължи да се разхожда в тъмното. — Толкова съм прецакана.

— Не напълно. Но все още имам надежда.

— Какво? Аз съм полугола, бельото ми е долу с шефа ми... Ох! — Ема се блъсна в част от обзавеждането. — И не мога да виждам!

— Ема, изпадаш в паника.

— Аз страдам! — Тя подскочи, наранявайки пръстите на краката си. — И съм полугола, и не виждам. Обзалагам се, че виждаш много добре, ти проклет супер вампир.

— Ема. — Той я сграбчи за раменете, заведе я до една дълга сянка и я сложи да седне. — Стой тук, поеми дълбоко дъх, а аз ще се върна с дрехите ти. — Той изчезна.

Сега беше сама, полугола, страдаща и не можеше да вижда. Тя затвори очи, пое си дълбоко дъх, като се фокусира върху това да възстанови контрола си.

Бе професионалист, по дяволите. Беше се сблъсквала с врага много пъти и бе оцеляла. Бе убила четири вампира. Бе жена. И бе непобедима.

Тя отвори очи и остави зрението ѝ да привикне към тъмнината. Седеше върху някакъв диван, който усещаше като кадифе. Срещу нея имаше голяма правоъгълна част от обзавеждането. Бюрото. Нещо отгоре слабо проблясваше. Мониторът на компютъра, обърнат с гръб към нея. Вляво от нея бяха прозорците.

Тя закопча сutiена и ризата си. Заобиколи дивана и бавно тръгна из стаята. Килимът под босите ѝ крака бе дебел. На светлината на един от прозорците намери бара. Достигна стената и намери дръжката на вратата. Две брави. Отвори двойните врати. Още тъмнина. Плъзна се покрай стената и натисна ключа за лампата.

Слава богу, стаята бе празна. Голямо легло покрито с жълто-кафява завивка изпълваше стаята. Много мъжествено. Дали това бе мястото, където спеше Ангъс? Или по-скоро, лежеше мъртъв. Чудовищността на положението ѝ я удари в гърдите. Тя правеше любов с вампир.

— О, боже. — Тя обърна гръб на леглото.

Светлината от спалнята освети офиса. Обзавеждането изглежда бе от ценни антики. Дивана, върху който бе седяла, приличаше по-скоро на старомоден фойтон с извита облегалка. Кафяво кадифено одеяло падаше на гънки върху повдигнатия край. Тя го уви около кръста си като пола. Забеляза вратата и надникна отвън. Теренът бе чист. Тя излезе и се озова на горната площадка на стълбите.

— Няма да си тръгна, докато не се уверя, че тя е в безопасност! — Силният глас на Шон отекна нагоре по стълбите.

Един мъж отговори с тих, спокоен глас, но не можа да различи думите. Изглежда бе почти сигурно, че Шон е във фоайето. Това бе добре, ако означаваше, че не са му позволили да влезе в хола, където бяха дрехите ѝ. Но също бе и лошо, защото нямаше начин да слезе по стълбите, без той да я види. Може би Ангъс можеше да я телепортира. Но това все още не решаваше проблема с дрехите ѝ. С тих стон, тя се върна в офиса.

Звънящ шум дойде от компютъра. Имейл.

Ема погледна зад гърба си. Беше сама. Разбира се, един вампир можеше да се телепортира тук за секунда. Трябваше да бъде бърза.

Заобиколи бюрото и видя, че е пристигнало ново съобщение. Съобщението беше от Михаил. Темата: *Родителите на Е. Уолъс*.

Сърцето ѝ пропусна удар. Родителите ѝ? Тя отвори съобщението.

„Все още разследвам убийството на родителите на Е. Уолъс. Прикачвам списък с имената на всички известни Бунтовници в Москва през онова лято.“

Сърцето на Ема препускаше, докато отваряше прикачения файл. Появи се списък с осемнадесет имена. Тя разпозна само едно име — Иван Петровски, а той вече бе мъртъв. От останалите седемнадесет, двама трябваше да са убийците на родителите ѝ.

Седемнадесет вампира. Можеше ли да убие толкова много? Имаше ли избор? Тя кликна върху „Отпечатай“ и се изправи.

— Намери ли нещо полезно? — попита тихо Ангъс.

ГЛАВА 14

Моментното виновно изражение върху лицето на Ема малко успокои болката, свиваща вътрешностите на Ангъс. Как можа? Как можеше да се гърчи под докосването му, да крещи от удоволствие, а после да го шпионира при първа възможност?

Когато бръмченето на принтера започна, Ема вдигна брадичка предизвикателно.

— Това е информация за родителите ми. Ти каза, че ще я споделиш с мен.

— Пристигнало е съобщение от агента ми в Москва?

— Ако имаш предвид Михаил, да.

— Тогава очевидно ти си по-информирана, отколкото съм аз.

— Защо да не съм? Те са мои родители.

— А това беше *моята* електронна поща на *моя* компютър. — Той пусна дрехите и раницата ѝ на червения кадифен диван. — Надявам се, че телефонът ти е някъде тук. — Със сигурност не бе по тялото ѝ. Беше изследвал всеки сантиметър от него.

— В раницата ми е. Защо? — Тя взе хартията от принтера.

Той потисна гнева, надигащ се в него.

— Шон Уилън ще ти се обади всеки момент. Той е на долния етаж и отказва да си тръгне, докато не е сигурен, че си добре. Мисли, че те държа като затворник и те измъчвам.

— О! — Лека червенина оцвети бузите ѝ. Одеядлото около кръста ѝ се разхлаби и тя остави листа на бюрото, за да оправи импровизираната си пола. — Какво му каза?

Ангъс стисна зъби. Тя бе толкова дяволски красива, когато се изчервяваше.

— Излъгах. Казах му, че съм те завел у дома.

Музикален звук дойде от раницата ѝ. Тя заобиколи бюрото и се насочи към дивана и разкопчаната раница. Телефонът продължи с досадната си музикална фраза.

— По дяволите — промърмори тя, докато преравяше раницата. Одеялото се плъзна точно, когато намери телефона си.

Той хвана одеялото около ханша ѝ.

— Благодаря — въздъхна тя, след това вдигна телефона. — Ало?

Ангъс дръпна одеялото. Устата ѝ се отвори от възмущение.

— Здравей, Шон — отвърна тя по телефона, като хвърли раздражен поглед на Ангъс.

Той отстъпи, пусна одеялото на бюрото и вдигна хартията, отпечатана от принтера.

— Добре съм. — Тя изгледа гневно Ангъс. — Направо превъзходно.

Той се облегна на бюрото, разглеждайки списъка с имената, който бе пратил Михаил. Всичките на Бунтовници, които са били в Москва през лятото, в което родителите на Ема са били убити. Ангъс се запита дали не е прекалил в реакцията си към тършуването ѝ. Бе естествено да е любопитна относно родителите си. Как би могла да устои на такова съобщение?

Чуваше резкия глас на Шон Уилън през слушалката на Ема.

— Не, не ме е наранил. — Тя приглади края на ризата си, сякаш за да се увери, че всичките ѝ интимни части са покрити. Когато вдигна поглед, Ангъс ѝ намигна. Тя му се намръщи и се обърна с гръб към него.

Той наклони глава, възхищавайки се на сладката извивка, където горната част на бедрата срещаше закръгления ѝ задник. Един мъж не трябваше да е вампир, за да поиска да забие зъбите си в тази възхитителна плът.

— Той ме заведе у дома, като използва телепортация. — Ема продължаваше да говори с Шон. — Не, добре съм. Чувствах се малко замаяна, но това е всичко. Заведоха и Гарет у дома. Какво стана с теб?

Ангъс трепна, когато чу тирадата на Шон относно зли експерименти, дъщеря му, превърната в жертва и бебето демон, което щеше да роди след няколко дни.

Ема погледна към Ангъс с притеснен поглед.

— Не знам какво да кажа, Шон. Можем само да се надяваме на най-доброто.

Тя се наведе, за да разгледа дрехите, които Ангъс бе сложил върху дивана. Той наклони глава още повече. Каква гледка.

— Няма какво повече да направиш сега. — Тя се наведе още. — Сигурна съм, че ще те пуснат. Пуснаха мен.

Ангъс се наклони още. Мили боже, можеше да види рая.

— Добре. Довиждане. — Тя затвори телефона и го пусна в раницата. — Шон казва, че шотландецът го ескортира до колата му. Но има и друг проблем. Не мога да намеря бельото си. — Тя погледна назад, после се изправи с рязко движение.

Ангъс се изправи. Бузите ѝ се изчервиха. Тя дръпна краищата на ризата си.

— Очите ти са червени отново.

— Видях видение.

— Видя задника ми. Къде е бельото ми?

— Видях красиво видение. Видях бъдещето ни.

Болка премина през лицето ѝ.

— Ние нямаме бъдеще. Знаеш това.

Той пристъпи към нея.

— Знам, че ти обещах да те накарам да крещиш няколко пъти, а аз съм мъж, който държи на думата си.

— Аз... аз те освобождавам от обещанието ти.

— Не желая това.

— Невинаги получаваме онова, което искаме. — Тя грабна панталоните си и започна да се обува.

— Какво ще правиш с този списък? Планираш да убиеш всичките седемнайсет?

Тя се обърна с гръб към него, за да закопчае панталона си.

— Ако искаш да ми помогнеш, ще ти бъда благодарна.

— А ако не искам?

Тя го погледна и се намръщи.

— Трябва да го направя. Последните думи на баща ми към мен бяха: „Отмъсти за нас“.

— Тогава ти си била свидетел на убийствата. Ето откъде знаеш за вампирите.

Тя седна на дивана.

— Част от мен умря онази нощ заедно с тях.

— Девойче, отмъщението няма да върне родителите ти.

— Не е отмъщение! Това е справедливост.

Той взе списъка с имената.

— Познавам повечето от тези мъже. Те са най-големите убийци във вампирския свят. — Тя се опитваше да убие мъката си с насилие. Той разпознаваше признаците. Беше го извършил сам, след като жена му го бе отхвърлила.

Ема пъкна крака в обувките си.

— Стигнах твърде далеч, за да се откажа сега. Всичко, което съм правила и научила за последните шест години ме водеше до този момент.

— Тогава всичко те е водило към мен.

Очите ѝ се разшириха.

— Не вярвам в съдбата. Сами вземаме решенията си в живота.

— И ти избра да ми се довериш. Моля те, Ема, не тръгвай след тези мъже. Не трябва да убиваш всеки дракон в света, за да докажеш любовта си. Родителите ти знаят, че ги обичаш.

Тя извърна глава, стискайки юмруци.

— Позволи ми да разбера кои двама са отговорни.

Тя срещна погледа му.

— И после?

— Ще ти помогна да намериш справедливостта, от която се нуждаеш. Междувременно, ще прехвърля двама от моите служители тук, за да наблюдават Централ парк.

— Мислех, че аз и ти ще охраняваме парка.

Тя всъщност изглеждаше разочарована. Щеше ли да ѝ липсва?

— Ще го правим, докато пристигнат моите хора. Не мога да остана тук за неопределено време. Трябва да намеря Касимир. Той събира зла армия и ако има друга война, много хора ще умрат.

Ангъс се отблъсна от бюрото и тръгна към нея.

— Представи си армия от над петстотин Бунтовници, които ще се хранят от смъртните всяка вечер, след това ще ги убиват, защото знаят твърде много. Ще бъде клане.

Лицето ѝ пребледня.

— Това ли се случи през първата война?

— Да. Битката бушува в продължение на три нощи. Десетина села в Унгария бяха унищожени. Няколко смъртни избягаха и историите им създадоха част от легендите, които чувате и днес.

— Истории за зли вампири?

— Да. — Той седна на дивана до нея. — Това беше много преди синтетичната кръв. И двете страни трябваше да се хранят от хората. И двете страни убиваха. Въпреки че се опитвахме никога да не убиваме смъртни, изглеждахме зли като врага.

— Ако има друга война, ти ли ще бъдеш генерала?

— Да.

Тя трепна.

— Не искам да бъдеш в толкова голяма опасност.

— Надявам се, че няма да се стигне до това.

— Искаш ли да кажа на Шон за това? Мога да му предам, че сме говорили преди да ме заведеш у дома.

— От това, което видях от шефа ти, се съмнявам, че ще повярва на думите ми.

Тя въздъхна.

— Той мрази вампирите ожесточено. Не знам защо.

— Ти също имаш причина да мразиш, но ми повярва.

Усмивната, тя докосна бузата му.

— Харесвам те прекалено много.

Ангъс я хвана за ръката и целуна дланта ѝ. Нямахте такова нещо като твърде много. Той искаше всичко.

— Къде да те телепортирам — в апартамента ти или в този на Остин Ериксън?

— Исках да те попитам. Откъде знаеш за Остин?

— Той работи за мен.

Устата ѝ остана отворена.

— Мислех, че работи в строителството на нещо в Малайзия.

— Той и съпругата му Дарси са в Източна Европа, помагат в издирването на Касимир.

Очите на Ема се разшириха.

— Остин е женен за вампирския режисьор на риалити шоу?

— Тя вече не е вампир.

— Вече не е *мъртва*?

— Вече не е нежива. Това е дълга история, но Роман успя да я промени.

— Шегуваш се! Има лек? — Ема го изгледа с недоверчив поглед.
— Защо повече от вас не се превърнете отново в смъртни?

Той стисна зъби.

— Може би на някои от нас им харесва да са такива каквито са.

— Оу. — Тя трепна. — Не исках да те обидя.

Той повдигна вежда.

— Да бъдеш вампир си има някои ценни предимства. Да бъдеш смъртен, също. Доста смъртни работят за мен. Имате преимуществото на дневната светлина.

— Значи Остин все още се бори с вампирите.

— Да, с лошите. — Ангъс наклони глава. — Ти можеш да работиш за мен. Бих те наел веднага.

Устата ѝ се отвори отново.

— Ще ме наемеш, след като се опитах да те убия?

— Някак си, докато свършваше в ръцете ми, останах с впечатлението, че си се справила с лошите чувства.

Бузите ѝ порозовяха.

— Вярно е, че вече не тая лоши чувства към теб.

— Добротата ти е поразителна. Но ти изглеждаше направо щастлива, когато потръпваше и крещеше в...

— Добре! — Тя вдигна ръка. — Но това е една много добра причина, поради която не трябва да работя за теб. Хората ще подозират, че бяхме малко... забъркани и затова никога...

— Малко *забъркани*? — Той махна към спалнята. — Ако Конър не се бе върнал с шефа ти, сега щяхме да сме там, чифтосвайки се като зайци.

Тя се присмя.

— Това не е вярно. — Ема погледна към спалнята. — Аз щях... може би щях да съм казала „не“.

— Кога? — Той се приближи. — Щеше ли да кажеш „не“, след като целунех всеки сантиметър от красивото ти тяло? Или може би щеше да изчакаш, докато те накарам да крещиш за втори или трети път?

Тя притисна ръце към зачервените си бузи.

— Моля те. Аз... аз не мога...

— Какво? — Той я държеше за раменете.

Тя затвори очи и прошепна:

— Не мога да те обичам.

Думите се блъснаха в него като гръм. Той я пусна и се отдръпна. Сърцето му се стегна в гърдите му. Дявол да го вземе, той искаше

любовта ѝ. Кога, по дяволите, се бе случило? Ема изглеждаше толкова нещастна. Мамка му.

— Съжалявам. Ще те заведа вкъщи.

Тя кимна, отказвайки да го погледне. Той ѝ подаде раницата.

— Кой апартамент?

— Моя.

— Телепортирал съм се там преди. Спомням си пътя. — Той застана до нея, ръцете му се разтвориха. — Трябва да те държа.

— Разбирам. — Тя стоеше сковано, когато той я прегърна.

— Трябва да се държиш. — След като тя постави ръцете си на раменете му, той затвори очи и се концентрира. Когато телата им затрептяха, пръстите ѝ се напрегнаха и тя се вкопчи в него. След няколко секунди пристигнаха в малката ѝ всекидневна. Веднага след като се материализираха го пусна. Остави раницата си на канапето.

— Кога твоите хора ще могат да пазят Централ парк?

— След една или две нощи. Повечето от тях в момента работят под прикритие в Източна Европа, така че има проблем с разликата във времето и намирането им. Ще трябва да направя малко проучване, за да се уверя, че клиентите ми все още са защитени.

— Тогава утре, ти и аз ще патрулираме в парка?

— Да. Но трябва да разбереш, Ема, не можем да убиваме Бунтовници през това време. Единственото, което ще постигнем, е да въвлечем вампирския свят във война, която не искаме.

Тя кимна.

— Добре. Стига хората да са защитени. Да се срещнем на каменния мост до езерото в девет часа?

— Ще бъда там. — Той протегна ръка. — Съюзници? — Той искаше да каже *любовници*, но и това щеше да свърши работа засега.

Тя стисна ръката му за кратко, след това я пусна.

— Съюзници.

ГЛАВА 15

Той щеше да закъснее. Ема погледна часовника си отново. Две минути след девет часа, а той не се виждаше никъде. Съгласи се, че зрението ѝ в тъмните, осветени от луната околности на Централ парк, не е и наполовина толкова добро, колкото неговото. Тя винаги можеше да стигне до него психически, но наистина не го искаше в главата си. Вече бе твърде дълбоко в сърцето ѝ.

Облегна се на лакти върху каменната стена на моста и огледа района около езерото. Нямаше мъже в килтове. Макар че можеше да е обул панталон. Негодникът изглеждаше еднакво прекрасен и в двете. Погледът ѝ се спря на млад мъж в далечината, носещ дънки и суичър. Не, не беше Ангъс. Не можеше да сбърка широките му рамене и дълга кестенява коса. Просто нямаше друг като него. Сърцето ѝ натежа. Защо не можеше да бъде човек? След петдесет години, щеше да е забравил за нея. Щеше да е една от многото хора, които са се появявали и изчезвали, пометени като мъртвите листа на есента. Господ да ѝ е на помощ, тя искаше да бъде различна. Искеше да бъде специална за него. Искеше да бъде обичана.

Сърцето ѝ отново се сви болезнено. Защо не можеше да бъде привлечена от нормален мъж? Ха! Кой на земята ще бъде привлечен към нормален мъж, когато Ангъс е наоколо? Старомодното му чувство за чест и джентълменско поведение докоснаха сърцето ѝ. Той бе героят от фантазиите на младо момиче. Силен, смел, надежден, интелигентен. Но той бе и фантазията на зряла жена — секси, агресивен и малко опасен. Как би могла да устои на такъв мъж?

— Добър вечер.

Тя се обърна с ахване.

— Не те видях да идваш.

— Беше се замислила.

Мислеше за него. Слава богу, че можеше да затвори ума си. Дори и така осъзна, че топлината нахлула в бузите ѝ, издава най-съкровените ѝ мисли. Ангъс изглеждаше страхотно, както обикновено.

Бе облечен в синьо-зелен кариран килт. Тъмнозелените му чорапи отиваха на пуловера му. Дръжката на ножа му се показваше над десния чорап. Кожените каишки, пресичащи гърдите му, означаваха единствено, че клейморът е на гърба му.

Тя се прокашля.

— Дошъл си подготвен.

— Както и ти.

— Да. — Тя вдигна чантата с коловете по-високо на рамото си. — Благодаря, че дойде.

Той се усмихна бавно. Бе твърде красив. Чувството за неловкост я раздразни.

— Тръгваме ли? — Той протегна ръка.

Очакваше да държи ръката му? Или това бе просто знак да тръгва? Твърде неудобно. Тя се отправи на север, оставяйки моста отзад. Ангъс закрачи до нея. Близо до нея. За голям мъж се движеше много тихо. Тя подръпна чантата си, за да чуе как успокояващото подрънкване на коловете нарушава мълчанието.

Защо беше толкова тих? Тя се опита да измисли нещо нормално, за което да си говорят.

— И така, винаги ли носиш едно и същото каре?

— Това е тартана на Маккей. Не харесваш ли килтовете ми?

— О, напротив. Просто се чудех, дали имаш повече от един. — Тя трепна. Чудесно. Защо да не обиди човека? — Искам да кажа, повече от един стил.

Той се усмихна.

— Всъщност съм натрупал доста дрехи през вековете.

Няколко века мода натъпкана в един килер? Това беше изумително.

— Искаш да кажеш, че все още имаш перуки, жилетки и дантелени ризи?

— Да. Забутани са някъде в замъка ми.

Устата ѝ остана отворена. *Замъкът му?* Небеса, как някой би могъл да води нормален разговор с Ангъс Маккей? Той бе... очарователен. Ръката му докосваше нейната, докато вървяха. Замисли се дали да не се премести малко вдясно, извън обсега му, но не го направи. Би било прекалено очевидно и още по... неудобно.

— Ще можеш ли да чуеш, ако някой бъде атакуван някъде в парка?

— Да. Само за да бъдем в безопасност, помолих Конър да патрулира в северната половина.

— Това е добре. Ще имаме подкрепление, ако се наложи.

— Да. — Ръката му се задържа близо до нейната. Сърцето ѝ започна да бие по-бързо.

— Странно е, че се запознахме едва миналата петък вечер.

— Да. — Той преплете пръсти с нейните. Сърцето ѝ се изпълни с копнеж.

— Това е само петата ни ноц заедно.

— Когато си живял толкова дълго, колкото мен, разбираш колко относително е времето. Изтърпях векове, които минаха като премигване на окото, сякаш едва дишах. — Той се спря и се обърна към нея. — Или мога да прекарам цял човешки живот в период от няколко ноци. Цялата надежда и страст, заради които си струва да се живее, ме заобикалят изведнъж като дар от Бога.

— О, Ангъс. — Тогава тя бе различна. Тя бе специална.

— Не можем да отричаме това, което ни се случва, Ема.

Тя пусна ръката му.

— Не го отричам. Но също така не можем да отречем, че няма никакъв шанс за нас.

— Ема...

— Не. — Тя вдигна ръка. — Не искам да бъда част от дългата поредица от човешки приятелки. Аз... аз се чувствам специална за теб точно сега, точно такава, каквато съм. И имам нужда да остане така. Искам да бъда в състояние да кажа довиждане, когато си отидеш, когато сърцето ми е все още пълно. Не сухо и пусто. Можеш ли да разбереш?

— Не. Ти приемаш, че края ще е тъжен.

— Как е възможно да бъде друг, освен тъжен? Ние сме от два различни свята.

Той се намръщи.

— Ние си приличаме повече, отколкото мислиш. И никога не е имало дълга поредица от смъртни приятелки.

— Хранил си се от човешки жени в продължение на векове. Каза ми, че си ги оставял много задоволени. Това ми звучи като дълга

поредица от любовници.

— Това беше оцеляване. Това давах в замяна на безличните жени, които не помня, така че да не се чувствам виновен за кражбата на кръвта им. Ти си различна, Ема. Нямам нужда от теб в замяна на оцеляване. Но оцеляването не е същото като живеенето. Или същото като да се чувстваш човек отново. Аз съм жив, когато съм с теб. Ти нахрани душата ми.

Тя го изгледа, без да мига. Небеса, какво можеше да отговори на това? *Взemi me, аз съм твоя?*

Той обърна глава на една страна.

— Чух писък.

Тя слушаше внимателно, но не чу нищо.

— Оттук. — Той ѝ махна да го последва.

Тя изтича до него, насочвайки се на север.

— Не чувам нищо.

— Вече контролират жертвата си. Няма да има повече писъци. — След няколко минути, той спря. — Близко сме — прошепна той. — Коловете ти вдигат шум.

Ема свали чантата от рамото си и притисна коловете плътно един до друг.

— По-добре ли е? — Тя ги залюля срещу гърдите си. Той кимна и сложи пръст на устните си. Ема го последва тихо, когато той напусна тухлената пътека и тръгна през горичката. Лунната светлина едва проникваше през короните с млади листа отгоре. Въздухът ставаше все по-студен. Ангъс се превърна в голяма сянка, която тя следваше отблизо. Лек ветрец разлюля листата и донесе звука от един мъжки глас.

— Хей, човече, остави малко и за мен.

Кожата на Ема настръхна. Сега Ангъс се движеше много бавно. Тя се огледа нервно, надявайки се, че всички тъмни сенки около тях са само дървета.

— По дяволите, какво правиш? — оплака се същият глас шумно. — Това не е начинът да се отнасяш към една жена. Не бих постъпил и с проститутка така.

— Тихо, глупак такъв — изсъска друг глас.

— Хей, храненето е едно нещо, съвсем друго е да я убиваш. Просто не е правилно.

Ангъс дръпна Ема редом с него, така че да може да види полянката пред тях. Лунната светлина блестеше върху огромен гранитен камък, оцветявайки полянката в призрачните отънъци на сивото. Мъж-вампир, облечен в черно, държеше една жена прикована към земята. Тя изглеждаше сребристо бледа на лунната светлина. Очите ѝ бяха черни и безжизнени. Единственият цвят бе червената кръв, изтичаща от дупките на врата ѝ.

Втори вампир, чернокож мъж, облечен в скъсани дънки и сив суичър с качулка, крачеше нервно отстрани.

— Мамка му, човече. Мразя това.

Първият вампир впи зъби в шията на жената отново. Ема трепна. Жената нямаше да оцелее след второ ухапване. Ангъс задържа ръката ѝ, за да ѝ попречи да тръгне напред.

— Стига, брато! — Чернокожият вампир подскочи, опитвайки се да привлече вниманието на другия вампир. — Пресушаваш я. Тя ще умре!

За миг, Ангъс се появи на полянката и извади клеймора си. Той притисна острието към шията на първия вампир.

— Освободи я.

Ема отвори чантата си и извади кол.

— Какво, по дяволите? — Чернокожият се отдалечи.

Ема изскочи на полянката и блокира бягството му. Тя насочи кола към сърцето му.

— Стой, където си.

— По дяволите. — Чернокожият се втренчи в нея, след това в Ангъс. — Кой, по дяволите, сте вие?

Първият вампир бавно се изправи на крака. От удължените му зъби капеше кръв. Той се отдръпна, но Ангъс го последва с меч, насочен към сърцето му.

— Този парк е под моя закрила — изръмжа Ангъс. — Повече няма да убивате тук.

— Помня те. — Злият вампир заговори с руски акцент. — Ти беше на бала миналата година в Роматех. Ти смачка часовника на Иван. Ти си Ангъс Маккей.

— Значи сега следваш заповедите на Катя? — попита Ангъс тихо. — Накара ли те да убиваш за нея?

— Бих направил всичко за нея.

— Тогава кажи й това, Алек. — Когато вампирът трепна, Ангъс продължи: — Да, знам кой си. Изпълняваше поръчки за Иван Петровски, а сега вършиш мръсната работа на Катя.

Ема погледна към пострадалата жена. Колко време щяха да си говорят тези момчета, докато тя лежеше там и кървеше до смърт?

— Ще се обадя на бърза помощ.

Алек ахна, когато я погледна.

— Ти! Ти си тази, която видях преди. Ти уби Владимир.

Ема преглътна. Това бе вампирът, който се бе измъкнал миналото лято. Единственият, който знаеше коя е тя.

— Бях прав. — Алек я погледна гневно. — Убиецът е смъртна жена. — Той погледна към Ангъс. — И ти й помагаш, нали?

— Ангъс. — Ема го изгледа с умолителен поглед. Ако този вампир оживееше, щеше да каже на всички Бунтовници, че тя и Ангъс работят заедно.

Той нападна Алек, но точно преди меча му да го докосне, Алек изчезна.

— Не! — Мечът на Ангъс се заби в едно дърво. — Дявол да го вземе — изруга той и освободи клеймора.

— По дяволите — промърмори чернокожият вампир.

— Кои сте вие, хора? Вампирска полиция?

Ангъс се отправи към него, мръщейки се.

— Не мърдай.

Вампирът вдигна ръце в знак на капитулация.

— Ти си шефът. Не се забърквам с брат с еднометрово острие.

Докато Ангъс насочваше клеймора си към сърцето на чернокожия, Ема се втурна към ранената жена.

— Тя умира. Трябва да й помогнем.

— Извиках Конър психически. Той трябва да е тук... — Ангъс замълча, когато Конър се появи до него.

Конър бързо огледа сцената. Очите му светнаха гневно, когато видя ранената жена. Изгледа сърцето чернокожия вампир.

— Копеле такова, заслужаваш да те удуша.

— Не съм го направил! — извика чернокожият. — Знам, знам, винаги казвам на полицията, че не съм го направил, но този път наистина го имам предвид. Не съм получил и капка от нея. Все още умирам от глад — оплака се той и погледна към Ема несигурно.

Тя посрещна погледа му.

— Дори не си го помисляй.

— Конър, ще заведеш ли жената в „Роматех“? — попита Ангъс.
— Роман може да я спаси. После можеш да изтриеш спомените ѝ и да я заведеш у дома.

— Ще го направя. — Конър взе жената в ръцете си, а след това изчезна.

— Къде отиват всички? — попита чернокожият.

— Кой си ти? — Ангъс пристъпи към него.

Той отстъпи.

— Ще стана на проклет шиш кебап, ако се приближиш още малко с този супер голям нож. Вече умрях веднъж тази седмица и не искам да мина през това отново.

— Ти си трансформиран миналата седмица?

— Да. Този руски психопат ми го причини. Аз си гледах бизнеса и бизнесът бе добър, ако разбирате какво искам да кажа. Имах добра репутация. Вървеше. След това, този кучи син Алек дойде...

— Продаваш наркотици? — Ема се приближи към него.

— Ето, не става ли винаги така? — намръщи се вампирът. — Само защото съм черен, решавате, че съм трафикант.

— Такъв ли си? — попита тя.

Той сви рамене.

— Човек трябва да си изкарва прехраната. Виж, скъпа, нямам нищо против теб, но умирам от глад, а ти миришеш много вкусно.

— Докоснеш ли я, умираш — изръмжа Ангъс.

— Стой, брато. — Той вдигна и двете си ръце в знак на отстъпление. — Не знаех, че си, въъ, че се интересуваш от жени, с тази пола, която носиш и...

— Достатъчно. — Ангъс плъзна клеймора в ножницата. — Изпий това. — Той отвори спорана и извади металната си бутилка.

— Готина чанта — промърмори другият вампир. — Знаем един човек, който може да ти направи наистина евтини.

Ангъс стисна зъби.

— Това не е чанта!

— Както кажеш, човече. — Чернокожият прие бутилката. — Не е отрова, нали? Знаеш ли, затова ме убиха тези копелета. Правят някаква вампирска отрова.

— Безопасно е. Пий — заповяда му Ангъс.
— Вампирска отрова? — попита Ема.
— Беладона — промърмори Ангъс.
— Да, така го наричат. — Вампирът подуши съдържанието на шишето. — Уау! Това мирише добре. Каква е тази гадост?
— „Криски“. Смес от синтетична кръв и шотландско уиски.
Ах. Сега Ема разбра защо бе усетила аромат на уиски в дъха на Ангъс първата нощ. Тя чакаше другия вампир да завърши питието си. И чакаше. Погледна към Ангъс.
Устата му трепна.
— Очевидно, нашият гост е много гладен.
— Ооо, да! — Другият вампир избърса устата си. — Това е добро. — Надигна бутилката отново, но беше празна. — Имаш ли още?
— Имаме десетки бутилки у дома — отвърна Ангъс. — И може да получим още, когато си пожелаем.
— Без майтап? Знаеш ли, тези проклети руснаци нямат нищо за ядене в къщата си. Излизат всяка шибана нощ, за да атакуват хората. Казах им, че трябва да нападнат местната кръвна банка, знаете, и да съхранят малко храна в бърлогата, но чуха ли ме? Не.
— Ти не искаш ли да нараняваш хората?
— По дяволите, не. Аз не съм убиец. — Той намигна на Ема. — Аз съм по-скоро любовник, ако ме разбирате.
— Ти не си точно почтен гражданин — напомни му Ема.
— Трябва да си изкарвам прехраната. Аз... има хора, които разчитат на мен.
— Как се казваш? — попита Ангъс.
— Финиъс Маккини.
— Маккини?
Финиъс сви рамене.
— Братята ме наричаха Мастър Фин. — Той повдигна брадичката си предизвикателно. — Сега искам да ме наричат д-р Фанг.
Ангъс повдигна вежди. Ема пусна кола обратно в чантата си.
— Защо руснаците те трансформираха?
Финиъс се намръщи, премествайки тежестта на краката си.
— Искаха лесен достъп до някои лекарства. Тяхната царица-кучка прави тази отрова.

— Имаш предвид Катя? — попита Ема.

— Да, Нейно Кралско Височество пчелата кучка. — Финиъс махна с ръка във въздуха. — Нареди на злия си любимец да ме убие, а след това се държеше сякаш ми е направила някаква голяма услуга. Накара ме да спя на пода в мазето ѝ като някакво куче. И когато се опитах да се върна при семейството си, тя... заплаши, че ще убие всички.

— Съжалявам — прошепна Ема.

— Останахме тук достатъчно дълго. — Ангъс извади мобилния си телефон от спорана. — Алек може да се върне с десетина Бунтовници. Ще се телепортираме в градската къща.

Финиъс трепна.

— Не съм много добър в телепортирането.

— Ще те заведа. — Ангъс набра номер на телефона си. — Иън? Искаше предварително предупреждение. Това е. Идвам с двама. — Пусна телефона обратно в спорана, после обви ръка около Ема и я притисна. След това махна на Финиъс да се хване.

Финиъс го погледна притеснено.

— Избирай или ние, или Бунтовниците — нареди му Ангъс. — Нима искаш да прекараш вечността атакувайки невинни само за да оцелееш?

Финиъс направи колеблива крачка напред.

— Но аз дори не те познавам, човече.

— Аз съм Ангъс Маккей. — Той сграбчи Финиъс около раменете. — Взе правилното решение.

Финиъс изсумтя.

— Може би идвам само заради „Криски“-то.

Всичко потъна в мрак, но само за няколко секунди. Краката на Ема се приземиха твърдо във фоайето на градска къща на Роман. Иън стоеше до стълбите, оръжието му бе извадено. Погледът му премина покрай нея, явно не я приемаше като заплаха, а след това се фокусира върху Финиъс.

— Кой си ти? — попита той, отправи се към Финиъс и вдигна меч.

— По дяволите! — Финиъс се шмугна зад Ангъс. — Какво ви става бе хора, с тези мечове?

— Всичко е наред, Иън — каза Ангъс. — Доведох го тук с цел.

Иън кимна.

— Трябваше да се уверя, че не те е принудил по някакъв начин.
— Той плъзна клеймора си в ножницата.

Финиъс надникна иззад Ангъс.

— Знаете ли, нямаше да ви се налага да се държите така мъжки през цялото време, ако не бяхте облечени в тези поли. Това се нарича компенсация, нали знаете.

Иън направи гримаса.

— Сигурен ли си, че не мога да го понижа?

— Не. — Ангъс потупа Финиъс по гърба. — Той ще остане тук за известно време.

Иън му хвърли подозрителен поглед.

— Кой всъщност си ти?

Финиъс повдигна брадичка.

— Аз съм д-р Фанг.

— Оу. — Очите на Иън се разшириха. — Значи си тук заради Шана?

— Коя Шана?

— Шана Драганести — каза Иън. — Тя ще има бебе.

— Не съм го направил! — Финиъс отстъпи назад и вдигна ръце.
— Дори не познавам Шана.

Ема се засмя.

— Не си бащата — изръмжа Ангъс.

— Това е, което винаги съм казвал. — Финиъс подпря ръце на кръста си. — Но дали някой някога ми вярва? Не.

— Ние ти вярваме. — Ангъс се обърна към Иън. — Той не е истински лекар. Неговото име е малко... като почит към природата.

— Точно така. — Финиъс кимна. — Това съм аз, аз съм почетен.

— И сега работи за мен — обяви Ангъс.

Финиъс примигна.

— Така ли?

— Така ли? — Иън изглеждаше скептичен.

Ема се усмихна. Тази вечер имаше отличната възможност да види Ангъс в действие. Хареса й това, което видя. Благороден и добросърдечен човек.

Той скръсти ръце пред гърдите си, изучавайки Финиъс.

— Можеш ли да се биеш, момче?

— Ти как мислиш? Аз съм от Бронкс.

— Трябва да следваш нашите правила — продължи Ангъс. — И основното правило е, че не можеш никога да нараняваш смъртен отново. Без хапане. Ще се храниш от шише. Можеш ли да го направиш?

— Да, по дяволите. — Финиъс погледна към Иън. — Хей, имаш ли още от това „Криски“ тук? Все още съм гладен.

— Няма повече „Криски“ за тази вечер — нареди Ангъс. — Иън, донеси му топла бутилка с кръв тип нулева.

— Разбира се. — Иън тръгна към кухнята.

Финиъс обиколи фойето.

— Всички ли живеете тук?

— Аз съм просто на посещение — обясни Ангъс. — Конър, Иън и Дугъл живеят тук. Ти също може да живееш тук.

— Без майтап? — Очите на Финиъс светнаха. Той надникна в библиотеката. — Яко.

— Очаквам да работиш за мен.

— В замяна на квартира и храна. Разбирам. — Финиъс надникна в хола. — Уау, това трябва да е царицата на широкоекранните телевизори. Хващате ли Никс?

— Ще работиш под ръководството на Конър и ще ти се плаща два пъти на месец.

Финиъс се завъртя и се взря в Ангъс.

— Плаща? Като истинска заплата?

— Да.

Ченето на Финиъс увисна.

— Никой не ми е предлагал истинска работа досега.

Ангъс го погледна строго.

— Не ме карай да съжалявам.

— Не, не. Ще бъда супер. Аз... аз имам нужда от работа. Имам семейство, което зависи от мен. Мога да им изпратя малко пари, нали?

— Разбира се. Но не може да им кажеш в какво си се превърнал или какво работиш. Повярвай ми, няма да разберат.

— Разбирам това. — В очите на Финиъс блестяха сълзи. — Имам по-малки брат и сестра. Те живеят с леля ми, но тя има тежък диабет, така че не може да работи. Всички те зависят от мен, а аз... аз истински се притеснявам за тях.

— Нямах ли родители? — попита Ема.

Финиъс поклати глава.

— Майка ми почина от СПИН, а баща ми избяга, когато бях малък. Притеснявах се за семейството си. Те не знаят какво се е случило с мен и тези проклети руснаци не ми позволиха да отида.

Ангъс кимна.

— Иън може да те закара до дома ти за кратко посещение. — Той извади пачка банкноти от спорана си. — Това е аванс от първата ти заплата. Остави го на семейството ти, но не мога да ти гарантирам колко често ще можеш да ги посещаваш.

— Това е страхотно, брат. — Финиъс взе парите.

Иън се върна с бутилка кръв, която подаде на Финиъс.

— Аз съм Иън Макфий. И все още не знам истинското ти име.

— Финиъс Маккини. — Той отпи глътка от бутилката.

Иън примигна.

— Маккини?

Ангъс се усмихна.

— Явно е шотландец.

Иън го изгледа с присвити очи.

— Познавал съм няколко Маккини през годините, но те никога не са изглеждали като него.

Ангъс сви рамене.

— Той е един от нас. След като го закараш въкъси за кратко посещение, трябва да започнеш обучението му.

— Какво обучение? — Финиъс отпи още кръв.

— Бойни изкуства и фехтовка — отвърна Ангъс.

— О, по дяволите, брат, аз вече знам как да укривам^[1] неща.

Иън се засмя.

— Имаме предвид бой с меч.

Ченето на Финиъс увисна.

— Искаш да кажеш, че ще получа едно от тези огромни остриета?

— Клеймор, да. — Иън сграбчи Финиъс за ръката и го поведе към входната врата. — Ще бъдеш воин точно като нас.

— Супер. — Финиъс погледна назад към Ангъс, преди да излезе. — Но няма да нося никаква пола!

Ема се засмя, когато вратата се затвори.

— Ти си сладък мъж, Ангъс Маккей!

Той изсумтя.

— Не му помогнах изцяло от доброта. Бунтовниците ни превъзхождат числено, а Роман се противопоставя на превръщането на повече почтени вампири. Това ни поставя в затруднение.

— Разбирам. — Ема кимна и се усмихна. — Но все още мисля, че си сладък. Видя добрина у Финиъс, която мнозина биха пренебрегнали.

Ангъс пристъпи по-близо до нея.

— Значи ме намираш привлекателен, а?

— Да. И ти вярвам. — Каква огромна промяна само за няколко дни. Единствено Ангъс можеше да направи това.

Той я задържа за раменете.

— Тогава ми се довери за още едно нещо. Ти си в смъртна опасност. Искам да прекараш нощта с мен.

---

[1] Игра на думи. В превод от английски fence означава фехтовка и укриване. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Някак Ема не чувстваше, че една нощ насаме с Ангъс Маккей ще е напълно безопасна. Но определено щеше да е вълнуваща.

— Не е толкова лошо, колкото си мислиш — намръщи ѝ се Ангъс. — Алек знае, че ти си убиецът. Няма съмнение, че е казал на Катя и сега те търсят, за да те убият.

— Може би, но те не знаят името ми и къде живея. Докато не открият това, аз съм в сравнителна безопасност.

— „Сравнителна“ не е достатъчно. Те знаят, че си смъртна и лесна за убиване. Знаят и че аз ти помагам.

— Още причини да се разделим.

— Не — отказа той и нежно стисна раменете ѝ. — Няма да те оставя незащитена.

Ема се бореше с желанието си да се разтопи в ръцете му.

— Не че не оценявам загрижеността ти. Много си мил...

— Мил, задникът ми. Туй е повече въпрос на гордост и инат. Аз съм решен да те опазя, момиче, и няма да позволя да ми попречиш. Имаш мъжката ми дума.

Един благороден, средновековен рицар с блестящи доспехи. Беше толкова неустоим, че тя за малко да забрави за неживата му същност. Почти, но не съвсем. Докосна страната му:

— Знам, че си един благороден мъж, но не мисля, че трябва да оставам насаме с теб.

— Не си сама — промърмори един странен глас.

Ема ахна и се озърна наоколо. Двама мъже стояха на стълбището. Много привлекателни мъже. Единият беше облечен с килт. Тя го разпозна като Роби от Париж. Другият беше облечен в скъп костюм и се усмихваше хитро. Трябва да се бяха телепортирали.

— Телефонният секретар беше включен — каза Роби и пъкна мобилния в спора си. — Чухме, че имаш нужда от помощ, Ангъс.

— Всъщност — костюмарът се усмихна бавно, когато погледът му спря на Ема, — виждам, че ръцете ти са заети.

Тя се изчерви. Изобщо съществуваше ли някакво уединение във вампирския свят? Поне тази вечер беше напълно облечена. Увеличи психичните си защитни сили, за да блокира всякакви опити за телепатия.

— Благодаря, че дойдохте. — Ангъс тръгна към предната врата и натисна бутона за тайния вход. После се приближи към посетителите и потупа Роби по гърба. — Благодаря ви, че дойдохте, но нима сте оставили Жан-Люк незащитен?

Роби сви рамене.

— Настоя, че не се нуждае от бавачка и че ти имаш по-голяма нужда от мен — обясни той и се поклони на Ема: — Как сте, госпожице Уолъс?

— Благодаря, добре съм. — Ема намести презрамката на чантата върху рамото си и коловете изтракаха.

Роби премигна.

Онзи с костюма се усмихна.

— *Ла синьорина* обича да живее опасно.

Ема разпозна гласа, който беше проговорил първи. Италианският акцент беше едва забележим, но се усещаше.

Ангъс се обърна към него и го представи:

— Това е Джак от Венеция.

Той извъртя очи.

— Ангъс винаги се опитва да ме англонизира. Аз съм Джакомо *ди Венеция*.

Ангъс изсумтя и погледна към Ема.

— Ако ти каже, че фамилията му е Казанова, не му вярвай.

— Ах — въздъхна Джакомо и постави ръка на сърцето си. — Нараняваш ме, стари приятелю. На вашите услуги съм, *синьорина* — завърши той и се поклони на Ема.

Кои бяха тези момчета? Роб Рой и Казанова? Ема не можеше да повярва колко много се бе променил животът ѝ само за една нощ. Беше достатъчно, за да я накара да пийне от „Криски“-то.

— Някакви новини, свързани с издирването на Касимир? — попита Ангъс.

— Последните слухове показват, че е някъде в Източна Европа — отговори Роби.

— Можем да изключим Полша — добави Джакомо, — бях там със Золтан и хората му. Открихме село с множество случаи на необяснима, внезапна смърт преди месец. Вярваме, че е бил там, но се е преместил на юг.

— Тогава сме на път да го хванем. Добре — кимна Ангъс. — Междувременно имам една задача за вас тук.

— Може ли да хапнем първо? На работа съм повече от осем часа и умирам от глад. — Тъмните очи на Джакомо проблеснаха, когато погледна към Ема.

Тя отвърна на погледа му. Ангъс поклати глава.

— Не искаш да я закачаш, Джак. Тя има колове и не я е страх да ги използва.

Той се засмя в отговор.

— Чух, че новата напитка на Роман е отлична.

— Да, „Криски“. Насам. — Ангъс поведе двамата мъже към кухнята, докато обясняваше за убийствата в Централ парк.

Ема остана сама в антрето за няколко секунди, но реши, че е по-добре също да отиде в кухнята. Бутна люлеещата се врата.

— Ще пазиш парка всяка нощ. — Ангъс стоеше до кухненския плот и наливаше „Криски“ в стъклени чаши.

Докато Роби и Джакомо задаваха въпроси, Ема разгледа кухнята. Хладилник, микровълнова, стара готварска печка. Очевидно, никой не готвеше истински тук. Погледът ѝ учудено се плъзна по масата и се втрещи, когато съзря червената дантела. Тя зяпна.

Бельото ѝ?

Погледна отново към тримата вампири. Бяха заети със своето „Криски“, пиеха го и възхваляваха всичката му кървава слава. Тя се плъзна по ръба на масата, като се увери, че е попречила на гледката им, и пяхна в чантата с коловете гащичките си.

— Ема?

Тя се извъртя рязко, когато чу гласа на Ангъс.

— Да?

— Искаш ли нещо за пиене? Имаме безалкохолни напитки, а и аз все още помня как се прави чай.

— Кола. Диетична, моля. — Тя заобиколи масата, за да седне срещу тях и постави ръце върху чантата си. Бавно я придърпа към себе си.

Когато Ангъс се обърна, за да отвори хладилника, тя плъзна чантата си към ръба на масата. Червените гащички паднаха в скута ѝ. Един лист хартия се плъзна към пода. Тя се наведе настрани, за да види къде ще се приземи.

— Значи си успяла да убиеш четирима от Бунтовниците? — попита Джакомо и се приближи до масата.

Ема сложи ръка върху червеното бельо в скута си.

— Да, успех.

— Невероятно. — Италианецът седна срещу нея и остави питието си на масата. — Смъртен да убие вампири. Трябва да си безстрашна.

— Ема е адски хладнокръвна под натиск — каза Ангъс и напълни чашата ѝ с лед.

О, да бе. Много хладнокръвна. Само дето полудя предишната вечер, когато откри, че се намира на странно място и без бельо.

— Е, тя е Уолъс — отбеляза Роби.

Съмняваше се, че известният ѝ прародител някога се е опитал да скрие червено бельо. Остави чантата в скута си, а след това пъкна бикините си вътре. После се пресегна, за да вдигне хартията, която падна под стола ѝ.

— Изпусна ли нещо? — попита Джакомо.

— Не — отвърна Ема и грабна бележката, изправи се като едновременно я пъкна в чантата си. — Просто едно ухапване от комар на крака ми. Сърби ужасно.

— Кръвопийци — усмихна се Джакомо бавно. — Как да не ги мразиш?

Наистина ли очакваше отговор на това? Тя се намръщи.

— Чувала съм, че някои от тях пренасят болести.

Той се засмя.

— Харесвам я, Ангъс.

— Е, ще я харесваш от разстояние — промърмори Ангъс и постави диетичната кола пред Ема.

С усмивка, Джакомо вдигна чашата си.

— То amore^[1] — каза той и я пресуши на един дъх.

— Госпожице Уолъс, мога ли да попитам как убихте Бунтовниците? — Роби пристъпи към нея. — Използвахте меч или един от коловете си?

— Кол — отговори Ема и отпи малко кола.

— Може ли да видя коловете?

Тя се изкашля, после прочисти гърлото си.

— Ами... по-скоро не.

Ангъс изсумтя.

— Не беше достатъчно срамежлива, за да ги покажеш на мен. Трябваше да унищожа няколко, които се озоваха твърде близо до мен, за да се чувствам комфортно.

Джакомо се засмя и попита:

— Пробвала се е да те убие? — Наведе са напред, за да надникне в чантата ѝ. — Трябва да са ужасяващи.

— Не са. Ще ви покажа. — С едно движение, Ангъс сграбчи чантата от скута на Ема. Отвори я, надникна вътре и премигна. После наведе глава, за да погледне по-отблизо.

Джакомо се изправи, усмихвайки се.

— Какво? Откри тайното ѝ оръжие ли?

— Не, сувенир — отвърна Ангъс и пхна ръка в чантата ѝ.

Ема трепна.

— Ето ги. — Ангъс постави два от коловете върху масата. — Сувенири от убиеца. — Той върна чантата на Ема в скута ѝ.

Тя въздъхна с облекчение. Би трябвало да се сети, че ще постъпи джентълменски.

Роби и Джакомо взеха по един кол, за да ги разгледат. Роби поклати глава.

— Твърде е малък. Предпочитам шотландски меч — отсече той и прибра кола в спорана си.

— И аз ще разчитам на камата си. — Джакомо прибра своя сувенир в джоба на якето си. — Трябва да тръгваме — каза той и се поклони на Ема. — За мен беше удоволствие да се запознаем, *синьорина*.

— За мен също. — Ема стоеше, притиснала чантата към гърдите си. — Благодаря и на двама ви за пазенето на парка. — Изчака мъжете да излязат от стаята, после седна с облекчена въздишка.

Ангъс напълни чашата си с „Криски“ от рафта и отпи голяма глътка.

— Как килотките ти влязоха в чантата?

Тя го изгледа вбесено.

— Бяха на видно място върху кухненската маса, за да ги види целия свят. Трябваше да ги скрия някъде. Това ми напомни... — замлъкна Ема и извади хартията от чантата си.

— На масата имаше и бележка.

Ангъс пристъпи към нея с протегнатата ръка.

— Това може би е за мен.

Тя го изгледа сърдито и разгъна бележката.

— *Моите* килоти, *моята* бележка.

Ангъс ѝ се закани с пръст.

— Туй е моята бележка. И твърдя, че килотите са като военни трофеи.

Тя изсумтя. Беше твърде раздразнена, за да му даде бележката, въпреки че беше ясно, че е адресирана до него.

— Не ми казвай, че колекционираш дамско бельо.

— Само твоето, любов моя. — Той се наведе над масата. — И само ако съм имал удоволствието да го сваля сам.

Дали той осъзна, че току-що я нарече негова любов? Или за него беше просто една обща дума, както при повечето британци? Въпреки че тя не можеше да си спомни да я е използвал преди.

Ангъс грабна бележката от ръцете ѝ.

— Хей! — Тя се изправи и удари с чантата си по масата. Негодникът вероятно беше казал, думата с „Л“ само за да я разсее. И по-лошо бе, че е успял. Тя затъваше твърде дълбоко. Просто трябваше да си вземе бельото и да си тръгне.

Но любопитството ѝ беше твърде силно. Промъкна се до него, за да прочете бележката.

„Ангъс, Фил намери това бельо в хола и попита кой от нас да поздрави.

Трябва да поговорим.“

Конър

Прекрасно. Ема изстена. Конър знаеше за тях.

— Кой е Фил?

— От дневната охрана. — Ангъс смачка бележката и я хвърли в кошчето. — Ще бъде по-лесно за мен да те защитавам, ако живееш

тук.

Да се премести при вампир? Да не е луд?

— Оценявам загрижеността ти, Ангъс, но аз не очаквам да ме защитаваш. Сама се забърках в това, така че това е мой проблем.

— Няма да стоя настрана — отговори той и наклони глава, изучавайки я. — Пулсът ти се ускори.

Благодаря за напомнянето. Тя стисна ръцете си в юмруци, след това бавно ги отпусна.

— Да живея тук не стои като въпрос. Ако Шон ме види, ще ме уволни и ще вляза в черния списък за всяка друга работа, която някога ще поискам.

— Тогава можеш да работиш за мен. Каквато и да е заплатата ти, аз ще я удвоя.

Ема леко отвори уста, после я затвори.

— Не става дума за това.

— Всъщност, е точно това. Ти можеш да ми помогнеш да открия Касимир и това е дяволски по-важно от всяка работа, която ще свършиш за Шон Уилън. Какво прави той всъщност? Губи времето на всички в търсене на дъщеря си, когато тя е в пълна безопасност и е щастлива. — Той присви очи. — Сърцето ти ще се пръсне. Мога да го чуя.

Ема стисна зъби.

— Нямам нужда от описателен коментар за телесните ми функции.

— Споменавам го само защото се бориш със себе си, а туй не е необходимо.

Тя скръсти ръце.

— Мислиш, че трябва просто да се предам на вас. Да живея с вас, да работя за вас и да направим всичко по твоя начин.

— Така ще е по-лесно, да.

Неандерталец! Това твърде много приличаше на пълна капитулация, а тя не можеше да го направи.

— Имам собствен живот за живеене.

— Но твоята мисия е да защитаваш смъртните и да убиваш злите вампири. В крайна сметка, тя е същата като моята. — Той я хвана нежно за раменете. — Защо не видиш как го правим ние?

— Не. Това, което виждам, е, че ще ми бъдеш шеф, а аз ще ти бъда служител. Ти си безсмъртен вампир, а аз съм смъртен човек. Ти си по-бърз и по-силен от мен. О, небеса, ти дори притежаваш замък, докато аз имам малка западна вила.

— Искаш по-голяма къща?

— Не! Искам да... се чувствам равна. Има дисбаланс на силите между нас и аз не мога...

— Ти си мислиш, че ще се възползвам от теб? Заклех се да те защитавам.

— Това е твърде бързо. — Тя се отдръпна от него. — Преди седмица мразех всички вампири и исках убийството им. Отскоро ти имам доверие и... на тези като теб. Не мога... да живея с теб.

— Срамуваш ли се от мен?

— Не! Ни най-малко. — Беше толкова привлечена от силата и мощта му, но в същото време знаеше, че ще бъде напълно погълната от него. — Трябва да се защитя.

— От какво? — извика той. — Заклех се, че никога няма да те нараня.

Тя затвори очи за кратко.

— Знам, че го мислиш, но това не променя факта, че сме от два различни свята. Няма бъдеще за нас.

— Да върви по дяволите бъдещето. Ние сме живи сега.

— И все пак ти ще бъдеш жив и след сто години.

Челюстта му се стегна и той скръцна със зъби.

— Ти ме отхвърляш, заради това, което съм?

Мили боже, тя не искаше да го нарани.

— Ти си най-прекрасният човек, когото съм срещала. Но аз трябва да се защитя.

Той отиде до рафта и довърши питието си. После застана с гръб към нея, а ръцете му стиснаха плота.

— Това нищо не променя. Заклех се да те защитавам и ще го направя. Къде искаш да отидеш?

Сякаш някаква тежест завлече сърцето ѝ надолу. Беше по-добре по този начин. По-добре да сложи край сега, преди да е напълно загубена.

— Ако Бунтовниците разберат името ми, ще отидат в апартамента ми, така че мисля, че в жилището на Остин ще бъде по-

безопасно. Ако можеш да ме телепортираш там, аз ще се оправя сама.

— Ще остана до малко преди зазоряване — отвърна той и се обърна с лице към нея. — Не се притеснявай. Ще остана в хола, гледайки телевизия. Няма да усетиш, че съм там.

Сигурно се цупи, реши Ема. Беше толкова тих. Но беше направил всичко, което го бе помолила. Беше я телепортирал в апартамента ѝ, така че да може да си вземе повече дрехи. След това я доведе до апартамента на Остин. Беше дори настоял да плати за китайската храна, която щеше да бъде доставена.

Ангъс седеше кротко на дивана. Тя включи телевизора и установи, че иска да гледа някои стари повторения от сериали. Той не възрази. Ема седна на другия край на дивана. Дистанционното управление стоеше на възглавницата между тях, непотърсено и от двамата. Ема отклоняваше поглед към него от време на време. Той не се смееше на забавните части. Челюстта му бе стисната, а челото му сбръчкано. Беше толкова спокоен, че човек би си помислил, че е мъртъв. Тя въздъхна вътрешно. Не беше съвсем вярно. Усещаше енергията в него и напрежението, което искаше да се взриви.

Към четири и половина сутринта, тя започна да се прозява. Покри устата си, когато се появи една голяма прозявка.

— Не е нужно да стоиш будна — каза ѝ той тихо. — Скоро си тръгвам.

Тя бавно се изправи и се протегна.

— Мисля да взема една гореща вана и отивам в леглото.

— Добре — отвърна той, взе дистанционното и включи канала с времето.

— Съжалявам, че тук не се хваща ДВК.

— Това е добре — каза той и намали силата на звука до шепот. Очевидно със супер слуха си все още можеше да го чува. — Имам служители по целия свят. Харесва ми да знам пред какво време са изправени.

— Предполагам, че трябва да знаеш и точното време на изгрева. Той я изгледа раздразнено.

— Лека нощ.

Определено беше нацупен. Ема се отправи към спалнята.

— Любима.

Тя спря на вратата. Дали беше чула? Беше толкова тихо, че не беше сигурна дали всъщност е проговорил. Може би думата звучеше само в съзнанието ѝ. Погледна назад.

Той все още се взираше в телевизора.

— Лека нощ — отвърна тя и затвори вратата на спалнята.

В банята напълни ваната с гореща вода и много пяна. Докато си събличаше бельото, си припомни червените бикини в чантата си. Дали когато Ангъс си тръгне, щеше да конфискува бельото ѝ като военен трофей? Той беше свалил бикините ѝ, но тя ги бе дала без съпротива. Беше нетърпелив и желаещ участник.

Дори и само наполовина, това беше най-добрият секс в живота ѝ. Дали не бе глупачка задето го отхвърля?

Разкопча черния си сутиен и го хвърли към вратата. По дяволите, защо не можеше да си падне по един нормален човек, който диша 24/7? Пусна черните си дантелени бикини на пода. Дали това, че си падаше по Ангъс, беше предателство към паметта на родителите ѝ? Или може би родителите ѝ и щяха да ѝ кажат да следва сърцето си и да прегърне любовта, когато я намери? Те се бяха обичали толкова много. Не биха ли искали такава любов и за нея?

Тя пристъпи във ваната и се намести сред бялата пухкава пяна. Миризмата на жасмин успокои разстроените ѝ нерви. Отпусна се с дълбока въздишка.

— Мамо, татко — прошепна тя. — Толкова съм объркана.

Само ако можеше да ги чуе. През първите няколко седмици след смъртта им си мислеше, че е чула гласът на баща си няколко пъти. Като шепот на вятъра или просто една мисъл, изведнъж появила се в съзнанието ѝ. Но това беше преди години. Сега беше съвсем сама.

Ема затвори очи и си пое дълбоко дъх, освободи напрежението от тялото и ума си, за да открие някакъв съвет, дали от истинския си баща или от Небесата, бе без значение, всяка помощ щеше да бъде добре дошла.

Гърдите ѝ изтръпнаха, когато няколко мехурчета се пукнаха. Усмихна се, когато наситения аромат достигна до носа ѝ. Купчинката мехурчета, която беше прилепнала към врата ѝ се спусна надолу и погали кожата ѝ. Беше почти като истински пръсти.

Ммм, хубава вана с много пяна. Тя прокара подпухналия облак пяна до гърдите си и ги покри. Мехурчетата се разстлаха по кожата ѝ, накараха я да изтръпне, а зърната ѝ леко да щръкнат. Ох, търкащи мехурчета.

Радвам се, че ти харесва.

Ема ахна при звука от гласа на Ангъс. Как? Седна и надникна иззад завесата.

— Къде си?

Все още на дивана.

Гласът му беше в главата ѝ. Той беше в главата ѝ. О, небеса, беше отворила ума си.

Не, не ме изхвърляй. Ти изглеждаш толкова красива в съзнанието ми. Всичко е в розово и горещо от топлината на водата.

Дъхът ѝ секна, когато почувства как една ръка обхвана гърдата ѝ. Погледна надолу и не видя нищо друго, освен мехурчета, които се плъзгаха надолу по торса ѝ и караха зърното ѝ да се вдървява.

— Как го правиш?

Палецът му стисна леко зърното ѝ. Поне тя си помисли, че е палецът му. Изведнъж подскочи, когато нещо покри другото ѝ зърно. Езикът му?

— Какво пра... — Ема се отпусна назад с въздишка, когато усети как той го засмука. Усещанията бяха невероятно силни, но той не беше там. Тя покри гърдите си с ръка, но смученето продължаваше. Господи, беше добър.

— Какво правиш? — попита тя, но не очакваше отговор. Как можеше да говори с пълна уста?

Нарича се вампирски секс.

— Тогава защо го изживявам? — Очите ѝ се премрежиха, когато той дръпна двете ѝ зърна. Очевидно можеше да говори с ума си, докато устата му беше заета другаде. — Аз не съм вампир.

Но аз съм. И аз искам да ти доставя удоволствие.

Ема се отпусна ниско във водата, но това нямаше никакво значение. Дори потопена, усещанията продължаваха да я заливат. Боже, това беше чудо. Не, той беше чудо. О, не! Можеше ли Ангъс да чете мислите ѝ?

— Не съм ти дала разрешение да го правиш.

Но ще ми дадеш. Искаш да крещиш, както направи снощи.

Ръцете му масажираха гърдите ѝ. Друга ръка се плъзна надолу по корема ѝ и се зарови между къдриците ѝ.

Тя изстена, после примигна.

— Чакай малко. Колко ръце имаш?

Толкова много, колкото можеш да си представиш.

Сграбчи я между краката. В същото време, ръцете му продължаваха да си играят с гърдите ѝ.

Ема усети нещо топло и влажно върху шията си. Устните му. Езикът му направи пътека до ухото ѝ.

И ти ли си готова за мен? Гласът му звучеше меко в ума ѝ.

Коленете ѝ се разтвориха.

— Ти ме съблазняваш!

Правя любов с теб. Той я целуна нежно по веждите. *Затвори очи и се наслаждавай.* О, да. Очите ѝ се затвориха.

Изведнъж почувства пръсти върху себе си, които очертаваха контурите на ръцете и краката, корема и гърба ѝ. Въздъхна, когато започнаха да масажират раменете ѝ. Езикът му подразни зърната ѝ. Ръката му се върна между краката ѝ, а пръстите му я погалиха. Тя извика, когато той докосна клитора ѝ.

Дланите ѝ се впиха в ръба на ваната. Това беше адски добра употреба на психическата енергия. Подскочи, когато усети устните му, потопени в нея. Невероятно, та тя седеше във вана пълна с вода. Но всичко беше възможно, защото се случваше в съзнанието им.

Обещах, че вторият ти писък ще дойде от устата ми.

— О, боже. — Чувстваше се толкова истински. Усещаше всяко близване, всяко прокарване на езика му между гънките ѝ, всяко малко побутване и притискане на клитора ѝ. Притисна стъпалата си към ваната и повдигна бедра, искайки още. Повече. Напрежението беше като опъната тънка нишка, готова да се скъса.

Свърши с мен, любима. Ангъс стисна дупето ѝ с ръцете си, а езикът му се развихри.

Ема изпищя. Краката ѝ се подхлъзнаха и тя цамбурна, като разля вода върху пода. Хвана се и усети невероятните пулсации срещу ръката си. Сви се и притисна бедра, готова да се отдаде на тръпките отново и отново. И те продължиха. Дори чу стенанието на Ангъс, един дрезгав звук, който отекна в главата ѝ с интензивно пулсиращи импулси.

Бавно, дишането ѝ се връщаше към нормалното. Ема седна и забеляза езерото от пяна на пода на банята. Това беше един ад в банята. Изправи се колебливо на крака и пристъпи внимателно навън.

Въпросът сега беше, какво следва? Бързо издигна психическия си щит, за да блокира Ангъс. Не искаше той да я слуша, докато мисли. Не че мозъкът ѝ функционираше точно. Всяка друга мисъл сякаш се бе превърнала в *уау-ехааа!*

Ема облече халат и махна шнолата от косата си. Какво трябваше да направи? Да се държи сякаш нищо не се е случило? Но наистина имаше *уау-еха-аа!* Трябваше ли да отвори вратата на спалнята си и да го покани за нещо истинско? *Уау-ехааа.* Разроши косата си и се погледна в огледалото на банята. Какво да правя?

Излезе от банята и се приближи до вратата на спалнята. Бавно я отвори. Ангъс все още седеше на дивана, но телевизорът беше изключен.

Обърна се и я погледна. Очите му бяха червени.

— Трябва да тръгвам. Почти се зазори.

— О! — Това беше брилянтно. Не можеше ли да измисли нищо, което да каже?

Той направи знак към мобилния ѝ телефон на масичката за кафе.

— Взех номера ти в случай, че трябва да ти се обадя.

— Добре.

— Ще изпратя един от моите служители от дневната охрана, който да се грижи за теб. Бунтовниците са свързани с руската мафия, така че можеш да се окажеш в опасност и през деня.

— О?

Ангъс хвърли поглед към скута си и се намръщи.

— Трябва да занеса килта си на химическо чистене.

Изправи се и вдигна спорана си от дивана. Очите на Ема се разшириха. Спомни си за дрезгавия звук, който беше отекнал в главата ѝ.

— Ангъс...

— Лека нощ... любов моя — каза той и изчезна.

---

[1] За любовта (итал.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 17

Ангъс пристигна на петия етаж в офиса на градската къща на Роман и бързо изключи алармата. Пусна спорана на бюрото и натисна бутона на интеркома.

— Иън, аз съм, пусни ме.

— Точно навреме — отговори Иън. — Почти се зазори. Конър иска да те види.

Ангъс погледна състоянието на килта си и трепна.

— Дайте ми две минути.

Той се втурна в спалнята си, изхлузи обувките си, свали пуловера и килта си. После се втренчи в оцапаната си дреха и нахлузи чифт дънки. Заради начина, по който бе загубил контрол, човек би си помислил, че е на шестнайсет вместо на петстотин двадесет и шест години. Но не можеше да си спомни нито една жена, която го бе възбудила така, както Ема. Или така да го е разочаровала.

Беше направо вбесяващо, че иска да го отхвърли. Съпругата му го беше направила преди векове, но Ема трябваше да знае по-добре. Беше твърде умна и модерна, за да се върже на старите суеверни страхове. По дяволите, беше твърде смела, за да се страхува от нещо. Беше воин като него. И беше идеална за него. И той нямаше да се откаже без борба. Нахлуването в съзнанието ѝ тази вечер беше акт на отчаяние. Но дявол да го вземе, ако тя все пак го отхвърли, трябва да знае точно от какво се отказва.

Някой почука на вратата на офиса.

— Влез. — Беше Конър, обут в дългите си бели чорапи.

— Трябва да поговорим.

— Всичко наред ли е с „Роматех“?

— Да — отвърна Конър и затвори вратата. — Родилната стая е завършена в случай, че детето на Шана... има специални нужди.

Наполовина вампирско момченце. Ангъс въздъхна.

— Нещо друго?

— Вампирските доктори пристигат утре вечер и раждането е предвидено за петък вечер.

— Добре. — Ангъс заобиколи бюрото и седна.

Конър се приближи до него.

— Радвам се, че поиска повече охранители. Можем да ги използваме, когато пристигнат докторите, но Джак ми каза, че си изпратил него и Роби да пазят Централ парк?

— Да, Бунтовниците не бива да убиват повече смъртни. — Ангъс провери електронната си поща.

Конър остана мълчалив за малко.

— Забелязахме, че имаш нов приятел, д-р Фанг?

Ангъс се усмихна и изтри някои нежелани имейли.

— Името му е Финиъс Маккини. Как се приспособява?

— Изглежда нетърпелив да се хареса. Иън казва, че се е представил добре в първия си урок по фехтовка.

— Добре. — Нямахме съобщение от Михаил и Ангъс изключи компютъра си.

— Дневната смяна пристигна ли?

— Фил е тук. Хауърд трябва да пристигне всеки момент.

— Кажи на Фил, че днес искам той да пази госпожица Уолъс. — Ангъс написа адреса на апартамента на Остин на лист хартия.

Конър пристъпи по-близо, за да вземе листа и попита:

— Тя в опасност ли е?

— Беше с мен, когато открих Финиъс. Руснакът, Алек, беше там, и я позна като Убиеца.

— Мамка му — промърмори Конър. — Наясно си, че Катя няма да повярва, че не сме стояли зад убийствата през цялото време и не сме помагали на госпожица Уолъс?

— Това няма да помогне.

Конър се намръщи.

— Трябваше да я отпратиш в минутата, след като разбра коя е.

— Не ми чети лекция, Конър!

Той се отдалечи, като стисна ръцете си в юмруци.

— Това ли е истинската причина, поради която Джак и Роби охраняват парка? За да попречиш на госпожица Уолъс да отиде там?

— Това е най-добрият начин да я държа далеч от убийствата.

Конър се обърна към него.

— Разбрах, че си използвал всички видове убедителни техники върху нея.

Ангъс присви очи.

— Отиваш твърде далеч, стари приятелю.

Конър пристъпи към него.

— Страхувам се, че ти си отишъл твърде далеч. Нищо добро няма да излезе от това.

Ангъс удари с ръка по бюрото и се изправи.

— Заради това ли трябваше да оставиш белъто й в кухнята, където всеки може да го види? Защо не го остави тук, в офиса?

— Ти мислиш за нея на първо място.

— Е, и?

Конър го погледна натъжено.

— В твоята работа този начин на мислене може да те убие.

— Заклех се да я защитя. И няма да я изоставя сега. — Ангъс отиде до бара, грабна бутилка нулева кръв от хладилника и я пъкна в микровълновата.

— Искаш ли?

— Не.

— Значи сме приключили. — Ангъс изля синтетичната кръв в чаша. — Лека нощ.

Конър не си тръгна.

— Осъзнавам, че си ми шеф, но ти си като брат за мен и като баща за Иън.

Ангъс отпи от чашата си. Беше приятел с Конър от твърде много години, за да остане ядосан за дълго. Усети познатия пристъп на вина, когато името на Иън бе споменато, заедно с първите признаци на сънливост. Слънцето трябва да бе близо до хоризонта.

— Винаги съм ценял твоята честност, Конър. — Ангъс погледна към стария си приятел. — Мислиш ли, че беше грешка от моя страна да трансформирам Иън толкова млад?

Конър си пое дълбоко дъх.

— Иън щеше да умре, ако не го беше променил. Мисля, че е щастлив. Толкова щастлив, колкото всеки от нас може да бъде. — Той стигна до вратата и спря с ръка на дръжката. — Обичаш ли я?

Ангъс остави чашата.

— Да.

— Тогава ние ще направим всичко възможно да е в безопасност.
— Конър погледна тъжно към Ангъс. — Да запазим и двама ви в безопасност.

Ема се събуди около два следобед. Взе бърз душ и се облече. Намръщено огледа мократа планина от кърпи, които бе използвала, за да подсуши езерото на пода на банята. Оказва се, че днес, нейният опасен и изпълнен с екшън живот, ще включва и пътуване до пералнята. Тя събра кърпите и ги замъкна до входната врата.

Чу гласове в коридора, затова надникна през шпионката. Имаше един млад мъж, застанал до вратата. Той беше висок и мускулист, облечен в панталони цвят каки и морскосиньо поло. Две блондинки си говореха с него. Мили боже, това бяха двете барбита, които мислеха, че Остин е гей. Линдзи и Тина. Те практически се предлагаха на горкия мъж в коридора. Чу се тупване, когато го притиснаха към вратата.

Ема отвори рязко вратата. Младият мъж едва не падна, но възвърна равновесието си.

— Горкото бебче. — По-високата русокоска, Линдзи, сграбчи ръката му, за да го стабилизира. — Нека ти помогна.

— Добре съм. — Той се опита да се отдалечи, но Линдзи заби дългите си розови нокти в ръката му.

Тина имаше розови ивици в косата си, вероятно, за да съответстват на розовата ѝ мини пола и оскъден триъгълен потник. Тя присви очи нагоре към Ема.

— Ти трябва да си знаменитост, щом Фил ти е охрана.

— Фил? — Ема погледна към младия мъж. Великолепно. Той беше онзи, който е намерил червеното ѝ бельо и го е дал на Конър.

Линдзи погали гърдите му с ноктите си.

— Толкова е страхотно да си бодигард. Обзалагам се, че си супер издръжлив.

— Познах, нали? — попита Тина и бухна косите си.

Фил погледна Ема косо.

— Ангъс ме изпрати да ви пазя днес.

— През целия ден? — Линдзи, която беше облечена в миниатюрни кафяви шорти и тюркоазен потник се сгуши близо до

Фил. — Кога свършваш работа? Тина и аз живеем само две врати по-надолу.

По-нисичката се намръщи, докато разглеждаше Ема.

— Мислех, че само на богатите и известни хора са им нужни телохранители. Криеш се тук от папараците ли?

Ема сви едното си рамо.

— Нещо такова.

— Леле... — Линдзи пусна Фил и пристъпи по-близо до Ема. — Обзалагам се, че си... отворително богата.

— И известна — добавя Тина. — Познаваме ли се?

Ема размени объркан поглед с Фил.

— Не, не мисля така. Аз не *те* познавам.

Линдзи се наведе към приятелката си.

— Чу ли начина, по който тя говори? Звучи доста смешно.

— Да, нали? — отвърна Тина шепнешком. — Не мисля, че английският е родният ѝ език.

Ема зяпна. Фил се намръщи и поклати глава.

— Обзалагам се, че тя е чуждестранна филмова звезда — прошепна Линдзи.

Тина ахна.

— Не! Тя е чуждестранна принцеса!

— Извинете — намеси се Ема. — Аз съм тук и мога да ви чуя.

Двете блондинки подскочиха. Тина започна да говори на висок глас, изговаряше думите си много внимателно.

— Здравей. Казвам се Тина. Радвам се да се запознаем. — Тя направи реверанс.

— Моето име е Линдзи. — Високата направи колеблив поклон. — Добре дошли в Америка.

— Благодаря ви — отвърна Ема и погледна Фил колебливо.

Той пристъпи по-близо.

— Имаш ли нещо против, ако те охранявам вътре?

— Не, би било чудесно. Влизай. — Тя отвори широко вратата и той се вмъкна.

— Довиждане, Фил — извика Линдзи след него. — Не забравяй да наминеш след работа.

— Довиждане, Ваше Кралско Височество — каза Тина и отново направи реверанс.

— Чао — отвърна Ема, затвори вратата и въртна ключалките.

— Благодаря ти. — Фил се облегна на стената и въздъхна с облекчение. — Тези жени ми досаждат от часове.

— Горкичкият. — Ема влезе в кухнята и се усмихна. Извади две бутилки с вода от хладилника и му предложи едната. — Така, какво работи едно смъртно момче като теб за вампири?

Фил развинти капачката на бутилката.

— Работя за добрите вампири, госпожице Уолъс. За мен е чест, че ми вярват.

Ема седна на масата за закуска и му направи знак да се присъедини към нея.

— От колко време работиш за Ангъс?

— Шест години — отвърна Фил и седна срещу нея. — Чух, че си убила четирима Бунтовници, а сега те искат да те убият.

Тя сви рамене.

— Те не знаят коя съм аз, така че не мисля, че съм чак толкова застрашена, колкото вярва Ангъс. Наистина не е нужно да си наоколо, ако не искаш.

— Винаги съм се подчинявал на заповеди — отвърна той и отпи от водата.

— Дори когато Линдзи и Тина те очакват?

Той се намръщи.

— Предпочитам да се изправа срещу двадесет Бунтовници, отколкото срещу тези две глупачки, които сякаш са излезли от публичен дом.

Ема се засмя.

— Доста са страшни.

Фил кимна.

— От мен се очаква да остана с теб до вечерта, когато ще си в безопасност на работа.

— Тогава ми помогни да завлека това до обществената пералня. — Тя посочи към издутия чувал за боклук до вратата.

Фил прекара остатъка от деня като помагаше за прането и пазаруването на хранителни стоки. Ема сподели една пица с него в местния магазин за деликатеси, преди да се качат на метрото за

Мидтаун. Ема искаше да му зададе един тон въпроси за Ангъс и вампирския свят, но Фил отказа да обсъждат тези неща на обществено място.

Той я придружи до федералната сграда, където работеше. На вратата ѝ връчи визитна картичка.

— Написах номера на градска къща на Роман на гърба. Обади се, ако си в беда.

— Благодаря ти. — Тя разгледа визитката. Приличаше на една от тези, които Ангъс ѝ беше дал. На гърба Фил беше надраскал телефонен номер.

— Ако се обадиш през деня, ще отговоря аз или Хауърд — продължи Фил. — Ако се обадиш през нощта, най-вероятно ще вдигне Иън.

— Добре. — Ема стисна ръката му. — Беше ми приятно да се запознаем, Фил. Благодаря ти за помощта с прането.

— Лека вечер. — Той изчака, докато тя е на сигурно място в сградата, преди да тръгне.

Срещата на екип „Колове“ определена за седем вечерта се проточи в продължение на час, защото Шон се опитваше да стигне до една основателна причина, заради която да затвори „Роматех Индъстрис“. Фактът, че компанията спасяваше милиони човешки животи всяка година със синтетична кръв, не беше важен за Шон. След като беше видял дъщеря си там, бе обсебен от идеята да унищожи мястото.

— Може би трябва да ги хванем в нарушение на Кодекса по здравеопазването — предложи Гарет. — Или в укриване на данъци.

Шон посочи Ема с пръст.

— Провери това.

— Да, сър. — Тя отбеляза в бележника си. Може би Ангъс беше прав и Шон губеше времето на всички. Но ако тя повдигнеше въпроса за Касимир и перспективата за световна война между вампирите, Шон щеше да се запита откъде се е сдобила с информацията. Вместо да я изслуша, той ще я постави в черния списък, както беше направил с Остин.

— Добре, приключихме — обяви Шон най-накрая. — Марш по задачите — нареди той и побърза да излезе от офиса.

Ема предположи, че ще тръгне от сградата на екипа право към градската къща на Роман. Алиса все още я нямаше и се опитваше да открие сборищата в околните градове. Сама в офиса, Ема се зае да работи по собствената си задача. Здравното министерство и данъчните служби щяха да бъдат затворени за целия ден, така че тя приготви няколко запитвания за „Роматех Индъстрис“ и ги изпрати по факса на подходящите институции. Трябваше да изчака за отговор до утре.

Ема се мотаеше в офиса. Напрежението бавно нарастваше вътре в нея. Нямаше съмнение, беше нервна, че ще прекара повече време насаме с Ангъс. Загледа се през прозореца към нощното небе и се запита какво прави. Дали щеше да дойде в апартамента ѝ отново? Щеше ли да бъде в състояние да му устои?

Върна се до бюрото си и провери полицейските доклади от предната вечер. Няколко убийства и две нападения, но нямаше нито едно събитие в Сентрал парк. Роби и Джакомо вършеха чудесна работа. Но там се случи инцидента с Алек и жената, която той беше нападнал. Ема реши да се обади на номера, който Фил ѝ беше дал, само за да провери какво е станало с горката жена. Тя посегна към мобилния си телефон, когато той иззвъня.

— Ало?

— Ема, безопасно ли е да говориш?

Сърцето ѝ се сви, като чу гласа на Ангъс.

— Да, сама съм. Просто се чудех за жената, която намерихме в парка снощи. Тя добре ли е?

— Да. Беше добре, когато Конър я остави в апартамента ѝ.

— Добре.

— Говорих с Фил по-рано — продължи Ангъс — и той ми каза, че денят е минал без проблеми. Не си преследвана или наблюдавана. Можем да предположим, че Бунтовниците все още не са открили скритата ти самоличност.

— И аз мисля така.

— Ще бъдеш в безопасност, докато останеш скрита в апартамента на Остин. При никакви обстоятелства не ходи към Сентрал парк. Бунтовниците ще бъдат там и ще те търсят.

— Разбирам.

— Джак и Роби са там и тази нощ, за да държат района в безопасност. — Ангъс направи пауза. — Бях изкушен да ги пратя да наглеждат теб вместо това.

— Не, недей. Ще се оправя. Моля те, не оставяй парка неохраняем. — Ема не можеше да понесе мисълта за смъртта на още невинни хора.

— Добре. Лекарите на Шана пристигнаха, ще ги настаня в градската къща, преди да отидем в „Роматех“. Можем да се срещнем в апартамента на Остин след около час.

— Добре. — Една мисъл за сцената снощи, във ваната, мина през съзнанието ѝ. Нищо чудно, че се чувстваше напрегната.

— Пращам Финиъс и Грегори да те ескортират до вкъщи. Финиъс не е завършил обучението си все още, но може да се бие добре и знам, че и ти си страхотен боец.

— Ще се оправя. Ще се видим скоро. — Тя затвори, осъзнавайки колко много ѝ харесва да се притесняват за нея. Това не беше необходимо, тъй като тя можеше да се грижи за себе си, но все пак ѝ харесаше. Твърде много. И скоро щеше да бъде сама с него за цялата нощ. Колко далеч щеше да стигне? Щеше ли да приеме вампир за любовник?

Малко по-късно Ема получи обаждане от охраната на първия етаж. Финиъс Маккини я чакаше. Тя заключи офиса. Надяваше се, че Шон няма да има нищо против да си тръгне от работа по-рано. Ако той се оплачеше, тя щеше да се изкуши да го отреже. Винаги можеше да се върне на старата си работа в МИБ. Освен това, ако живееше в Лондон, щеше да бъде по-близо до Ангъс. Въздъхна. Защо правеше планове за бъдещето си? Дватама нямаха бъдеще заедно.

Тя излезе от асансьора и спря, когато видя Финиъс. Косата му беше късо постригана. Беше обръснат и носеше дрехи, които приличаха на тези, с които бе облечен Фил. Очевидно панталоните цвят таки и морско синьото поло беше униформата на Маккей за лицата, които не носят килтове. Финиъс дори носеше флотско яке, в горната лява част, на което беше изписано с релефни букви: „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“.

— Леле, Финиъс, едва те познах. — Ема го заобиколи, а той се ухили и изпъчи гърдите си. — Изглеждаш толкова официален.

— И съм. — Той размаха идентификационен бадж. — Яко, а? Ще получа дори разрешително за носене на патлак. — Той сниши гласа си до шепот. — Със сребърни куршуми.

Ема се усмихна.

— Радвам се, че харесваш новата си работа.

— Моята мисия за през нощта е да ви придружа безопасно до дома. — Той отдаде чест на служителя по сигурността, когато напускаха сградата.

Един черен лексус чакаше до тротоара и Финиъс отвори задната врата за нея. Тя се качи и бе посрещната от водача.

— Здравей, аз съм Грегори. — Той се изви от предната седалка с лице към нея. Усмихна се и протегна ръка.

— Как си? — Ема стисна ръката му, докато Финиъс се качи на предната пътническа седалка. Тя се ръкува с Грегори. Някак си той ѝ изглеждаше много познат.

Мъжът се ухили.

— Значи ти си горещото маце, заради което Ангъс ни бяхти всички.

— Моля? — Ема примигна, когато признанието я зашемети. — Знам кой си. Ти беше водещият на риалити шоуто по ДВК.

— Да, аз съм. — Грегори намести вратовръзката си. — Но тази вечер съм твой шофьор. Накъде, скъпа?

Ема се усмихна и му даде адреса.

— Работиш ли за Ангъс?

Той изсумтя, като се включи в движението.

— Няма начин. Аз съм вицепрезидент на маркетинговия отдел на „Роматех“. Виждала ли си реклами за фюжън кухнята на Роман? Аз съм ги правил.

— О, разбирам.

— Бях се отправил към Сохо, за да проверя за имот, който можем да направим вампирски ресторант, когато Ангъс ме помоли да ви взема двамата с Финиъс на автостоп.

— Разбирам — кимна Ема. Вампирски ресторант? Несъмнено менюто ще бъде малко ограничено? Но със сигурност бе по-добре от това да се атакуват хората.

— Не се притеснявай за безопасността си — продължи Грегори. — Бил съм на някои курсове по карате и на уроци по фехтовка. Но ми

писна и се уморих от държанието на Конър, който се отнасяше с мен като с някакъв слабак.

— Аз взех първия си урок по фехтовка снощи — каза Финиъс. — Беше страхотно. — Той настрои радиостанцията на някаква хип-хоп музика.

Грегори започна да барабани на волана в такт с музика, докато Финиъс се кършеше на мястото си.

Това бяха вампири? Ема гледаше невярващо. Те просто изглеждаха така... нормално.

Грегори спря пред апартамента на Остин и огледа улицата с ужас.

— Никога няма да намеря място за паркиране — каза той и заобиколи блока.

Ема се наведе напред.

— Няма нужда да оставаш, ако имаш работа другаде. Финиъс и аз ще се оправим.

Грегори спря, а след това я погледна и се намръщи.

— По-добре да остана тук, докато Ангъс дойде. Вие двамата влизайте, аз ще се присъединя към вас веднага след като паркирам този звяр.

Ема и Финиъс слязоха на тротоара. Тя се огледа, но никой не ги наблюдаваше. Бързо влезе в жилищната сграда, докато Грегори бавно се отдалечаваше.

В апартамента на Остин, Финиъс направи истинско представление с разглеждането на всяка стая внимателно. Той провери дори всички кухненски шкафове и хладилника. Ема прехапа устни, за да не се разсмее. Да не смяташе, че някой може да се крие в хладилника или може би в чекмеджето при приборите за хранене?

— Кухнята е обезопасена — заяви той, застава в карате поза и скочи в хола. — Яко, а? Научих това снощи.

— Прекрасно. — Ема влезе в обезопасената кухня, за да затопли малко китайска храна, останала от предишната вечер.

Финиъс проверяваше под възглавниците на дивана, след това продължи към спалнята. Пет минути по-късно се появи и се произнесе, че целият апартамент е сигурен.

— Какво облекчение. Благодаря ти. — Ема сложи чинията с китайска храна на масичката пред дивана.

— Отивам да проверя коридора. — Финиъс отвори вратата. — Заклучи след мен.

— Добре. — Ема превъртя ключалките, след което се върна на дивана. Настани се с китайската храна и включи телевизора. Полицейското шоу беше към своя край, а извършителите бяха откарани в затвора. Погледна към видео рекордера, за да провери часа. Ангъс скоро щеше да бъде тук.

Телевизионното шоу беше внезапно прекъснато с най-новата новина от местните новинарски станции. Три мъртви тела току-що бяха открити в Хъдсън Ривър парк. Ема се наведе напред.

Репортерите обявиха, че пускат репортажа на сцената от улица Пиер №66. Ема остави настрана чинията с храна, когато картината се измести към парка. Тълпа от любопитни зяпачи бяха заобиколили репортерката. Светлини от паркирани полицейски коли осветяваха в червено и жълто нощното небе.

— Телата са били открити току-що — извика репортерката в микрофона си. — Чухме, че гърлата им са били прерязани, но все още чакаме потвърждение на информацията. Интересното обаче е, че и трите тела изглеждат сякаш са били преместени. Открити са в близост до хеликоптерната площадка. Можем само да предполагаме, че извършителят на това отвратително престъпление е искал телата бързо да бъдат намерени.

Ема скочи на крака. Това бяха Бунтовниците. Беше сигурна. Просто се бяха преместили в друг парк. Три убийства? По дяволите!

Трябваше да узнае повече. Да провери жертвите. Дори и с прерязани гърла, тя често откриваше следи от ухапвания. Разбира се, знаеше, къде да ги търси. И телата щяха да бъдат напълно изцедени.

По дяволите! Защо не може проклетите копелета да си вземат вечерята и да си тръгнат? Но не, те трябваше да убият жертвите си. Те се наслаждаваха да убиват.

Ема бръкна в чантата си за визитката, която Фил ѝ беше дал, после набра номера.

— Ало?

— Иън ли е?

— Да. Госпожице Уолъс? В опасност ли сте?

— Не. Но исках да ви кажа, че Бунтовниците убиха отново. Три тела са били открити само на метри от площадката за хеликоптери в

Хъдсън Ривър парк. Взимам Финиъс с мен и отиваме да проверим.

— Какво? Чакай! Ангъс ще иска да дойда с теб.

— Той може да ни се посрещне там. Аз ще бъда в пълна безопасност. Има множество полицаи...

— Туй не е добра идея...

— Ще се оправя — прекъсна го Ема. — Просто кажи на Ангъс къде сме. — Тя затвори, след това се отправи към входната врата. Чу гласове отвън и надникна през шпионката. О, не! Тина и Линдзи бяха отвън, и влачеха Финиъс към апартамента си. Той изглежда не се бореше.

Ема отключи ключалките и отвори вратата.

— Финиъс!

Блондинките се изкикотиха.

— Имаме си бодигард! — обяви Тина.

— Д-р Фанг. — Линдзи го дръпна надолу по коридора. — Той е толкова сладък.

Финиъс се ухили.

— Горещо е, по дяволите! Обичам тази работа.

— Финиъс — извика Ема. — Нуждая се от теб!

— Не толкова колкото ние. — Линдзи го издърпа вътре в апартамента си.

— Финиъс! — Ема тръгна към тях. — Важно е.

— Само пет минути. — Финиъс я изгледа с умолителен поглед. — Това е всичко, което ми трябва. — Той погледна към двете блондинки. — Нека да са десет.

— Чао. — Тина затвори вратата в лицето на Ема.

— Финиъс! — Ема удари вратата с юмрук, но само чу кикотене от другата страна.

Вбесена, тя тръгна обратно към апартамента си. Започна да се разхожда в хола. Колко време щеше да отнеме на Ангъс да стигне дотук? И докога щеше да чака мъжете да я защитят? Тя имаше черен колан, по дяволите. Беше убила четирима от Бунтовниците сама. И имаше един куп ченгета на местопрестъплението, заедно с репортер и куп минавачи. Нищо нямаше да ѝ се случи.

Тя грабна пазарската чанта с коловете и заключи вратата след себе си. Нямаше да трепери в апартамента си от страх. Щеше да бъде в пълна безопасност.

В действителност тя почти си пожела да види Алек. Копелето трябваше да умре.

Двамата вампирски лекари пристигнаха в градска къща на Роман и като почетни гости и двамата очакваха някакво лично внимание от главния изпълнителен директор на „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“.

Ангъс ги увери, че ще бъдат в безопасност по време на престоя си и ги запозна с Конър и неговия екип по сигурността. Веднага след като лекарите бяха доволно настанени в стаите за гости, те пожелаха да направят обиколка на „Роматех“ и родилната стая, която Роман беше приготвил за съпругата си. И двамата бяха много развълнувани от честта да бъдат първите лекари, които ще изродят половин вампирско бебе, но вече спореха за процедурата. Ангъс започна да се замисля дали Роман не е направил голяма грешка, като повика двама лекари, вместо един.

Д-р Швайцер от Швейцария беше много доволен от родилната стая, но д-р Лий от Хюстън поиска повече оборудване да бъде на разположение за всеки случай. Роман усърдно правеше списък на всичко, което д-р Лий искаше, когато мобилният телефон на Ангъс иззвъня.

Той се извини и влезе в залата, като извади телефона от спорана си.

— Да?

— Ангъс. — Иън звучеше развълнуван. — Госпожица Уолъс се обади. Двамата с Финиъс отиват до площадката за хеликоптери в Хъдсън Ривър парк.

— Какво?

— Тя мисли, че Бунтовниците са убили някакви смъртни там.

— Дяволите да го вземат — промърмори Ангъс. Беше й казал да не излиза. — Грегори с нея ли е?

— Не знам. Тя ми се обади преди малко — продължи Иън бързо. — Ако побързаш, може да си в състояние да я спреш.

— Тръгвам. — Ангъс затвори телефона.

Конър откряна вратата на родилната стая и надникна навън.

— Има ли проблем?

— Може и да има. Ако не чуете нищо от мен в рамките на тридесет минути, изпрати Роби и Джакомо в Хъдсън Ривър парк.

— Какво става...

Думите на Конър останаха във въздуха, когато Ангъс изчезна. След няколко секунди, той беше в апартамента на Остин.

— Ема? — повика я той и отиде в спалнята, после провери в банята, след това изтича обратно в хола. Гадост. Беше закъснял.

Може би все още бяха в сградата. Той отключи вратата, изтича в коридора и се блъсна във Финиъс. Той го сграбчи за раменете.

— Благодаря на бога, че сте още тук.

Финиъс се тресеше.

— О, боже мой, човече, мисля, че я убих.

— Какво?

Лицето на Финиъс се сбръчка.

— Аз не исках. Тя беше толкова гореща. И загубих контрол. Не съм свикнал да бъде така...

Ангъс го разтърси.

— Какво си направил?

Сълзи се стичаха по лицето на Финиъс.

— Знам, че това е правило номер едно, но загубих контрол.

Ледена вълна заля Ангъс.

— Ухапал си я?

— Не исках! Боже, страхувам се, че я убих.

Ангъс го блъсна в стената.

— Убил си Ема?

Финиъс примигна.

— Не, човече. Мисля, че убих Тина.

ГЛАВА 18

Ангъс погледна новия си служител, докато облекчението преминаваше през него. Финиъс не беше ухапал Ема. Тя не беше мъртва. Поне не още.

— Къде е Ема? Тя трябваше да бъде с теб.

Близката врата се отвори.

— Ехо, д-р Фанг! — Една блондинка, облечена в дантелено черно плюшено бельо се облегна на рамката на вратата.

— Кога ще дойде моят ред?

Ангъс си спомни, че това е една от най-глупавите смъртни жени, с която се бе запознал преди няколко нощи. Линдзи или Тина, не можеше да си спомни коя точно.

Очите ѝ се разшириха.

— О, помня те. Ти си гоят ирландец. Ако все пак търсиш Остин, нямаш късмет. Някаква чуждестранна принцеса се крие в апартамента му.

— Връщай се вътре и затвори вратата — нареди ѝ Ангъс.

Блондинката изсумтя.

— Толкова си груб. И напълно си губиш времето с д-р Фанг. Той е невероятен мъжкар. Всъщност беше толкова добър с Тина, тя все още е в безсъзнание.

— Влизай! — извика Ангъс.

— Загубеняк! — извика тя и затръшна вратата. Всичко стана ясно на Ангъс. Новият му служител е бил зает с чифтосването с Тина, когато Ема е решила да тръгне. Ангъс го сграбчи за ризата и го блъсна в стената.

— Напуснал си поста си.

— Аз... — Финиъс трепна. — Беше само за няколко минути. Ема нямаше нищо против. — Той погледна към апартамента на Остин. — Попитай я. Тя ще ти каже. Всичко е наред. Освен Тина. Тя изглежда доста зле.

Ангъс се приближи и стисна зъби. Юмрукът му се сви в ризата на Финиъс.

— Напуснал си поста си. Виждаш съм войници, убити заради това.

Финиъс преглътна.

— Съжалявам, човече. Няма да се случи отново.

— Какво става? — Грегори се запъти по коридора към тях.

Ангъс пусна Финиъс и се обърна към Грегори.

— Къде, по дяволите, беше? Видя ли Ема?

— Не, тя е с... — Грегори хвърли на Финиъс разтревожен поглед. — Паркирах колата. Какво се е случило?

— Ема я няма. — Ангъс излая думите.

— Какво? — Финиъс погледна към апартамента на Остин. — Тя беше тук само преди няколко минути. Как се е измъкнала?

Ангъс го хвана за врата.

— Измъкнала се е понеже си напуснал поста си!

— Хей! — Грегори сграбчи ръката на Ангъс. — Спокойно, Монго. Отпусни се! Ще я намерим.

Ангъс освободи Финиъс и пое дълбоко дъх.

— Ще се оправям с това по-късно. Трябва да я намеря. Тя е на път за Хъдсън Ривър парк.

— Чудесно! Знаеш къде отива. — Грегори му отправи окуражаваща усмивка. — Всичко ще е наред. Ще те закарам.

— Не. Ще ѝ се обадя и ще се телепортирам. — Ангъс бръкна в спорана си за мобилния си телефон. — Грегори, имам нужда да разчистиш бъркотията, която Финиъс е забъркал. — Той изгледа новия служител.

Финиъс трепна и потърка гърлото си.

— Наистина съжалявам, човече. Тина беше толкова гореща. Не исках да я нараня.

Грегори се намръщи на Финиъс.

— Наранил си я? Къде е тя?

— Тук. — Финиъс блъсна и отвори вратата към апартамента на Тина.

Линдзи изпищя и отскочи назад. Финиъс въведе Грегори вътре, докато Ангъс остана в коридора, набирайки мобилния телефон на Ема.

— Ало?

— Ема! — Обзе го толкова силно чувството на облекчение, че се олюля на краката си. — Продължавай да говориш. Ще се телепортирам при теб.

— Не сега — прошепна тя. — В такси съм.

— Мислиш ли, че ми пука?

— На мен ми пука. Не искам да катастрофирам. Ще ти се обадя веднага щом стигнем до парка. Дай ми номера си.

Той го направи.

— Дяволите да те вземат, Ема. Казах ти да останеш скрита.

— Ще се оправя. Ще ти се обадя скоро — отвърна тя и затвори.

Упорита жена. Мърморейки проклетие, той набра номера на Роби.

— Да?

— Роби, искам ти и Джак да отидете в Хъдсън Ривър парк, в района на хеликоптерната площадка.

— Какво става? — попита Роби. — Конър се обади и каза, че нещо не е наред, но не знаеше какво.

— Бунтовниците може би са убили няколко смъртни. Ема е на път за там. — Ангъс стисна зъби. — Сама.

— Тръгваме — отвърна Роби и затвори.

Бълвайки още ругатни, Ангъс влезе в апартамента на Тина. Линдзи се носеше покрай вратата, треперейки.

— Извинете ме. — Той се промъкна покрай нея. Тя отскочи назад с писък.

— Има кръв на врата!

Тина лежеше на леглото. Финиъс прокараваше кърпичка нагоре към брадичката ѝ.

— Добра новина — каза Грегори. — Жива е.

— Да. — Ангъс се намръщи на двете идентични дупки на врата ѝ. — Все още мога да чуя как бие сърцето ѝ.

— Можеш ли? — Финиъс наблюдаваше Тина, объркан.

Ангъс хвърли на новобранеца един раздражен поглед.

— Имаш много да се учиш, момче. — Той се обърна към Грегори. — Трябва да я телепортираме в „Роматех“ за кръвопреливане, а след това да я върнем.

— Аз ще се заема — увери го Грегори. — Ти в състояние ли си да стигнеш до Ема?

— Да. — Ангъс спря да говори, когато Линдзи се появи в стаята, размахвайки един дълъг пластмасов келтски кръст пред себе си.

— Идете си, демони! — Тя се прицели с кръста към всеки един от тях. — Върнете се обратно в ада, където ви е мястото!

Ангъс въздъхна.

— И когато приключиш — продължи той към Грегори, — не забравяйте да изтриете паметта им.

— Какво? — Линдзи разклати кръста така сякаш беше счупен. — Защо не работи? Момчета не сте ли вампири или нещо такова?

Грегори направи знак на Финиъс да вдигне Тина.

— Да тръгваме.

— Къде я водиш? — Линдзи хвърли кръста и падна на колене. — О, господи. Ти ще я превърнеш във вампир. Тя ще бъде млада и готина завинаги. — Лицето ѝ светна и тя скочи на крака. — Вземи и мен!

Ангъс поклати глава и напусна стаята.

— Вампирският свят никога няма да оцелее с вас двете.

Полицията беше отцепила входа на площадката за хеликоптери, така че Ема каза на шофьора да я остави наблизо. Промуши се през шумната тълпа, отправи се към най-близкия полицаи и започна да рови в пазарската си чанта за идентификационната си карта. Ръката ѝ напипа мобилния телефон и тя се замисли дали да се обади на Ангъс, но наоколо имаше твърде много хора, застанали един до друг, за да може да се телепортира безопасно или незабелязано. Ема намери баджа си и го показа на най-близкостоящия, който упорито преграждаше пътя ѝ.

— Извинете ме. Вътрешна сигурност.

Това обикновено караше хората да се махнат от пътя ѝ.

Тя най-накрая стигна до лентата на местопрестъплението и извика на един полицаи. Показа значката си и изкрещя, за да надвика шума.

— Трябва да видя телата!

— Ще трябва да говорите с капитана първо. — Офицерът посочи към един мъж облечен в тренчкот на около стотина метра от него до линейката. Двама медици товареха на носилка едно тяло, обвито с чувал.

Ема се шмугна под лентата и тръгна към капитана. Намираше се на десетина метра, когато друг офицер извика, за да я спре.

Тя вдигна значката си.

— Вътрешна сигурност.

След още петдесет метра, мина покрай една полицейска кола. Наложил се да присвие очи срещу блясъка на мигащите светлини.

Един униформен полицаи се отдръпна от колата, за да блокира пътя ѝ.

— Това е местопрестъпление.

Ема вдигна значката.

— Вътрешна... — Тя ахна, когато той я хвана за горната част на ръцете.

— Това ще бъде много грозна сцена на местопрестъпление.

Руски акцент. Беше се усетила твърде късно. Зашеметена, гледаше в лицето на Алек. Мигащите червени и жълти светлини направиха усмивката му да изглежда зла.

— Харесва ли ти костюма? Служителят вече не се нуждае от него. — Той наклони глава към колата.

Беше трудно да се види нещо със светлинните ефекти, които блестяха в очите ѝ, но Ема забеляза човек на предната седалка, а главата му беше извита под странен ъгъл. Без предупреждение, тя заби коляно в слабините на Алек.

Той се олюля. Тя отправи серия от удари в гърдите му, след това се завъртя и го ритна в лицето.

Алек падна, от носа му бликна кръв.

— О, боже мой! — извика някой от тълпата. — Тя атакува полицаи!

— Стой! — извикаха няколко гласа.

Ема се обърна и видя двама офицери да бързат към нея. Значката ѝ, къде ли беше? Беше я пуснала, когато удари Алек.

— Това ли търсиш? — Алек скочи на крака със значката ѝ в ръката си. Усмивката му беше оцветена с кръв. Той облиза кръвта от устните си, после се отдалечи, заедно със значката ѝ.

— Спри или ще стрелям! — извика един офицер.

Ема се шмугна в тълпата и тръгна по посоката, в която беше поел Алек. Пристан 66. Извади мобилния си телефон и набра Ангъс.

— Крайно време беше! — избухна той. — Къде си? Добре ли си?

— Да, добре съм. Нека да намеря добро място. — Зад тълпата забеляза един ван на местен новинарски екип. Застана зад него.

— Добре, сега можеш да дойдеш. Бунтовниците определено стоят зад тези убийства. Видях Алек тук. В действителност, той се опита да ме хване, но... — Тя спря, когато Ангъс се появи до нея.

Той я хвана за раменете.

— Ти добре ли си?

— Да. Разкървавих носа на Алек и той избяга.

Ангъс се засмя и я придърпа в прегръдката си.

— Това е моето момиче. — Той се наведе към нея и я изгледа строго. — Недей да ме плашиш така отново.

— Аз мога да се грижа за себе си — усмихна се тя. — Но се радвам, че си тук.

— Алек все още ли е наблизо?

— Затича към Пристан 66. — Ема пусна мобилния си в чантата и извади шепа колове. — Трябва да се погрижим за него. Убил е най-малко четирима души тази вечер, включително един полицаи. — Тя затъкна колове в колана си.

— Все още не. Искам да останеш тук. Или още по-добре, да се върнеш у дома.

— Не мога да те оставя. — Тя прехвърли пазарската си чанта през врата и едното си рамо. — Ако не довършим Алек тази вечер, той ще продължи да убива.

Ангъс се намръщи.

— Много добре. Но първо ще се обадя за подкрепление. — Той набра някакъв номер.

— Роби, тръгваме след Алек. Адрес — Пристан 66. Побързайте — нареди той и пусна телефона в спорана си.

— Готова ли си?

Ангъс я поведе към посоката на пристана, като използваше коли и кофи за боклук за прикритие. Притичаха покрай задната стена на един склад.

Една жена изпищя.

Ема тихо изруга. Колко хора плануваха да убие Алек тази вечер?

Ангъс надникна зад ъгъла.

— Има малка сграда на брега на реката. Писькът дойде оттам.

Ема хвърли бърз поглед. Място, от което се наемаха джетове. Тя извади един кол от колана си.

— Да вървим.

Придвижиха се отстрани на склада, като се криеха в сенките, след това поотделно се доближиха до целта. Ема се появи от юг и надникна зад ъгъла. Правоъгълният кей стърчеше над реката. Там, на слабата лунна светлина, тя видя жена, притисната под мъж, облечен в полицейска униформа. Алек. Жената лежеше неподвижно върху дървените дъски, докато той стоеше отгоре ѝ и се притискаше към врата ѝ.

Ангъс се доближи към тях и насочи меч си в шията на Алек.

— Освободи я.

Ема спокойно пристъпи върху кея, като се оглеждаше внимателно. Нямаше никой друг наоколо.

— Освободи я! — извика Ангъс.

— Трябва ли? — попита Алек спокойно и се отмести от тялото.

Ангъс погледна към жената, след това отстъпи назад.

— Ема, махай се оттук, бързо!

Жената започна да се смее.

Ема отстъпи, не искаше да тръгне без Ангъс. Жената се изправи на крака, невредима. Модерно срязани дънки висяха ниско на хълбоците ѝ. Под черното кожено яке, един червен потник едва покриваше гърдите ѝ. Тя отметна дългата си, тъмна коса през рамо и отправи към Ангъс поглед, изпълнен с омраза.

Това беше лично, осъзна Ема. Обърна се и ахна, когато линията на сенките започна да трепти около кея. Шест вампира. Бяха се крили отдолу, а сега се приземиха леко върху дървения парапет.

Тя сви пръстите си около кола, като разшири позицията си и сви коленете си. Общо осем вампири срещу нея и Ангъс. Ако можеха просто да ги задържат, докато Роби и Джакомо пристигнат.

Един вампир скочи във въздуха с изваден меч. Ангъс го посрещна, като отблъсна меч му настрана със своя клеймор, завъртя се и заби един кол в сърцето на вампира. С писък, вампирът избухна в облак от прах, който се понесе надолу към кея.

Двама вампири се спуснаха към Ема. Тя избегна първия, след това се обърна и го ритна в гърба. Това го запрати напред и го накара да се блъсне в сградата. Доизвъртайки се, тя се обърна с лице към

втория нападател и го посрещна с кол в гърдите. Той се превърна на прах.

Първият вампир бързо се съвзе, нахвърли ѝ се и изби кола от ръката ѝ. Тя не обърна внимание на болката и се хвърли напред със серия от удари. Той беше твърде бърз, за да може да му нанесе солиден удар. Изведнъж бе хваната отзад. Тя изрита с крак назад, за да прекъсне хватката на вампира, след това грабна друг кол от колана си. Когато я сграбчи отново, тя заби кола в ребрата му. Изревавайки, той я пусна. Ема се завъртя и заби кола в сърцето му, превръщайки го в прах.

Първият вампир я сграбчи отзад. Тя погледна към Ангъс тъкмо навреме, за да види как набучва на шиш друг вампир. Четирима повалени. Това беше добре. Друг вампир я атакува отново и тя се облегна на похитителя си, за да изрита нападателя си в главата. Той се олюля.

Първият вампир притисна кама в гърлото ѝ.

— Би трябвало да те убия, кучко.

Ема сграбчи ръката му и отблъсна ножа настрани. Чу Ангъс да вика, след това ръката на вампира се превърна в прах и ножът му издрънча на земята. Тя се обърна, за да види Ангъс зад нея, а мечът му беше покрит с праха на първия вампир.

— Благодаря — каза Ема и се наведе, за да вдигне падналия кинжал. Останаха двама мъже-вампири, Алек и още един. Жената стоеше наблизко, а в тъмните ѝ очи проблясваше омраза. Тя вдигна една дървена тръбичка за изстрелване към устните си.

— Внимавай! — извика Ема.

Ангъс вдигна меча си, а след това замръзна. На лицето му се изписа шокиран поглед.

— Ема, бягай — прошепна той.

Тя отстъпи назад, не искаше да си тръгне. Ахна, когато мечът на Ангъс се изплъзна от ръката му.

— Ангъс!

Той се свлече на кея. А стрелата стърчеше от гърба му.

Мъжете вампири се приближиха към Ема. Тя замахна към първия с камата си, но той се изплъзна. Алек я сграбчи отзад. Първият ритна ножа от ръката ѝ, а след това я удари в стомаха. Тя се облегна на Алек само за миг, преди да започне да се бори. Първият вдигна ножа и го подаде на Алек.

Жената тръгна към Ангъс и проговори с руски акцент:

— Трябваше да те убия още преди години. — Тя го обърна по гръб с ботуш.

Ема трепна при мисълта за стрелата, която се заби няколко сантиметра по-навътре. Жената се наведе над Ангъс.

— Можеш да ме чуеш, нали? Беладоната те парализира, но все още можеш да виждаш и чуваш. — Тя постави крака си на бузата му и притисна главата му по посока на Ема.

— Видя ли това? Заловихме твоята смъртна курва. — Жената го ритна в ребрата с острия връх на ботуша си.

— Стига! — Ема се бореше, но вампирите я държаха здраво. Вцепени се, когато забеляза лицето на Ангъс. Той я наблюдаваше, а очите му бяха пълни с болка. О, боже, какво беше направила? Тя ги беше вкарала в капана.

Жената погледна Ема с отвращение, след това сграбчи брадичката на Ангъс с дългите си червени нокти и принуди лицето му да се обърне към нея.

— Не гледай към нея. Можеше да притежаваш света заедно с мен. Но когато те помолих да убиеш един недорасъл малък смъртен, ти отказа. И си тук да убиваш собствения си вид, за какво? За още една смъртна кучка?

— Катя, достатъчно! — изкрещя Алек. — Изтезавай го по-късно. Трябва да телепортираме тези двамата преди да е станало твърде късно.

— Добре, добре. — Катя се наведе да хване ръката на Ангъс и двамата изчезнаха.

— Не! — изпищя Ема и ритна похитителя си.

Алек я придърпа плътно към себе си и притисна ножа към врата ѝ.

— Никога не си бил там преди, Юри. Трябва да се обадиш.

Юри набра номера на телефона си.

— Ало?

— Спри!

Ема погледна и забеляза Роби и Джакомо на покрива, движещи се към тях с ножове в ръцете си.

— Освободи я! — изкрещя Роби.

— Ела по-близо и ще разпоря гърлото й. — Алек се обърна към Юри, влачейки Ема със себе си. — Хвани я. Да вървим!
Юри сграбчи ръката на Ема и заговори в телефона:
— Париж, nous arrivons^[1].
Ема погледна към ужасените лица на Роби и Джакомо.
— Париж! — извика тя точно преди всичко да потъне в мрак.

---

[1] пристигаме (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 19

Ема точно започна да осъзнава заобикалящата я среда, когато почувства как нож пробощда шията ѝ. Потрепери, но отказа да достави удоволствие на Алек, като я чуе да извика от болка.

— Имаш голяма уста — изсъска той в ухото ѝ.

— Създава ли ти проблеми смъртната? — попита Катя.

— Не. — Алек дръпна силно косата на Ема и наведе главата ѝ така, че вратът ѝ да бъде на показ. — Само искам да пробвам малко вкуса ѝ. — Той се наведе и облиза капка кръв от шията ѝ.

Стомахът ѝ се присви. И все пак първоначалната реакция на Алек ѝ даде надежда. Той се вбеси, когато тя извика *Париж*, така че най-вероятно беше насочила Роби и Джакомо в правилната посока. Също така беше забелязала, че Алек и Юри бяха пропуснали да кажат на Катя какво бе направила. Вероятно се страхуваха да се изложат на гнева на кучката.

Ема бързо проучи сцената. Очевидно се намираха в стара винарска изба. Светлина от свещи блещукаше от ръждясали железни стенни свещници, разположени по каменните стени. Дървените стойки съдържаха ред след ред прашни бутилки вино. Въздухът беше мразовит и миришеше на древна пръст. Ангъс лежеше като изоставена купчина на твърдия каменен под.

— Таз жена ли е известният убхиец? — попита мъж с френски акцент. Той приближи Ема с префърцунена походка, изучавайки я с очи, които изглеждаха като черни цепки на дебелия му бяло лице. — Удивително. Убила е четирима от прхиятелите ти, поп?

— Шест — поправи го Ема. — Убих шест от малките ѝ слуги и беше патетично лесно.

Катя я зашлеви.

Френският вампир се закикоти.

— Мяу, ссс! — Той присви пълничките си, бели пръсти, за да приличат на нокти. — Прхосто обожавам хубав бой между котки. —

Той погледна нежно към Ема. — Но таз е специална, поп? Може ли да я бичувам?

— Ако имаме време. — Катя го потупа по ръката. — Брочард, трябва да заключим затворниците преди да е изгряло слънцето.

— Ах, да. Но, рхазбирха се. — Брочард потри закръглените си бели ръце една в друга. — Тхова е толкова вълнуващо! Не се случва много често да имам толкова знатни гости. — Той се засмя и размаха ръце във въздуха. — Много посещавхат избата ми, но малко я напхускат.

Той пристъпи близо до Ема.

— Искхаш ли да ти кажа най-тхъмната си тхайна, кхак прхимавам жерхтвите си към тяхната съдба?

— Не.

Той се усмихна подигравателно. Острите му кучешки зъби изглеждаха жълти на фона на бледата му кожа.

— Ти си пламенна, *n'est-ce pas*? Обзалагам се, че крхъвта ти тече горхеща. — Той се наведе, за да я подуши.

— Спокойно, Брочард. — Катя постави ръка на рамото му. — Трябва ми жива.

— Ах, да. — Брочард отстъпи назад. Измъкна дантелена носна кърпичка от джоба на велуреното си вечерно сако и леко докосна устните си с нея. — Тя е малък подархък за Касимир. Той ще я намерхи за дохста вкусна.

Ема преглътна трудно. Погледна към Ангъс. Очите му следваха движенията на всички.

Брочард отиде до кръгла маса, покрита с чиста, бяла покривка. Елегантен китайски сервиз беше сервиран за двама.

— Виждаш ли, мила моя, когато каня прхекрхасни млади мъже и дами за вечерхя, те прхистигат с рхадост, за да видят колекцията ми от вина. Нхикога не осъзнават, докато не е прхекалено късно, че те са моята вечерхя.

Зловещ малък сериен убиец. Ема запази лицето си неутрално, за да прикрие отвращението си.

— Аз съм джентълмен. — Брочард се разходи покрай ред с поставки, прокарвайки бледите си пръсти по бутилките с вино. — Винаги похзволявам на гостите си да изберхат виното. Когхато се насладят на тяхното пиене, аз вземам... моето. — Той потупа

закръгленото си тяло и се изкикоти. — Имам голям апетит за живот, поп?

— Достатъчно, Брочард — извика Катя. — Слънцето изгрява.

— Да, да. Имам кховчези нахсам. — Брочард побягна покрай няколко реда с бутилки. — А тхова е стаята за провизии, където можем да заключим затхворхниците.

Алек дръпна Ема с него. Юри повдигна Ангъс на рамото си и ги последва.

— Ето тука са кховчезите. — Брочард махна с ръка към редица от осем ковчега. — Те са много хубави, поп? Но сега не се нуждате от толкова много. Само тхрима от вас. — Той погледна към Ема и се закикоти. — Непохлушно момиче. Сигурхна ли си, че не мога да я бичувам?

— По-късно — каза Катя. — Къде е стаята за провизии?

— Тук. — Брочард избута гоблена на стената настрани и откри стара дървена врата. Отключи вратата с шперц и я отвори със силно скърцане. — Вътрхе е прхизрачно, поп?

Той се засмя докато махаше свещ от близкия свещник.

— Ще ви покажа стаята. — Той влезе вътре. — Идеална е, p'est-ce pas? Няма път навън.

Юри влезе вътре и стовари Ангъс на пода. Брочард се подсмихна.

— Този е голям. — Побутна с крак нагоре килта на Ангъс. — Колко жалко, че може да останете само една нощ.

— Остави го на мира, перверзник такъв — измърмори Ема, когато Алек я завлече в стаята.

— Млъквай. — Алек издърпа ръцете й назад. — Трябва ми малко въже, за да я вържа.

— Но, рхазбира се. — Брочард излезе от стаята, но Ема можеше все още да го чува. — Ще кажеш на Касимир, че съм бхил много полезен, нали?

— Разбира се — увери го Катя. — Имаш смъртен пазач за през деня, нали?

— О, да. Хюберт. — Начинът, по който Брочард произнесе името на пазача, прозвуча като Ообер. Той заситни обратно към стаята за припаси и подаде на Алек малък шнур за пердета. — Тхова ще схвърши ли рхабота?

— Да. — Алек върза заедно китките на Ема зад гърба ѝ.

— Вземи чантата ѝ — напомни му Катя.

Ема изруга безмълвно, когато Алек срязва чантата ѝ с ножа си. Там бяха мобилният ѝ телефон и коловете. Брочард се изкикоти.

— Ядоса я. — Той я потупа по бузата. — Трябва да спазваш поведение през дхеня, *cherie*. Не ядосвай скъпият ми Хюберт. Може да бъде много жесток.

Ема се дръпна от топчестата ръка на Брочард.

— Тогава може би трябва да го пречупиш?

Брочард се прозя.

— Ох, прхавил съм го. Без съмнение заради тхова бедният звяр е с такъв отврхатителен характер. Бедният Хюберт.

Алек бутна Ема на земята до Ангъс.

— Ако се опиташ да избягаш, Хюберт ще убие и двама ви.

— Елате, *mes amis*^[1]. — Брочард излезе от стаята. — Трябва да си отспим за крхасота.

Алек затвори вратата. Без свещта на Брочард, стаята беше много тъмна. Ема си спомни, че видя някакви стари столове и маси, избутани до стената, но нищо полезно за бягство. Тя се послуша за звуци в другата стая. Веднага след като вампирите бяха мъртви за през деня, само трябваше да се справи с Хюберт.

— Ема — прошепна Ангъс. Когато тя изпъшка, той продължи: — Говори тихо, за да не ни чуят.

Тя се намърда по-близо до него.

— Отровата не престана ли да действа?

— Не съвсем. Не мога да мърдам ръцете и краката си. Ема, ще изпадна в мъртвешки сън скоро. Ако можеш да избягаш, трябва да го направиш.

Тя започна да протестира, понеже не искаше да го изостави. Но той беше прав. Най-добрият ѝ шанс да избяга беше през деня и винаги можеше да се върне с помощ за Ангъс.

— Добре. Мисля, че сме в Париж.

— Да. Отиди до студиото на Жан-Люк Ешарп на Шанз-Елизе. Дневните пазачи там работят за мен. Те ще ти помогнат.

— Добре. — Макар че тя все още беше вързана. — Кинжалът ти все още ли е в чорапа ти?

— Да. Вземи го. — Говорът му ставаше все по-неясен. — Спорана. Имам нужда от манерката. Скрый я... под мен.

— Под теб?

— В случай, че вземат...

— Споран? — Тя почака, но той не отговори. Положи глава на гърдите му и не чу нищо. Беше си отишъл.

Тъжно чувство нахлу в сърцето ѝ и внезапно ѝ се доплака. Всички, за които я беше грижа, бяха мъртви. Как щеше да понесе да изгуби още един?

— Толкова съжалявам. Вината е моя.

Пое дълбоко дъх, за да успокои нервите си. Нуждаеше се от здравия си разум заради себе си. Ангъс разчиташе на нея. Тя се превъртя така, че главата ѝ вече беше до краката му. Завъртя се докато почувства пръстите ѝ да докосват дръжката на малкия, двуостър нож, скрит под чорапа му. Успя да го извади, после седна и започна да реже шнура, привързващ китките ѝ. Процесът беше бавен и несръчен, но тя продължи.

Досега нямаше никакъв звук от съседното помещение. Стаята за припаси изглеждаше малко по-светла. Тя съзря няколко снопчета светлина на върха на далечната стена. Може би малък прозорец, който е бил закован? Трябваше да бъде сигурна, че нищо от слънчевата светлина няма да падне върху Ангъс.

Едва успя да различи профила му в мъждивата светлина. Той ѝ беше казал истината от самото начало. Имаше добри вампири, имаше и лоши, и дейността на Шон с екип „Колове“ не беше нищо повече от неприятност, заставаща на пътя на добрите вампири, които искаха да помогнат на човечеството. Ако оцелееше след това, щеше да напусне работа.

Аха! Шнурът най-накрая се скъса. Тя пхна ножа в колана си, след което изтегли тялото на Ангъс в най-тъмния ъгъл на стаята. Тежки стъпки прозвучаха във винарската изба и сянка затъмни светлината, подаваща се под вратата. Хюберт беше тук и се слушваше. Трябваше да действа бързо. Отвори торбата на Ангъс и започна да рови из нея. Благодарни на Бога, че той носеше чанта. Усмихна се на себе си, представяйки си реакцията му при думата *чанта*.

Намери металната манерка и я набута под гърба му. Обичайно това щеше да е много неудобно, но точно сега горкият Ангъс беше мъртъв за света. Тя извади мобилния му телефон и го отвори. На кого да се обади? Конър беше на първо място в указателя му, затова тя се обади на него.

Ема погледна към вратата. Хюберт можеше да чуе разговорът ѝ, така че може би трябваше да напише съобщение вместо това. За нещастие, връзката с Конър така и не се осъществи. По дяволите. Нямаше сигнал толкова надолу в тази дупка.

Тя пхна телефона в джоба си и занесе стол до далечната стена. Той изглеждаше като чуплива антика и тя се надяваше, че ще издържи тежестта ѝ. Скочи върху подплатената, сатенена седалка и се протегна към прозореца. Твърде високо.

Ема намери дървена маса с големина за игра на карти, достатъчно лека, че да може да я носи. Постави я внимателно под прозореца, после скочи отгоре ѝ. Сега можеше да достигне летвите, заковани хоризонтално през прозореца. Обви ръце около две летви и дръпна силно. Те останаха стабилни. Тя се надигна и надникна през пролуката.

Отвън имаше мръсна, тясна улица. Слънчевата светлина огряваше локви от дъждовна вода, събрани в дупките по паважа. Чу се звук от приближаващи стъпки.

Ема погледна назад. Нямаше следа от Хюберт. Стъпките се чуха още по-близо. Имаше една походка, тежка и решителна, и малка, бърза и лека с потропване. Куче, може би.

— Пст! — изсъска Ема. — *A moi!* — Тя потрепери, когато влажен, черен нос внезапно подуши ръката ѝ. Добре, беше привлякла вниманието на кучето. Сега само ако можеше да установи връзка със собственика.

— *A moi! Aidez-nous*^[2] — прошепна Ема толкова високо, колкото смееше.

Пуделът излая, високо и остро. Собственикът на кучето извика и дръпна каишката. Отминаха бързо.

Вратата зад нея се отвори.

Тя падна на масата и се обърна. Светлина се разливаше в склада за припаси от винарската изба, заедно с миризмата на наденица и яйца. На вратата се показва грамадна черна сянка.

— Брочард каза, че ще създаваш неприятности. — Хюберт влезе в стаята. Акцентът му беше толкова силен, колкото врата и ръцете му.

Той атакува, ревящ като бик. Ема остана на масата. Отправи му хубав удар в гърдите, но това само го забави. Мъжът сграбчи един от глезените ѝ и дръпна силно. Тя падна на задника си, но използва момента да се превърти назад, после обратно. Изрита Хюберт здраво в стомаха. Той се препъна назад. Ема скочи на пода, извади ножа от колана си и мушна напред. Ножът се плъзна с ужасна лекота. Той изрева, после падна назад върху пода.

Ема застана над него, кървавият нож бе в ръката ѝ, а стомахът ѝ се присви. По дяволите. Беше свикнала да убива вампири. Те не кървяха по този начин. Те просто се превръщаха в прах.

Хюберт се гърчеше на пода, стенойки.

— Дръж се. Ще извикам линейка. — Щеше да намери пазачите на Ангъс на Шанз-Елизе. Но първо имаше четирима вампири в съседната стая, които трябваше да прободат. Ножът на Ангъс щеше да свърши работа. Тя тръгна към вратата.

Дъска я удари в лицето. Ема падна по задник докато светкавичният шок от болката кръстосваше лицето ѝ. Очите ѝ виждаха двойно за секунда, после се фокусираха върху мъж, стоящ на вратата. Той беше малък и слаб.

— Направи фатална грешка, *cherie*. Аз съм Хюберт. И съм подготвен за такива като теб.

Ема скочи на крака, но той завъртя дъската към главата ѝ отново. Тя рухна настрани. Главата ѝ пулсираше. Ножът падна от ръката ѝ.

Със стон, тя обърна глава, за да го види. Фигурата му трепереше докато болката се разстилаше в нея.

Той извади спринцовка от джоба на палтото си.

— Би трябвало да те убия за това, което направи на скъпия ми Ролф. — Струйка течност бликна от иглата.

Ема искаше тялото ѝ да стане и да се бие, но мозъкът ѝ беше прекалено смачкан, за да предаде заповедите. Заопипва пода до себе си. Пръстите ѝ докоснаха дръжката на ножа.

— Но господарят ми те иска жива. Така че ще те накарам само да заспиш. — Той пристъпи към нея.

Ема ритна пищяла му с крак и той се препъна назад.

— Кучка! — Хюберт скочи върху нея и заби спринцовката във врата ѝ. Внезапно лицето му стана замъглено.

Той се наведе напред, подигравайки ѝ се.

— Не трябваше да ме ядосваш. Сега ще трябва да си играя с теб докато спиш.

С голямо усилие, тя заби ножа в гърба му.

Той изпищя и се изви, опитвайки се да достигне ножа. Падна до нея и тялото му се изкриви.

Клепачите ѝ се затвориха. Почти приветства предизвиканият сън, защото притъпяваше пулсиращата болка.

Хюберт още лежеше до нея. Чувство на орис се разля в нея, когато дрогата я повлече в забвение. Отново беше провалила Ангъс.

Ангъс се събуди с енергия, която разтърсваше тялото му всяка вечер при залез-слънце. С първото си дълбоко поемане на дъх, той беше приветстван от отвратителната миризма на мръсна, съсирена кръв, което означаваше само едно нещо: смърт. Сърцето му се сви. Не, не и Ема!

Той скочи на крака, докато очите му привикваха към тъмната стая. Металната му манерка беше на пода. И там имаше три тела. Дявол го взел, какво се беше случило? Той забърза към първото тяло. То беше на огромен мъж с рана от нож в гърдите. Беше кървял на студения каменен под. Миризмата на кръв обърна стомаха на Ангъс.

Той се заклатушка към другите две тела. Слаб мъж лежеше мъртъв с кама, забита в гърба му. Кръвта в него се беше съсирила до гъста лепкава течност, негодна за употреба. До него беше Ема. Сърцето ѝ биеше бавно и стабилно. Облекчението на Ангъс беше прерязано от един поглед към лицето ѝ. Копелета! Лицето ѝ беше каша от натъртвания и бучки. Бедното девойче. Сигурно се беше борила за живота си, докато той беше лежал наблизо напълно несъзнаващ. Ангъс прокле неспособността си да я защити през деня.

Шотландецът чу шум от винарската изба. Врагът се беше раздвижил. Ако само имаше достатъчно енергия да грабне Ема и да се телепортира, но беше прекалено слаб от глад.

— Бедно девойче, съжалявам — прошепна той, докосвайки лицето ѝ. Ароматът на сладката ѝ кръв предизвика незабавен отговор.

Обзе го глад. Той грабна ножа си и се запрепъва назад до манерката си на пода. Отвори я с треперещи пръсти. Болка прониза венците му, където кучешките му зъби напиреха да излязат. Вампирският глад винаги беше най-лош след първото събуждане.

Той преглътна „Криски“-то. Бавно гладът му се уталожил. Кучешките му зъби се оттеглиха и се успокоиха. Боже, колко мразеше да е роб на глада си. Точно заради това носеше допълнителен запас от синтетична кръв в манерката си. Когато последната капка се плъзна по гърлото му, той се наслади на подновената сила, която се вля в тялото му. Отново беше силен. Щеше да спаси Ема.

Вратата се отвори. Брочард бавно влезе със свещ в ръка.

— *Bonsoir, mes amis!*^[3] Хюберт, искам да ни докарваш малко вкхусни смърхтни за закуска. — Той спря с отворена уста. — Хюберт! Какво прхавиш, лежейки с тази жена?

Ангъс рязко се издигна към Брочард и заби кинжала си в тлъстото сърце на вампира. Брочард извреця, после се превърна в прах.

Юри и Алек се втурнаха вътре, и двамата въоръжени с мечове. Ангъс беше превъзходен, но знаеше, че ще е по-силният. Вече се беше нахранил, а те не. Той отблъсна атаката на Алек и парира Юри.

Катя влезе, носейки тръбата си за стрелички.

— Глупаци. Има само един начин да го укротим. — Тя вдигна тръбата до устните си.

В последния момент Ангъс се завъртя, грабна Юри и го обърна, за да посрещне летящата стреличка. Юри се скова и падна, когато стреличката се заби в гърдите му.

Очите на Катя заблестяха от гняв.

— Алек, убий жената.

— Разбира се. — Алек се спусна към Ема и мечът му се вдигна.

— Не! — извика Ангъс.

Катя вдигна ръка, за да спре Алек.

— Ще я пощадя, Ангъс, ако ми се предадеш.

Ангъс се поколеба. Трябваше да спечели малко време, за да може той и Ема да избягат. Пусна ножа си. Той издрънча върху каменния под.

С презрителна усмивка Катя изрита ножа му настрани.

— Винаги съм знаела, че си глупак. Можеше да имаш мен, но избра това нисше... *насекомо*. Ще се наслаждавам да гледам страданието ти.

Ангъс изскърца със зъби.

— Сигурен съм, че ще е така. В природата ти е да си жестока и злобна.

Тя се присмя.

— Имаше време, когато казваше, че съм красива и пълна с потенциал.

Той я погледна тъжно.

— Исках да си добра, Катя. Исках да използваш силите си за добро. Още не е късно.

— И ти мислиш, че *тя* е добра? — Катя погледна към Ема на пода. — Тази кучка е убиец. Тя заслужава да умре. И ако я дам на Касимир, той ще пощади моя живот. — Жената отпрати към Ангъс прелъстителен поглед. — Не искаш да умра, нали? Имахме толкова хубави моменти заедно?

— Ти вече си мъртва за мен.

Тя пое свистящо дъх и извади стреличка от джоба си.

— Ще те накарам да си платиш, Ангъс Маккей. Ще ти се иска никога да не си се раждал. — Тя заби стреличката в гърдите му.

Той се сгърчи на земята. Тялото му отказваше да се движи. Отчаяние се просмука в костите му. Беше спечелил на Ема още малко време, но сега беше неспособен да я защити.

Алек и Катя се обърнаха и тръгнаха да се нахранят. След това Катя премести спорана му. Той затвори очи, за да не вижда триумфалната ѝ усмивка. Алек го извлачи извън избата и го стовари на алеята. Ангъс прокле безмълвно. Ето го тук, сам и свободен да си тръгне, но не можеше да се движи. Скоро Алек се върна, носейки Ема. Положи я долу и я претърси.

— Мобилен телефон. — Алек извади телефона от джоба на Ема и го подаде на Катя.

— Иронично, не мислиш ли? — Тя натисна бутон на телефона му. — Мога да използвам телефона на курвата ти, за да те отведа при съдбата ти. — Тя се наведе и сграбчи ръката му. — Галина? Идваме.

Катя изчезна, отнасяйки Ангъс с нея. Той почувства как се носи, след това усети твърдия под под себе си. Отвори очи и се огледа

наоколо. Бяха в стара каменна сграда, обзаведена оскъдно. Алек се появи до него, носейки Ема.

— Как намираш мястото ми? — попита червенокоса жена.

Ангъс я разпозна от последния вампирски бал.

Тя беше там с Иван Петровски. Това трябваше да е Галина, бившето момиче от харема, което беше помогнало на Катя да убие Иван, за да бъдат заедно господарки на руското сборище.

— Идеално е. — Катя огледа наоколо. — Имаш ли готова стая за нашите гости?

Галина се засмя.

— О, да. Ще я заобичат! — Тя махна на огромен рус мъж. — Барин, ще се погрижиш ли заедно с Мирослав за гостите ни?

Двама мъжки вампири повдигнаха Ангъс и последваха Галина навън.

— Къде е Юри? — попита Галина.

— Възпрепятстван е — измърмори Катя. — Ще се присъедини към нас по-късно.

Ангъс оглеждаше наоколо, доколкото можеше. Нощното небе беше ясно, звездите блестяха. Беше по-късно през нощта, отколкото в Париж, така че се бяха придвижили на изток. Може би бяха в източна Русия щом като Катя беше оттам. Той си припомни докладът за Галина. Тя идваше от Украйна, така че това беше друга възможност.

Определено бяха в селски район. Близките хълмове бяха обрасли с дървета. Стара каменна стена заобикаляше имота. Дървената плевня наблизо беше съборена. Той проследи Алек, който носеше Ема.

Те пристъпиха надолу по няколко каменни стъпала. Скривалище при буря? Зимник? Той чу тежка врата да изскърца при отваряне.

— Остави я на походното легло тук — нареди Галина.

Чу как пружините на леглото изскърцаха. Той беше стоварен на пода.

— Там има една лампа — каза Галина. С малко щракване, стаята беше осветена от крушка висяща от тавана.

Ангъс премигна. Цялата стая изглежда блещукаше с искряща светлина. Галина се засмя.

— Страхотно, нали?

— Скъпо — измърмори Катя.

— Плочите на тавана са от чисто сребро — похвали се Галина. — А стените, прозорецът и вратата са покрити със сребро. Почти като старите ризници с пластини каквито са носили рицарите.

— Стига да ги пази да не избягат. — Алек кръстосваше из стаята и разглеждаше стените.

— О, работи — увери го Галина. — Накарах Мирослав да се опита да се телепортира през стените, но не успя. Той отскочи незабавно и приключи с няколко изгаряния. И Барин се опита да ми изпрати телепатично съобщение, но нищо не минава през това.

— Отлично. — Катя звучеше удовлетворена. — Сега всичко, което трябва да направим, е да намерим Касимир и да му предложим малките си подаръчета.

Те излязоха от стаята и затвориха вратата. Резето се пусна. Ангъс затвори очи. Веднага след като беладоната започнеше да отслабва, той щеше да намери начин да избяга. Но от стая обкована със сребро щеше да е трудно. Слава богу, че Ема е смъртна. Среброто нямаше да я изгори. Нито щеше да я спре да използва психичните си способности.

Мина около час, когато той чу движение на леглото.

— Ема? — успя да каже с грачещ глас.

Тя изстена.

Той прочисти гърло.

— Ема? — Това звучеше по-добре.

— Боже, главата ме боли. — Леглото изскърца. — Добре ли си?

— Не мога да мръдна. Беладона.

— Ох, безделник. — Походното легло изскърца отново. — По дяволите, взели са телефона. — Чу към него да се приближават стъпки. Тя коленичи до него.

Видя, че лицето ѝ беше покрито с лилави и черни контузии.

— Негодник.

Тя докосна лицето си и потрепери.

— Прекрасно, а?

— Ти винаги си прекрасна. Но аз се чувствам зле, че те оставих да се биеш за живота си и не бях способен да ти помогна.

— Аз се чувствам зле, че ни въвлякох в тази каша. — Тя го огледа. — Взели са спорана ти. — Тя го погледна хитро. — Искам да кажа чантата ти.

Той изръмжа.

— Някаква идея къде се намираме?

— Предполагам или в западна Русия или в Украйна. Не мога да се телепортирам или да изпратя психично съобщение през среброто.

— Сребро? — Тя се огледа наоколо, после погледна към тавана.
— Боже мой, навсякъде е.

— Иска ми се да можех да те докосна — прошепна той. — Наскърбява ме да те виждам как страдаш.

Погледът ѝ се спусна към лицето му. С малка усмивка, тя докосна бузата му.

— Какво се случи докато бяха нокаутирана?

— Убих Брочард.

— Оу. — Очите ѝ се разшириха. — Неприятно. Поздравления.

— Юри и Алек атакуваха. Катя пропусна с тръбичката си и уцели Юри.

Ема се ухили, след което потрепери от болка.

— Ауч. Предполагам, че кралската кучка е успяла да те уцели най-накрая.

— Да.

Ема му отправи разтревожен поглед.

— Имам чувство, че има нещо лично между теб и нея.

Ангъс затвори очи за кратко.

— Беше грешка. И беше много отдавна.

— Сега тя те мрази.

— Мрази и теб.

Ема се усмихна.

— Е, аз убих шестима от хората ѝ.

— Нещо повече от туй е. Тя... подозира, че ме е грижа много за теб.

Усмивката на Ема угасна.

— Може да бърка.

— Не. Винаги е имала добри инстинкти.

Очите на Ема проблеснаха от сълзи, докато докосваше лицето му.

— Толкова съжалявам. Никога нямаше да ни заловят, ако бях стояла мирна, както ми беше казал.

— Но щяха да продължат да убиват всяка нощ, докато ние не отидехме. Конфликтът беше неизбежен.

Тя се наведе по-близо.

— Ще ни измъкна оттук. Някак си.

— Ще го направим заедно.

Ема потърси очите му и той си помисли, че сърцето му ще се пръсне. Погледът ѝ се насочи към устата му. Докосна устни до неговите, след което се изправи.

Устата му се изви.

— Напълно съм безпомощен. Сигурна ли си, че не искаш да се пробваш с мен?

Тя изсумтя.

— Такъв си мъжкар. — Стана на крака и се махна от полезрението му.

— Ох, гадост! — Гласът ѝ дойде от далечния ъгъл. — Банята ни се състои от дървена вана, кофа с вода и нощно гърне.

— Използвах нощно гърне векове наред. Ще свикнеш да го ползваш.

— Предполагам — измърмори тя. — Наистина трябва да го използвам.

— Давай тогава. — Той чу серия от проклетия и шумове от боричкане.

— И те казват на това тоалетна хартия? Мога да си изпиля ноктите с това нещо! — Най-накрая тя оповести, че е приключила. Той чу плискане на вода, докато измиваше ръцете си.

Ема се заразхожда из стаята.

— Следващият път ще отседнем в Хилтън.

Нещо удари пода.

— Какво беше туй? — попита Ангъс.

— Обърнах походното легло на едната му страна. — Тя го сграбчи за раменете и го повлече. Той се опита да движи краката си, за да ѝ помогне, но те все още бяха неподвижни.

Ема го стовари до леглото в седнало положение.

— Ето. Така не е ли по-добре?

— Да. — Той можеше да види повече от стаята сега. Параван скриваше примитивната баня в ъгъла. Единствените други мебели, освен походното легло, бяха малка кръгла маса и два стола. Високо на източната стена имаше малък прозорец.

Резето на вратата се отвори.

Ема сграбчи стол и се притисна към стената близо до вратата.

Вратата се отвори. Никой не влезе. Женски глас се чу по портативен радиоприемник на руски.

— Остави стола долу — нареди гласът на Алек. — Знаем какво правиш. Има камери в стаята.

Ема свали стола и огледа стаята.

Руският вампир Барин пристъпи вътре и насочи картечница към нея. Тя вдигна ръце.

Алек влезе в стаята с поднос в ръцете си.

— Видяхме, че сте будни. Помислихме, че може да сте гладни. — Той остави подноса на масата.

— Станал си добър слуга — измърмори Ангъс.

— Наистина — съгласи се Ема със сладка усмивка. — Ще бъдеш ли толкова добър да изпразниш нощното гърне заради мен?

Алек ги изгледа и двамата.

— Следим всеки ваш ход. И много скоро очакваме да стане доста забавно. — Злорадствайки, той напусна стаята.

Барин го последва. Вратата се затвори и цялото сребро върху нея заблестя. Резето се върна на мястото си. Ема занесе стола обратно до масата.

— Какъв мръсник. След като хапна, ще намеря всички камери и ще ги унищожа. — Тя докосна нещото в купата и го опита от пръста си. — Овесена каша. Не е зле всъщност, а и умирам от глад.

Ангъс въздъхна. Манерката му беше изчезнала. Сърцето му се сви. Катя беше намерила идеалният начин да измъчва и двамата. Не беше чудно, че иска да ги наблюдава.

— Мразя да ям сама. — Ема седна на масата и се намръщи. — Тези кретени не са ти донесли никаква храна.

Тогава очите ѝ срещнаха неговите и лъжицата ѝ падна шумно на масата. Най-накрая беше осъзнала истинският вид на тяхното пленничество.

— Да — каза ѝ Ангъс. — Доколкото ги засяга, те са ми оставили някакъв вид храна.

---

[1] приятели мои (фр.). — Б.пр. ↑

[2] Помощ! Помогнете ни (фр.). — Б.пр. ↑

[3] Добър вечер, приятели мои! (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Шон Уилън се поколеба на тротоара пред градската къща на Роман Драганести. Подозираше, че държат Ема Уолъс вътре като затворник.

Когато Ема не се беше появила на срещата в сряда, той беше леко разтревожен. Можеше да е закъсняла или да се е почувствала зле. Но тя не отговаряше на домашния или мобилния си телефон.

Охраната на приземния етаж беше докладвала, че тя е напуснала сградата в началото на нощта с мъж от „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“, компанията която осигуряваше сигурността на Роман Драганести и Жан-Люк Ешарп. След като тези двамата бяха могъщи господари на сборища, Шон предполагаше, че собственикът на фирмата, Ангъс Маккей, също бе вампир. Всъщност предполагаше, че Ангъс Маккей е новопристигналият шотландец, който живееше в градската къща на Драганести.

По дяволите, Шон знаеше, че нещо не е наред онази нощ, когато си беше помислил, че Ема креци. Тези вампирски мъже бяха окаяни. Първо бяха отвлекли и прелъстили дъщеря му. Сега бяха тръгнали след Ема.

Предната врата се отвори. Шон настръхна. Копелетата вътре го бяха видели. Револверът му беше пъхнат в колана на гърба му, напълно зареден със сребърни куршуми.

Вампирът, наречен Конър, стоеше на вратата, облечен в обичайния си килт в червено и зелено.

— Имаш въпрос ли, Уилън, или планираш да ни зяпаш цяла нощ?

Шон тръгна към основата на стълбите.

— Имам въпрос, нищожество. Държите ли Ема Уолъс против волята ѝ?

Шотландецът вдигна вежда.

— Защото, ако е така — продължи Шон, — имам на разположение петдесет агенти на ФБР, които ще са тук след десет

минути и ще разкъсат това място на две.

— Знаем, че Ема Уолъс липсва. — Огорчен поглед се появи на лицето на Конър за кратко. — Един от нашите също липсва.

Шон се намръщи.

— Да не казваш, че са избягали заедно?

Очите на Конър заблестяха от гняв.

— Не, бяха отвлечени и са в смъртоносна опасност. Правим всичко възможно да ги намерим. — Той започна да затваря вратата.

— Чакай! — Шон се изкачи по стълбите. — Знаеш ли кой ги е отвлякъл?

Конър поспря, после отвори вратата по-широко.

— Беше Катя Миниская и някои от руските Бунтовници.

— Защо ще искат твоя... приятел?

Конър го погледна раздражено.

— Ако беше слушал дъщеря си, щеше да знаеш, че има две фракции между нас.

— Да, точно така — прекъсна го Шон. — Чувал съм го вече. Но защо са взели Ема?

Конър изсумтя.

— Удивително е колко малко знаеш. Ема Уолъс е убиец. Убила е поне четирима Бунтовника от миналото лято досега. Без съмнение Катя търси отмъщение.

— Ема е убиец? — Шон не го вярваше. Защо щеше да крие това в тайна? По дяволите, той щеше да ѝ даде медал.

Конър изскърца със зъби.

— Тя е причината за този проблем. Ангъс се опита да я защити. Сега Катя ги държи и двамата.

— Ангъс Маккей?

— Да. Той я наблюдаваше, опитваше се да я опази.

— Какво можем да направим ние? — Шон потрепери, когато осъзна, че беше използвал думата ние.

Конър го изучваше, после кимна веднъж.

— Добре. Не виждам вреда в това да обменим информация.

— Добре. — Шон се съгласи с охота, след като самият той нямаше никаква. — Ти си пръв.

Конър го погледна подозрително, после скръсти ръце.

— Бяха отведени в Париж. Уведомихме съборището там и те намериха мястото където са били държани Ангъс и Ема. Имаше знаци за голяма битка. Няколко мъртви тела — и вампири, и смъртни. Руснак на име Юри беше заловен. Ще бъде разпитан веднага след като може да говори.

— А Ема?

— Намерена е чантата ѝ. Както и спорана и ножът на Ангъс. Вярваме, че са телепортирани на някое място, вероятно в Русия, след като Катя е оттам. В момента ги търсим. — Конър наклони глава. — Каква информация имаш?

Шон се усмихна.

— Никаква. Но благодаря за споделянето.

— Надут задник — измърмори Конър. — Не ръководиш ли наблюдение над руското съборище? Със сигурност си чул нещо. Катя трябва да е планирала това от дни.

— Подслушвателните ни устройства бяха открити преди няколко дни и унищожени от някакъв мръсник от Полша. Той каза на Катя, че Касимир ѝ бил ядосан за това, че е убила Иван Петровски. И настоявал тя да хване убиеца до събота. — Шон премигна. — По дяволите. Той е имал предвид Ема.

— Знаеш повече отколкото осъзнаваш, Уилън. Трябва пак да сложиш подслушвателни устройства. Някой в руското съборище може да знае къде се крие Катя.

— Не можем да влезем. Има прекалено много главорези на мафията, които наблюдават мястото през деня.

Конър наведе глава, мислейки.

— Знам начин да се влезе. Ако ти помогнем да сложиш подслушвателите, ще споделиш ли каквата информация научиш?

Шон се поколеба. Идеята да се съюзи с вампири беше отблъскваща.

Конър го погледна намръщено.

— Ние сме най-добре екипирани да намерим госпожица Уолъс. Ще я жертваш ли заради омразата си?

Вампирът беше прав, но това все пак оставяше кисел вкус в устата на Шон.

— Ще си сътрудничим. Само този път.

— Изчакай тук. — Конър влезе в къщата, после се върна с парче хартия. — Туй е номерът ми. Обади ми се веднага след като бусът ти за наблюдения е на място.

Четиридесет минути по-късно, Шон и Гарет бяха в белия им бус, паркиран надолу по улицата в Бруклин, където беше къщата на руските вампири. Шон се обади.

— Продължавай да говориш — нареди Конър.

— Какво? Ало? Там ли си? — Шон погледна Гарет. — Той не отговаря.

Две фигури се появиха в буса.

— По дяволите! — Гарет подскочи и падна от стола си.

Конър пусна този, с когото беше пътувал. Беше млад чернокож мъж, облечен в скъсани дънки и сиво горнище на анцуг с качулка.

— Това е Финиъс Маккини — каза Конър. — Той знае какво да прави. Нали, Финиъс?

— Точно така. — Финиъс изтри нервно длани в дънките си. — Надявам се, че мога да помогна да намерим госпожица Уолъс и Ангъс. Наистина се чувствам зле за гафа.

— Гаф? — попита Шон.

— Дълга история. Имаш ли подслушвателните устройства? — попита Конър.

— Да. — Шон ги подаде на Финиъс и му даде няколко насоки в последния момент.

— Разбрах. — Финиъс натъпка подслушвателите в джоба на горнището си и погледна към Конър. — Няма да те разочаровам, човече.

Конър се усмихна слабо.

— Знам, момче. Ще се справиш чудесно.

Финиъс излезе от задната част на буса и тръгна към къщата на руснаците. Отвори предната врата и спокойно влезе вътре.

— Исусе — измърмори Гарет. — Как може да си влезе просто така?

— Те го трансформираха преди около седмица — обясни Конър. — Мислят си, че той живее там.

— Но сега той работи за теб? — попита Шон.

— Да. Той е добър момък. Не можа да тръгне по злите им пътища.

Шон изсумтя.

— Мислиш, че руснаците са единственото зло наоколо?

Конър погледна към него.

— В света на смъртните има добри и лоши хора. Защо трябва да е различно в света на вампирите?

Защото вие всички сте зли. Шон преглътна думите. Макар че за доброто на дъщеря си се надяваше, съпругът ѝ да не я малтретира. А и беше странен начинът, по който изглежда Конър и Финиъс ги беше грижа за безопасността на Ангъс Маккей. Имаше ли приятелство и вяроност в света на вампирите?

В буса настана тишина докато чакаха. След няколко минути първият екран за наблюдение затрептя, после се включи.

— На линия сме — оповести Гарет. — Това изглежда като офиса на Катя.

Вторият и третият екран се включиха с различни гледки от офиса ѝ.

— Проба, проба — измърмори Финиъс, лицето му беше пред камерата. Внезапно се обърна към вратата на офиса. — О, Стан, човече. Хей, брат. Какво става.

Мъж се появи на екрани две и три.

— Какво правиш тук? Къде беше? — попита той с руски акцент.

Финиъс сви рамене.

— Имах нужда от малък отпуск, човече. Малко почивка и разпускане със старите ми дами. Знаеш как е. — Той нагласи дънките си. — Един мъж има нужди, които не може да отхвърли.

Руснакът изсумтя.

— Трябваше да ги доведеш тук.

— Да, прав си. Следващият път ще го направя. Познавам една сладка, малка блондинка на име Тина. Човече, тя е страхотна!

Руснакът се отклони към бюрото.

— Какво правиш в офиса на Катя?

— Мислех, че след като ме нямаше няколко дни, трябва да кажа на кралицата кучка, че съм се върнал, но тя не е тук. По дяволите, изглежда, че никой не е тук. Къде отидоха всички?

Руснакът скръсти ръце и се намръщи.

— Напуснаха страната, но не ме поканиха.

— Ами, това е гадно. — Финиъс изглеждаше възмутен. — Мен също не са ме поканили.

Руснакът въздъхна.

— Мисля, че всички отидоха до мястото на Галина. Тя напусна по-рано, за да го подготви за тяхното пристигане.

— Коя е Галина? Готина ли е?

Руснакът се усмихна.

— Много готина. Не я познаваш ли? Тя е най-красивото... о, точно така. Тя напусна преди ти да дойдеш.

— По дяволите. Надявам се, че ще се върне.

Руснакът кимна.

— Аз също. Попитах дали може да отида с нея, но тя взе Барин и Мирослав.

— Тези двама кретени? Има отвратителен вкус. Къде мислиш, че е отишла?

Руснакът сви рамене.

— Вероятно в Украйна.

Финиъс се засмя.

— Никога не съм я чувал. Добре, аз тръгвам. Има няколко курви, които ме чакат, нали разбираш. — Той изчезна от екрана.

— Може ли да ми доведеш една? — Руснакът го последва.

Офисът беше празен. Пет минути по-късно Финиъс напусна къщата и тръгна надолу по тротоара. Потропа на задната врата на буса и се вмъкна вътре.

— Много добре се справи, момче. — Конър го потупа по гърба.

Финиъс се изпъна.

— По дяволите, да. Когато имаш нужда от брат под прикритие, само се обади на мен, д-р Фанг.

— Д-р Фанг? — попита Шон.

Гарет се закикоти.

— Ние ще концентрираме търсенето си в Украйна. — Конър сграбчи ръката на Финиъс. — Трябва да тръгваме.

— Чакай! — Шон вдигна ръка. — Ако разбереш нещо, ще ме осведомиш ли?

Конър кимна.

— Ще направим всичко възможно, за да спасим и двамата. — Той и Финиъс изчезнаха.

— Толкова са странни — смотолеви Гарет. — Имам предвид, че наистина изглежда ги е грижа.

Вампири, които ги е грижа? Шон се зачуди. Можеше ли Шана да е права? А нейното бебе? Предполагаше, че трябва да се роди скоро. Що за създание щеше да е то?

* * *

Ема се отказа да яде овесената си каша. Беше загубила апетита си. Тя стана и проучи малката стая, но избягваше да погледне към Ангъс.

— Ще се опитам да намеря тези камери.

Тя забеляза една високо на перваза на прозореца на източната стена. Беше твърде високо, за да я достигне, така че довлече масата отдолу.

— Ема.

Тя се осмели бързо да погледне Ангъс.

— Да?

— Засега си в пълна безопасност. Все още не мога да се движа. А и намерих манерката, която ми беше оставила, така че в момента съм сит.

В безопасност засега. Колко дълго щеше да задържи джентълменското си поведение преди първичните инстинкти за оцеляване да надделеят? Щеше ли да я атакува, както онези, които бяха нападнали родителите ѝ? Мразеше мисълта да служи за вечеря. Все пак, тя не винеше Ангъс. Той не можеше да направи нищо. Беше такъв, какъвто е.

— Ще минем през това... някак си. — Тя погледна нагоре към камерата. — Но наистина не искам публика.

Тя се качи на масата и се протегна между сребърните вериги, за да сграбчи камерата.

— Обзалагам се, че тези сребърни вериги са изгорили вампира, който е сложил това тук.

— По-вероятно е, онзи, който е окачил всичкото това сребро и камерите, да е бил смъртен. Бунтовниците вероятно са взели под

контрол близкото село, използвайки смъртните за храна и работна ръка.

Ема се завъртя на масата и зараглежда блестящата стая.

— Сигурно е струвало състояние.

— Лесно е да откраднеш, когато можеш да се телепортираш.

Ема го погледна кисело.

— И ти знаеш това, защото...?

Той се ухили.

— Моето промъкване е законна работа за компанията ми.

— Правилно. — Тя седна и се спусна на краката си. — С цялата си сила, не си бил изкушен никога да направиш нещо неприлично.

Усмивката му повехна, докато погледът му ставаше по-напрегнат.

— Бях силно изкушен напоследък.

Бузите ѝ пламнаха. Време беше да промени темата.

— Знам добро място за тази камера. — Бавно заобиколи паравана и я пусна в нощното гърне.

Тръгна към северната стена на килията им, в търсене на друга камера.

— Колко стар беше, когато те трансформираха?

— На тридесет и три.

Тя сграбчи сребърна верига и я дръпна силно. Не помръдна.

— И каза, че си бил женен?

— Да. Опитах се да си отида у дома, когато Роман ме промени, но жена ми не ме прие. Страхуваше се от създаването, в което се бях превърнал.

Ема погледна към него.

— Толкова съжалявам.

— Наистина ли? Вярвам, че планираше да ме разкараш по същата причина.

Тя потрепери и се обърна към стената. Отново беше време да смени темата. Забеляза малка камера над вратата.

— Имаше ли възможност да наблюдаваш как децата и внуците ти растат? — попита Ема и довлече стол до вратата.

— Наглеждах потомците си, опитах се да ги защитавам, но никога не бях там през деня. — Израз на болка се появи на лицето му. — Загубих толкова много при Калоден. А тези, които оцеляха,

страдаха от потисничеството, което последва. Много заминаха за Америка и загубих дирите им.

Той затвори очи за малко.

— Не, истината е, че бях изморен от това да ги гледам как страдат. Нямах сърце, за да продължа да поддържам отношения с тях повече.

— Толкова съжалявам. Поне все още имаш Роби.

— Да, той ще наследи компанията и замъка ми, ако умра.

— Нищо няма да ти се случи. Ще бъдеш добре. — Тя стъпи на стола и изтръгна камерата от стената. — Късметлия си, че все още имаш семейство.

— Никой ли си нямаш, Ема?

— Няколко братовчеди в Тексас, но едва ги познавам. — Тя скочи от стола и се запъти към примитивната им баня. — Баща ми работеше за „Норт Сий Петролиум“. — Тя пусна и втората камера в нощното гърне. — Той беше разпределен в Хюстън, когато срещнал майка ми. Аз и брат ми сме родени там, така че и двамата имахме двойно гражданство.

Тя го погледна огорчено, когато се появи иззад паравана.

— Но се обзалагам, че вече знаеш всичко за мен от проверката на досието ми в МИБ.

Той се усмихна.

— Харесва ми да го чувам от теб. Колко дълго си живяла в Тексас?

Тя оглеждаше западната стена докато говореше.

— Преместихме се обратно в Англия, когато бях на седем. Брат ми беше на десет. Баща ми винаги е обичал да работи зад граница и понякога вземаше мама с него. Аз и брат ми оставахме при леля Ефи в Шотландия.

— И леля ти също ли е имала психични способности?

— Да. Тя беше сестра на баща ми. И двамата ги имаха. Тя беше тази, която ме научи как да контактувам с баща ми на дълги разстояния. — Нямахме камери на западната страна. Ема се премести на северната. — Тя почина преди четири години. Остави ми вилата си в Линлингтоу.

— А брат ти?

Ема въздъхна.

— Той почина при катастрофа с мотор, когато беше на шестнадесет.

— И после си видяла смъртта на родителите си в ума си.

Тя се обърна да го погледне.

— Опитваш се да ме утешиш ли? Защото го вършиш отвратително.

— Съжалявам. Знам какво е да тъгуваш. — Той протегна ръка към нея. — Вече не си сама.

— Можеш да се движиш? — Тя тръгна към него.

— Възвърнах си чувствителността в ръцете, но не и в краката. — Той се протегна за ръката ѝ и я дръпна силно. — Имам няколко неща за казване.

Тя седна до него.

— Да?

— Виж дали някоя от веригите не може да бъде изтръгната от стената. Ако можеш да махнеш достатъчно от тях, може да съм в състояние да ни телепортирам.

— Добре. — Тя се опита да стане, но той я дръпна обратно долу.

— Аз не мога да изпратя психично съобщение през среброто, но ти можеш. Не го прави през нощта обаче, защото Бунтовниците ще те чуят и ще намерят начин да те спрат. Ще трябва да изпратиш съобщението си през деня, докато те спят.

— Но добрите вампири също ще спят. Кой ще ме чуе през деня?

— Надявам се, че можеш да се свържеш с Остин. Той е някъде в Източна Европа.

— Добре, ще опитам. — Тя се опита още веднъж да стане, но той държеше здраво ръката ѝ.

— Още нещо. Жената на Остин беше вампир, но Роман успя да я промени.

Ема кимна.

— Спомена го преди. Но предполагам, че не се интересувах да ти направят процедурата на теб.

— Не, няма да сработи върху мен. Роман може да го направи, само ако има проба от оригиналната ДНК на смъртния, а моята е отдавна изгубена. Той ще се нуждае от кръвна проба, взета отпреди да бъдем трансформирани.

Тя премигна.

— Мислиш, че мога да бъда трансформирана?

— Мисля, че трябва да бъдем подготвени за тази възможност. Ако Касимир те трансформира, изчакай докато можеш да избягаш, после отиди до Роман, така че той да те промени отново.

— Няма да стане толкова лошо. Ще избягаме преди Касимир да пристигне.

Ангъс стисна ръката ѝ.

— Ема, обещах да те защитавам от зло, но ни превъзхождат. Касимир и последователите му са покварени, а аз не съм непобедим.

— Нищо няма да ти се случи. Няма да го позволя.

Той се усмихна тъжно.

— Обичам буйният ти нрав, девойче, но трябва да сме подготвени. Остави ме да го направя, за да имам покой от знанието, че можеш да бъдеш отново смъртна, ако възникне нужда.

Тя се намръщи.

— Какво искаш да направиш?

— Имаме нужда от малка проба от кръвта ти и трябва да я пазиш скрита в теб. Не аз. Ако ме убият, всичко в мен ще се превърне в прах.

— Той вдигна ръката и бутна ръкава ѝ. — Трябва да го направим сега, докато не съм много гладен. По този начин няма да изгубя контрол.

— Ще ме ухапеш?

— Предпочиташ ли да използваш лъжицата на масата? Нямаме нищо остро тук.

Тя пое дълбоко дъх.

— Добре, много ме е грижа. Ухапи ме. — Тя стисна зъби и обърна главата си.

Той изсумтя.

— Ема, обещах никога да не те нараня. Аз спазвам дадената си дума.

Тя се обърна към него.

— Тогава как...?

— Повярвай ми. — Той вдигна ръката ѝ до устата си и облиза меката вътрешна страна на ръката ѝ.

Ръката ѝ изтръпна. Приятно. Много приятно.

— Как?

— Няма нужда да е болезнено, девойче. Само злите вампири го правят болезнено, защото повече се наслаждават да предизвикат ужас,

отколкото удоволствие. — Той я близна отново.

Изтръпването нарасна и затрептя нагоре по ръката ѝ.

— Уау — въздъхна тя. — Странно.

Пусни ме. Проговори умът му в нейния.

Тя отпусна психичните си бариери. *Защо?*

За да засилим удоволствието. И за двамата. Той я близна отново. Цялото ѝ тяло изтръпна.

Той сложи уста на ръката ѝ и засмука. Тя почувства кръвта ѝ да се втурва през тялото ѝ, сякаш се стичаше надолу по ръката ѝ към устата му. Кожата на ръцете и краката ѝ настръхна. Пръстите на краката ѝ се свиха. Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

Всеки път, когато той засмукваше, дърпането в нея ставаше по-силно и дълбоко. Дърпаше гърдите ѝ, после стомаха ѝ, след това сърцевината между краката ѝ.

Той изстена. *Толкова добре те усещам.*

Нещо бодна ръката ѝ и влезе в нея. Тя се разтресе, когато това наподобява сондиращото усещане между краката ѝ.

Той вдигна глава. Кръв бликаше от две малки прободни рани. Той сграбчи чаршафа от походното легло. Две малки капчици кръв се стичаха надолу по ръката ѝ, към китката.

Ангъс ги забърса с ъгъла на чаршафа. *Ето. Това трябва да е достатъчно.*

— Все още кървя. — Още кръв капеше от раничките. Достатъчно странно, но изобщо не болеше. Кожата ѝ беше станала толкова чувствителна, че чувстваше капенето на кръв като ласка на любовник.

Мога да го спра. Той постави устата си върху раните и засмука.

— Ах! — Ема стисна бедрата си заедно. Имаше усещането, че той е между краката ѝ. С всяко засмукване чувстваше как напрежението расте.

Толкова си вкусна. Знаех си, че ще е така. Той завъртя език около раните и тялото ѝ се разтресе от спазми.

Тя рухна, главата ѝ падна върху бедрата ѝ.

Той се дръпна от ръката ѝ и откъсна ъгъла на чаршафа.

— Ето. — Ангъс натъпка окървавения плат в джоба на панталоните ѝ.

Тя се бореше да си поеме дъх.

— Какво, по дяволите, беше това? — Тя погледна към него и беше посрещната от червени, пламтящи очи.

Устата му се присви. Върхът на единия от кучешките му зъби се показва.

— Беше ли и за теб хубаво?

Тя се усмихна.

— Внимателно, голямо момче. Наблизо няма химическо чистене.

ГЛАВА 21

Когато Ема се събуди, беше ден. Тя полежа на леглото за момент, чудейки се как се беше озовала там. Последният ѝ спомен беше как лежи на пода с глава в скута на Ангъс, докато той галеше косата ѝ и я забавляваше с приказки от миналото си. Той говори до малките часове на утрото и тя сигурно беше заспала. Най-вероятно беше оправил походното легло и я беше поставил на него.

Тя стана и се протегна. Слънчевата светлина се изливаше през малкия прозорец на източната стена. И това оставяше правоъгълник от светлина върху западната стена. Тя скочи на крака, внезапно разтревожена, че има твърде много светлина в стаята. Забеляза Ангъс, който лежеше на каменния под отдолу под масата.

— Ангъс.

Тя изтича до него и се наведе под масата. Лицето му беше безжизнено, а тялото му неподвижно. Тя докосна бузата му и беше изненадана колко беше топла. Твърде много слънце? Тези проклети вампири трябваше да му дадат ковчег. Но, разбира се, тях не ги беше грижа дали той щеше да изгори. Катя искаше той да страда.

Тя забърза към примитивната баня. Камерите стояха обърнати в нощното гърне и урината беше червеникава, обагрена с кръв. Това от Ангъс ли беше? Тя направи гримаса. Това беше повече, отколкото искаше да знае за света на вампирите. В дървената вана също имаше вода. Той сигурно я беше почистил преди да изпадне в мъртвешки сън.

По времето, когато тя използва нощното гърне, то беше почти пълно. Надяваше се, че някой ще дойде да го изпразни. И че това ще ѝ даде добра възможност да избяга.

Ема премести паравана до масата и го изви около нея, за да предпази Ангъс от слънцето. Взе възглавницата от леглото и я постави под главата му... не че той можеше да почувства разликата, но изглеждаше по-удобно.

Тя започна да претърсва телепатично. *Остин, можеш ли да ме чуеш? Аз съм Ема. Имаме нужда от помощта ти.*

Повтаряше съобщението отново и отново, докато методично изследваше всяка стена и изпробваше силата на всеки сребърен елемент. От време на време намираще някой, който можеше да счупи, но никога цяла група. Съмняваше се, че Ангъс може да се телепортира през петнадесетсантиметров квадрат.

Прецени, че е около обяд, когато чу резето да стърже. Сграбчи стол и се притисна към стената до вратата.

Тя бавно се отвори. Ема изчака някой да влезе, за да го пребие. Поднос с храна беше избутан в стаята. Той беше бутан по пода с градинска мотика. Вратата започна да се затваря.

— Чакай! — Ема пусна стола и скочи пред вратата. — Трябва да говоря с теб. Нощното гърне трябва да се изпразни.

Жена стоеше в основата на каменни стълби и държеше мотиката. Мъж, който стоеше до нея, беше насочил пушка към Ема. Тя вдигна ръце.

— Ще ви платим, ако ни пуснете да си отидем. — Тя посочи към Ангъс с глава. — Той е много богат мъж.

Мъжът и жената я гледаха безизразно. Ема преведе на руски, но те изглежда не разбираха. Тя забеляза прободни рани на вратовете им. Бунтовниците ги държаха на къса каишка. Тя се опита да ги нападне умствено, като се надяваше да пречупи вампирския контрол.

Мъжът и жената ахнаха, след което бързо затвориха вратата.

— Чакай! — извика Ема. Тя чу звука от стъпките им да се носи по стълбите. — А нощното гърне? По дяволите. — Сграбчи подноса и се стовари върху леглото. Студена шунка и пържени картофи. И стомна с вода.

Погледът ѝ се отклони към масата. Видя дългите крака на Ангъс да стърчат изпод паравана. Колко гладен щеше да е, когато се събуди?

Ема поднови усилията си да се свърже с Остин. И продължи да търси слабо звено в стените. След няколко часа ѝ се приспа, затова използва кофата със студена вода, за да вземе бърз душ. Това я разбуди и продължи да работи.

Беше късен следобед, когато чу отговор.

Ема, чувам те!

Остин. Тя се затича към прозореца, сякаш очакваше да го види изправен отвън. *Къде си?*

Будапеща, Унгария. Чух, че ти и Ангъс сте били пленени. Някаква идея къде сте?

Мислим, че сме в Украйна. Ема въздъхна. Но не сме сигурни.

Можеш ли да опишеш мястото?

Тя изреди цялата информация, която ѝ беше казал Ангъс. Селска област, залесени хълмове, стара каменна къща, изгнила дървена плевня. Настъпи пауза. *Остин?*

Тук съм. Дарси и аз ще започнем да караме на изток към границата на Украйна. Ще поддържаме връзка. Ще мога да ти кажа, ако сме се приближили.

Един час по-късно, Остин беше сигурен, че са се приближили.

Резето изскърца и вратата се отвори. Влязоха двама мъже с рязани пушки. Ема вдигна ръце. Жената, която беше видяла преди, влезе с кофа с вода. Тя я остави в зоната на банята и взе нощното гърне.

— Благодаря ти, боже — измърмори Ема. Тя не можеше да разбере дали жената беше видяла камерите вътре. Лицето ѝ остана безизразно.

Ема опита руския си с двамата мъже.

— Вампирите ви контролират.

Те я погледнаха безизразно.

— Катя е зло! — оповести тя.

Един от пазачите се усмихна, очите му бяха като стъклени.

— Катя.

— Галина — прошепна другият, усмихвайки се.

— Робски кучета — измърмори тя, гледайки раните на вратовете им.

Младо момиче влезе с поднос с храна, който остави на леглото. Ема се намръщи на раните на врата ѝ. Тези проклети вампири трябваше да оставят децата на мира. Жената се върна с чисто нощно гърне. После заедно с момичето изтеглиха ваната към вратата.

— Какво ще кажете за безплатна ваканция в курорт по ваш избор? Говоря за хотели първа класа с истински бани. Нали се сецате, вътрешен водопровод? Кърпи? — Ема беше посрещната с празни погледи.

Жените изнесоха ваната по стълбите и после я върнаха празна. Сложиха я обратно в банята.

— Осъзнавате ли, че тези вампири ви карат да вършите цялата работа? — попита Ема. Тя погледна към мъжете. — А вие просто стоите и оставяте дамите да вършат цялата работа?

Момичето взе таблата от обяда на Ема и всички се изнесоха от стаята. Затвориха вратата и сложиха отново резето.

— Беше ми приятно да си поговорим! — извика Ема. С въздишка тя седна на леглото и изяде вечерята си.

В стаята стана по-тъмно.

Побързай, Остин! Слънцето залязва.

Това е добре, отговори той. *Мога да се свържа с нашите приятели-вампири и ще имаме повече хора да ви търсят.*

Ангъс ми каза да не говоря с теб след залез-слънце. Нашите похитители ще ме чуят.

Разбирам. Ние сме почти до границата. А ти звучиш много по-близо. Ще се видим скоро.

— Надявам се — прошепна Ема, когато последният лъч светлина изчезна. Самотната крушка на тавана светеше.

Внезапно движение привлече вниманието ѝ. Краката на Ангъс потръпнаха. Тя чу дълбоко поемане на дъх иззад паравана.

Ема преглътна тежко. Нейният съквартирант-вампир се беше събудил.

* * *

С първия дъх, който пое, Ангъс бе обхванат от силен глад. Той винаги беше гладен, след като първоначално се събудеше, но този път беше по-зле от обичайното. Беше свикнал да изпива поне три бутилки синтетична кръв през всяка нощ. Миналата нощ съдържанието на манерката му и малкото количество, което беше взел от Ема, правеха около половината от обичайния му прием. Можеше да вземе повече от Ема, беше силно изкушен, но я искаше нащрек и силна през деня, за да може да се опита да избяга.

Тя все още беше тук, можеше да я помирише. Кръвта ѝ препускаше във вените ѝ, викайки го, предлагайки му дара на живота. Сетивата му помнеха сладкия ѝ вкус. Болка проряза венците му, когато кучешките му зъби се опитаха да се освободят. Сурова нужда се

блъскаше във вътрешностите му, а умът му крещеше за нея. Тялото му се разтресе. Със стон той се сви в зародишна поза. *Не, не!* Нямахме да стане бясно чудовище.

— Ангъс, добре ли си?

— Стой настрана. — За щастие параванът, който беше поставила около масата, го прикриваше. Не искаше тя да го вижда толкова слаб. А и той не искаше да я вижда. Един поглед към нея и...

Ангъс изрева, когато кучешките му зъби се изстреляха навън. Дявол го взел. Губеше битката. Стомахът му се присви от спазъм. Трябваше да ухапе. Нещо. Някой. Той избута ръкавите на плетения си пуловер и заби зъби в ръката си. Имаше внезапна болка, последвана от облекчение. Той изсмука кръв в устата си и гладът малко отслабна. Просто достатъчно, за да може отново да вижда и мисли ясно.

Можеше да вижда през дупката между пода и долния край на паравана. Можеше да види краката на Ема докато тя сновеше из стаята. Ароматът ѝ се носеше към него, сладък и свеж. Той изсмука още кръв от ръката си. Да използва себе си, щеше да му спести малко време, но също така, щеше да го направи слаб. Би могъл да оцелее тази нощ, но утре? Първичните му инстинкти щяха да го превземат и щеше да бъде също толкова лош, колкото всеки Бунтовник. Щеше да се нахвърли на Ема с жестокостта на чудовище. Гладът му щеше да бъде толкова силен, че вероятно щеше да я убие.

С притъпяване на глада си той беше способен да отдръпне зъбите си. Изправи се със стон. Главата му леко докосна долната част на масата.

— Ангъс. — Стъпките на Ема спряха пред паравана. — Добре ли си?

Тя ухаеше толкова добре.

— Стой настрана. В другия край на стаята.

— Мога да кажа, че страдаш. Може би мога да ти дам малко... като вчера?

— Не. Няма да мога да спра. А и не искам да си слаба. — Най-вероятно щеше да се наложи да се бори за живота си в следващите дни. Най-добрият шанс, който можеше да ѝ даде, бе да е силна.

Звукът от стъпките ѝ се отдалечи.

— Имам добра новина. Свързах се с Остин. Той и Дарси бяха в Унгария и идват към Украйна. Каза, че се приближават към нас.

— Това е добре. — И сега, когато беше тъмно, щеше да има приятелски настроени вампири, които също да ги търсят. Те можеха да се движат много по-бързо от смъртните. Все пак Украйна беше голяма страна.

Той издърпа пуловера си над главата, така че ръцете му да бъдат голи и лесни за хапане. Гладът все още разяждаше стомаха му и замъгляваше мислите му.

Щеше да бъде дълга нощ.

Миналата вечер, след като Ема заспа, той беше издърпал дървената летва от гърба на стола и беше взел лъжицата от масата. Беше прекарал остатъка от нощта да остъргва лъжицата по ръба на летвата. Беше ги скрил под килта си, когато заспа.

Все още бяха на пода под масата. Той разгледа парчето дърво. Беше успял да заостри единият край, но все още не беше достатъчно, за да направи добър кол. Сграбчи лъжицата и отново се зае за работа, стържейки и дялайки.

— Какво правиш? — попита го Ема от другия край на стаята.

— Правя ти оръжие.

— Как?

Той не отговори. Отнемаше му цялата енергия, за да държи под контрол глада си и да продължи да дялка. След малко тя отново проговори:

— Опитвах се да издърпам среброто от стените, но не можах да намеря достатъчно голям отвор, за да ни телепортираш. Съжалявам.

Той издаде звук, че е разбрал. Така или иначе нямаше да има сила за телепортация. Единствената му надежда остана вампирите да ги намерят преди изгрев-слънце.

Беше петък вечер, осъзна той. Шана щеше да има бебе. И беше минала точно една седмица, откакто бе срещнал Ема. Изглеждаше като цял живот.

Продължи да дялка. Дървото бавно започна да приема формата на заострен кол. Когато гладът го превземаше, той забиваше зъби в ръката си.

По някое време след полунощ, чу скърцането на леглото.

— Трябва да поспиш. Трябва да си будна през деня, за да се свържеш с Остин.

— Знам. — Тя се прозя. — Просто продължавам да се надявам, че добрите момчета ще се появят. Мислиш ли, че Катя вече е намерила Касимир?

— Не знам. Сигурен съм, че се опитва, но не мога да ги чуя през среброто.

Скоро след това той чу лекото ѝ, равномерно дишане и разбра, че тя бе заспала. Пулсът ѝ се забави до стабилно, приспивно биене. Той изпълзя изпод масата и погледна към нея. Беше красива. С толкова смело и чисто сърце. Върна ѝ възглавницата и нежно вдигна главата ѝ, за да я пъхне отдолу. Ръката му я помилва по врата. Пулсът ѝ го зовеше и той се отдръпна.

Съблече се и влезе в дървената вана. Използва половината вода от ведрото, за да се измие. Комбинацията от студената вода и хладният нощен въздух беше достатъчно неудобна, за да се отвлече умът му от глада и болката. Поне за малко.

Той отново облече килта и тениската. Върна обратно паравана до зоната за баня. Ослепителната светлина от крушката на тавана го притесняваше, изглежда му причиняваше допълнително главоболие, така че сложи стол под нея, качи се и бързо я отвъртя. Светлината изгасна и стаята стана успокояващо тъмна. Той върна стола до масата, след което седна и зачака. Заостреният кол лежеше готов на масата пред него. Ема лежеше на леглото като угощение за чревоугодници, което чакаше него. Имаше само няколко часа до изгрев-слънце. Можеше единствено да се надява приятелите му да дойдат скоро.

* * *

Ема заспа на лекия, ритмичен звук от стърженето на метал върху дърво. Когато друг подобен звук прекъсна сънят ѝ, тя го игнорира и се сгуши още повече под одеялото. Обърна глава и осъзна неясно, че възглавницата ѝ се беше върнала обратно. Ангъс се беше погрижил за нея, докато е спяла.

Стържещият звук се повтори. Бедничкият. Все още правеше кол. Почти се беше съмнало. Можеше да чуе птичките отвън как чуруликат и да почувства тихото спокойствие преди денят да започне. Трябваше да пожелае лека нощ на Ангъс преди да изпадне в мъртвешки сън. Тя

отвори очи и забеляза по-светло сивата светлина около прозореца. Ангъс сигурно беше под масата. Тя погледна натам.

Не беше там. Нито пък паравана. Той беше преместен в ъгъла с банята.

Къде беше Ангъс? Тя седна и чу скърцане зад себе си. Обърна се и ахна.

Ангъс беше избутал масата до западната стена и се беше покачил върху нея. Тя погледна отново към прозореца и скочи на крака. Когато слънцето изгрееше, щеше да се разлее през прозореца директно към него.

— Какво правиш? — Тя изтича към него. Да не би глупакът да се опитваше да се самоубие? Тя застина, когато истината я блъсна в лицето. *Опитваше се.*

Той я погледна тъжно.

— Не исках да виждаш това.

— Не мога да повярвам, че правиш подобно нещо. Слез долу преди да си изгорял.

— Заклех се да те защитавам, Ема. И сега най-голямата заплаха за теб идва от мен.

— Глупости. — Тя го дръпна силно за килта. — Засрами се. Не мога да повярвам, че ще се предадеш толкова лесно.

— Мислиш, че правя това лекомислено? — Очите му пламнаха от гняв. — Погледни ме! — Той ѝ показа ръката си.

Тя ахна при вида на толкова много рани. Той се наведе, за да осъществи по-близък контакт с очите.

— Това можеше да си ти.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Колко много ли страдаше, за да я опази от ухапване?

— Съжалявам.

— Не разбираш ужасната сила на този глад. — Той се изправи. — Дори сега, едва мога да се удържа да не разкъсам гърлото ти.

Тя потрепери.

— Знам, че е зле, но не можем да се предадем. Скоро ще заспиш, след това няма да те притеснява повече.

Той погледа към прозореца и сложи брадичката си там.

— Това е най-добрият начин.

Упорит мъж! Вбесяваше я.

— Престани да се държиш като проклет герой и слез долу. — Тя хвана крака му и го дръпна.

Той залитна и се задържа с ръка на стената зад себе си. Чу се ужасен свистящ звук от среброто, изгарящо плътта му. Той дръпна ръката си надалеч с гримаса.

— О, боже, съжалявам. — Ема се опита да му помогне да се задържи. — Моля те, слез долу.

— По-добре е по този начин. Остави ме.

— Не! Отказвам да те изгубя. — Сълзите й заплашваха да прелеят. — Изгубих всички. Няма да изгубя и теб.

Очите му проблясваха влажно.

— Ако се събудя, ще те нападна. Предпочитам да умра, отколкото да съм причина за твоята смърт.

— Това няма да се случи! — Тя сграбчи килта му в ръка. — Когато слънцето изгрее, ще се свържа с Остин. Ще го доведе дотук. Ще ни спасят. Ще бъдем добре, Ангъс. *Моля те!*

Той затвори очи. Можеше да види борбата, която водеше в сбърченото чело и стиснатите зъби. Той се олюля на краката си. Тя погледна обратно към прозореца и видя розовия цвят на небето. Слънцето беше на хоризонта. Скоро щеше да засияе през прозореца и да се спре върху Ангъс.

— Не ме напускай — прошепна тя. Сълзите се стичаха надолу по бузите й.

Той отвори очите си.

— Моля се да не бъркаш.

— Не бъркам. Остин ще ни намери днес. Кълна ти се, че ще го направи.

Ангъс се наведе и слезе от масата. Краката му се подгънаха и той падна на пода.

— Мъртвешки сън — прошепна той.

Тя се наведе над него.

— Всичко е наред. Ще те преместя на по-безопасно място.

— Няма много време. — Той посочи към масата. — Колът.

Тя намери заостреният кол. Беше груб, но щеше да свърши работа. Дори докато страдеше, Ангъс й беше дал начин да се защити.

— За мен ще е чест да го използвам върху Бунтовниците. Благодаря.

— Ако Остин не... успее на време, използвай го... върху мен.
Колът падна от ръката ѝ. Сърцето ѝ замръзна.

— Не.

— Ако се събудя, гладът ще ме превземе. Трябва да ме спреш.

— Не! — Тя отстъпи назад.

Сълзи блестяха в зелените му очи.

— Заклех се никога да не те нараня.

— *Нараняваш ме!* Не мога да го направя. Прекалено много ме е грижа за теб.

Сълза се плъзна по бузата му, оцветена с кръв.

— Ако те е грижа, не ми позволявай да те нараня. Няма да мога да живея със себе си.

— Ангъс. — Тя се приближи и избърса сълзата от бузата му.

Той се усмихна слабо.

— Искаше да ме убиеш дни наред.

Тя подсмръкна и избърса сълза от бузата си.

— Вече не.

— Аз ще съм мъртвешки заспал — прошепна той. — Няма да почувствам... нищо. — Очите му се затвориха.

— Ангъс. — Тя се наведе над него с ръце на бузите му. Той не дишаше. Беше си отишъл. Сърцето ѝ се сви от болка. Нямахше да може да понесе да го изгуби. — Обичам те.

Тя сложи глава на гърдите му и позволи на сълзите да потекат. Как можеше някога да нарани Ангъс? Само за седмица я беше научил на толкова много неща. Че добър, почтен мъж като него си остава такъв и след смъртта. Че тя прекалено дълго живее само с омраза и отмъщение в сърцето. Любовта беше много по-благородна кауза, за която да се живее. Любовта не следва свой собствен егоистичен дневен ред; това означаваше желание да направиш жертви заради другите. Колко странно беше, че трябваше нежив мъж да ѝ покаже как да живее.

Слънцето се изля през прозореца и тя побърза да издърпа тялото на Ангъс в тъмната част на стаята. Постави паравана около него.

Започна да вика телепатично Остин. Нямахше отговор. Изми се. Човешките слуги донесоха закуска. Опита се да поговори с тях, но те не отговориха.

По обяд беше обезумяла.

Ема, тук съм, отговори Остин.

О, благодаря ти, боже! Къде беше?

Бях заспал, съжалявам. Стояхме будни до зори, за да ви търсим. Предположих, че си в безопасност през деня, така че дремнахме.

Трябва да ни намерите до тази нощ. Ема погледна към заострения кол на пода, където го беше оставила. Не искаше да мисли за това.

Установихме щаб в Киев, обясни Остин. Миналата нощ там бяха десет от нас. Разпрострели сме се в кръг и проверихме в радиус от над три хиляди километра. През деня сме само аз и Дарси, но имам план да стесня радиуса на търсене.

Звучи добре. Ема крачеше из стаичката. Какво мога да направя?

Само стой на линия. Ние ще започнем да пътуваме в една посока. Евентуално ще мога да кажа дали се приближаваме или отдалечаваме. Ако се отдалечаваме, ще свия в друга посока и ще видя дали това работи.

Остатъкът от следобеда мина, докато си играеха на психичен Марко Поло. Остин откри, че юг е грешна посока, после се отправи на запад. Тази посока работеше.

Сигурно си близо до карпатските планини, забеляза Остин. Има четири прохода през планините. Ще започна с онзи на юг.

Около времето за вечеря Остин реши, че са на грешен път. Трябваше да обърнат, за да стигнат до следващия.

Побързай! Ема нервно гледаше прозореца, докато Остин пробваше втория планински проход. Слънцето беше ниско на небето.

Мисля, че е това! Остин звучеше доволно. Веднага след като вампирите се събудят ще ги извикам тук, и ще можем да се разпръснем, за да ви открием.

Ема погледна към паравана, зад който беше скрито тялото на Ангъс.

Тогава ще е прекалено късно. Имам нужда от теб сега.

Настъпи тишина.

Ема, правим всичко възможно, но не мога да обещаю нищо.

Разбирам.

Докато стаята се затъмняваше, Ема осъзна, че крушката вече не работеше. Стаята щеше да бъде тъмна, когато Ангъс се събудеше. Тя

мина зад паравана и се наведе до него. Изглеждаше толкова мирен и безвреден.

Тя докосна бузата му.

— Знам, че не искаш да живееш с вината, че си ме наранил. — Тя пое дълбоко и несигурно дъх. — Но не мога да го направя. Не мога да те убия. — Сълзи напълниха очите ѝ. — Дори, ако това означава моята собствена смърт.

ГЛАВА 22

След като взе решението си, Ема се приготви. Влезе във ваната, насапуниса се, след това изсипа студена вода върху главата си от кофата. Изпра бельото си и го просна на паравана, за да изсъхне. След това дръпна тънкия матрак от леглото и го завлече зад паравана. Разположи се до Ангъс.

Облечена само в ризата си, седна върху матрака и зачака последната слънчевата светлина да изчезне. Прокара пръсти през мократа си коса, за да я разреши. В стаята стана тъмно. Тихо спокойствие изпълни въздуха. Представи си как слънцето на западния хоризонт потъва все по-ниско, а духът ѝ потъваше с него. Дали правеше ужасна грешка? Ами ако Ангъс напълно изгубеше контрол и я нападнеше като чудовището, което бе нападнало майка ѝ?

Заля я вълна от паника. Изтича, за да вземе кола, след което се върна на матрака. Постави го на пода близо до себе си. Само в случай, че се окаже, че трябва да се бори с обезумяло създание, което има намерение да я убие. Със сигурност не. Със сигурност Ангъс щеше да бъде колкото е възможно по-нежен. Тя скочи, когато тялото му помръдна. Гърдите му се разшириха щом пое дълбоко дъх. Ема постави длан на сърцето му и усети силните удари през тънката памучна тениска. Колко удивително, че сърцето му можеше изведнъж да подскочи за живот със залеза на слънцето.

Той сграбчи китката ѝ, заключвайки юмрук около нея. Тя трепна. Движеше се толкова бързо. Едва бе доловила размазаното движение, преди той да успее да я сграбчи. Ангъс отвори очи. Зелените ириса светеха, фокусирайки се върху нея като хищник.

— Ангъс? — Дали знаеше, че това е тя?

Той я притисна долу. Ръмжене буботеше дълбоко в гърлото му, когато се наведе над нея.

— Ангъс!

Той премигна. Свирепият поглед върху лицето му се превърна в чист ужас.

— Ема. — Той я пусна и седна. Тялото му се разтресе силно. Изкреця, когато зъбите му се показаха.

О, боже, изглеждаха толкова остри. Ема стисна очи. Той извика отново, а звукът бе толкова пълен с болка, че тя знаеше, че той е ужасен колкото нея. Отвори очи и протегна ръка към него.

— Не! — Той се обърна на една страна, далеч от нея и впи зъби в ръката си. Тялото му трепереше.

Тя обвини ръце около него и го прегърна отзад. Бавно тялото му престана да потръпва.

— Аз... аз се страхувах, че ще те убия — прошепна той.

Тя сгуши бузата си между плешките му.

— Мразя да гледам как се нараняваш.

— По-добре аз, отколкото ти. — Той се обърна към нея. Зъбите му бяха прибрани. — Само спечелих малко време. Толкова съм гладен.

Нуждата в очите му беше толкова силна, че тя не можеше да му откаже.

— Всичко е наред — успокои го тя и докосна бузата му. — Обичам те, Ангъс Маккей.

Учуден поглед премина през лицето му, след това се намръщи.

— Как би могла? Почти те нападнах като чудовище.

— Но не го направи. Дори и в най-силните болка и глад, ти ме защити. Ти си най-красивият мъж, когото познавам.

— Ема. — Той се подпря на лакът. Плъзна ръка по лицето ѝ и се загледа в очите ѝ. — И аз също те обичам. Толкова много. — Ръката му се разтрепери и той рухна по гръб. — Мамка му. Толкова съм слаб.

Ема се усмихна. Той може и да се чувстваше слаб, но неговото обяснение в любов я изпълваше с чувство за сила и задоволство. Тя седна и го погледна съблазнително.

— Вярвам, че имам точно това, което ти трябва. — Тя отметна косата си назад, за да разкрие шията си.

Погледът му се понесе към гърлото ѝ.

— Миришеш много добре.

— Аз съм добре. — Тя разкопча ризата си. — Аз съм всичко, от което се нуждаеш — Разтвори ризата, за да разкрие гърдите си.

Погледът му се сниши.

— О, да — прошепна той.

Ема свали ризата си и я пусна да падне върху кола. Погледна го, той я наблюдаваше, а очите му светеха в червено.

Внезапно Ангъс се премести и я притисна върху матрака, навеждайки се над нея. Тя се усмихна на невероятния му прилив на енергия. Може и да бе слаб, но определено бе мотивиран.

Той се сгуши във врата ѝ и прошепна в ухото ѝ:

— Искам те, Ема. Искам да те вкуся. Искам да съм вътре в теб.

— Да. — Тя плъзна ръце по гърба му и хвана долния край на тениската му. Дръпна я нагоре. — Искам да почувствам кожата ти върху моята.

Той издърпа тениската през главата си.

— Чакай малко. — Седна до нея, за да свали обувките и чорапите си. Тогава най-накрая, дойде ред на килта.

Стаята беше тъмна, но кожата му беше достатъчно бледа, за да даде на Ема възможност да го огледа. Сърцето ѝ прескочи удар. Красив мъж. Мускулест, слаб и грациозен. Той легна до нея и я придърпа в прегръдката си. Тя потръпна, когато голите ѝ гърди докоснаха кожата му. Ангъс облиза врата ѝ. *Обичам те, Ема.* Езикът му отново я помилва. Артерията под кожата ѝ започна да пулсира.

— Ангъс. — Ема масажираше с пръсти голия му гръб. Кожата му беше гладка. Обичаше начина, по който мускулите му се свиваха. Той погъделичка шията ѝ с езика си и предизвика тръпки надолу по ръцете и торса ѝ.

Толкова съм гладен. Умът му звучеше отчаяно. С психичната връзка помежду им, тя усещаше борбата му да запази контрол.

Взemi това, от което се нуждаеш. Тя обърна глава, за да разкрие по-добре врата си. *Вярвам ти.* Тялото му се разтърси. Викът му бе заглушен от рамото ѝ. Тя трепна, когато усети драскането на зъб. Езикът му се завъртя около чувствителната област на шията ѝ. Тръпки се спуснаха надолу по тялото ѝ в една еротична вълна. Зърната ѝ се втвърдиха. Женствената ѝ сърцевина болеше от празнотата и молеше да бъде запълнена. *Обичай ме, Ангъс.* Тя вплете пръсти в дългата му коса. Той обхвана гърдите ѝ и подразни зърното с палец. Тя усети леко убождане във врата си в същото време, в което той леко подръпна зърното ѝ.

— Ах! — Тя потръпна. О, небеса. Зъбите му бяха в нея. Чувстваше се странно еротично, сякаш той я изследваше между

краката. Усети как влагата се събира между бедрата ѝ, а гореща кръв се събираше във врата ѝ. Всеки път, когато засмукваше, кръвта се движеше в нея като дълга, вкусна възбуда. Имаше нужда той да проникне в нея.

Имам нужда от теб. Заби пръсти във врата му, докато той плъзгаше ръка надолу към къдриците ѝ, а после я обхвана. *Толкова си влажна.* Потопи пръста си в нея. *Толкова гореща.* Вътрешните ѝ мускули стиснаха пръста му. *Имам нужда... имам нужда... Остани с мен.* Той добави втори пръст в нея и откри клитора ѝ с палец. Всеки път, когато засмучеше врата ѝ, я притискаше с пръстите и палеца си. Продължаваше да се храни и да я гали. Тя се гърчеше от удоволствие. Извика, когато настъпи кулминацията ѝ. Премина като взрив през нея, после се успокои в поредица от прекрасни пулсации. Тя се почувства едновременно задоволена и изцедена. Не бе сигурна колко кръв е взел. Не ѝ пукаше. Чувстваше се толкова дяволски добре, сякаш се носеше сред море от сладки вторични трусове. Забеляза отнесено, че той се е отдръпнал от врата ѝ. Все още бе наведен над нея, но сега ръцете му бяха силни и устойчиви. Лицето му бе зачервено.

Той прибра зъбите си, но една капка кръв се отцеди от единия и се приземи върху гърдите ѝ. Той се наведе да я оближе, след това прокара език по зърната ѝ. Тялото ѝ потръпна.

Тя въздъхна доволно, когато усети ерекцията му притисната до бедрото си. Погледна надолу, за да го види. Беше голям и розов от кръвта, която тя му бе дала. Настани се между краката ѝ. Подскочи, когато той се заби дълбоко в нея. *Уау.* Без да се двоуми. Това бе мощната декларация на притежанието. И Бог да ѝ помага, хареса ѝ. Изпълни я. *Ема.* Наведе глава към гърдите ѝ и пое едното зърно в устата си. Бе твърде слаба, за да направи нещо впечатляващо в замяна. Така че просто обви ръце и крака около него. О, небеса, съзнанието ѝ може и да бе замъглено и объркано, но тялото ѝ все още бе прекрасно чувствително. Той нежно я люлееше, докато накрая всеки нерв потръпваше от удоволствие. Тогава, изведнъж, това не беше достатъчно. За всеки от тях. Тялото ѝ крещеше за повече и тя заби нокти в гърба му. Той отговори, а очите му пламтяха в червено. Тласъците му станаха силни и категорични.

Ти си моя, Ема, моя. Изправи се на колене и я сграбчи за бедрата. Потъна в нея. Тя извика. Заби се силно в нея, след това наклони глава

назад и изстена. Кулминацията му се сля с нейната психически и двамата пулсираха в унисон, преди да се сринат върху матрака. *Невероятно*. Ема се усмихна, докато очите ѝ се притваряха.

Той приглади косата ѝ назад.

— Страхувам се, че пих твърде много. Направих те слаба.

— Направи ме щастлива. — Тя се унесе.

Ангъс започна да обикаля килията. Трябваше да намери изход. Снощи бе безполезен, обзет от глад. Но тази вечер бе силен, изпълнен с енергия и готов да се справи с врага. Спря до Ема. Тя все още спеше и бе бледа. Подръпна одеялото ѝ и се заслуша в ударите на сърцето ѝ. Равномерни, но слаби. Дявол да го вземе. Беше пил твърде много кръв. Как би могла да се бие в това състояние?

И само щеше да става по-лошо. Той възобнови обикалянето. Утре вечер, гладът му щеше да се завърне и ако се хранеше от нея, тя щеше да стане още по-слаба. В крайна сметка щеше да я убие. Нямахше съмнение, че Катя се надява точно това да се случи. Искаше убиеца мъртъв и копнееше да го принуди да стане палача на жената, която обича. Ако той и Ема не успеяха да избягат скоро, злият план на Катя щеше да се осъществи.

Той погледна към прозореца. Беше пресечен от сребърни вериги, но ако успееше да ги разкъса, можеше ли да се телепортира през такъв малък отвор? Опитът му го предупреждаваше, че стените покрити със сребро, щяха да му попречат. Вратата бе по-безопасния избор. Ако някой я отвореше, той можеше да се телепортира, заедно с Ема. Нямахше съмнение, че това бе причината, никой никога да не идва през нощта.

За последно бе видял Катя и руските ѝ вампири в нощта, когато бе парализиран с беладона. Бяха достатъчно умни, да не отворят вратата, докато бе в състояние да се движи. Смъртната охрана влизаше в килията през деня, когато бе неспособен на действия. И вероятно те докладваха на господарите си, че Ема още е жива.

Вратата все още беше най-добрият му шанс. Ако вдигнеше достатъчно шум, може би някой щеше да дойде да провери. Веднъж, след като се телепортиреше, не би могъл да стигне далеч. Слънцето бе залязло само преди час, така че на местата, вградени в психичната му памет — Западна Европа и Северна Америка все още бе ден и преминаването в тях бе невъзможно. Най-добрият начин на действие

бе да се телепортира заедно с Ема на близко разстояние и след това да се присъединят към приятелите му, които го търсеха.

Грабна бельото на Ема от горната част на паравана и коленичи до нея.

— Скъпа, трябва да се облечеш. Имам план.

Тя простена и извърна глава. Гледката на белезите върху шията ѝ от зъбите му, го накара да трепне.

— Ела, ще ти помогна.

Той дръпна одеялото, което покриваше бедрата ѝ и нахлузи бельото върху краката ѝ.

Очите на Ема се отвориха.

— Гадост, все още са мокри.

— Знам, но трябва да сме готови.

— Готови за какво? — попита тя, седна и докосна челото си, след което затвори очи.

— Добре ли си?

— Черни точки — отвърна тя и се подпря на колене, така че той да може да издърпа бельото ѝ до ханша. Сграбчи раменете му, за да запази равновесие.

Ангъс се наруга тихо:

— Пих твърде много.

— Ще се оправя — успокои го тя и сложи сутиена си.

Той намери панталоните ѝ и ѝ ги подаде.

— Планът ми е да примамя някой да отвори вратата и след това да ни телепортирам.

Ема напъха краката си в панталоните.

— Звучи ми добре. Веднага след като се измъкнеш от тази стая можеш да извикаш приятелите си. — Намести ризата на раменете си и я закопча. — Вече трябва да са близо. Последния път, когато говорих с Остин ни приближаваше.

— Чудесно. Само трябва да ги примамам тук... — Той млъкна, когато резето падна. — Оу, това беше лесно.

Ема грабна кола от пода, постави го в колана на панталоните си и го покри с ризата си. Изправи се на крака, но се олюля и Ангъс ѝ помогна да запази равновесие.

— Веднага щом вратата се отвори, ние си тръгваме — каза той и я поведе към паравана.

Вратата се удари силно.

Движение от прозореца привлече вниманието му. Лунната светлина блестеше от цевите на две ловни пушки. Смъртни мъже седяха на земята, оръжията им пълзяха през прозореца, насочени към него и Ема.

— Сребърни куршуми — обяви гласът на Катя през отворената врата. — Ангъс, отстъпи от момичето или ще я застреляме.

Ангъс осъзна, че Катя държеше смъртните под толкова силен контрол на ума, че можеше да види, каквото те наблюдаваха през прозореца. Нямаше начин да я заблуди. Освободи Ема и отстъпи назад.

— Ангъс, създай ми някакви проблеми и ще те пробода с толкова много беладона, че ще мине една седмица преди да можеш да се движиш отново. Разбира се, по това време вече ще си умрял от глад.

Катя отвори вратата достатъчно широко, за да може да влезе в килията. Тръбичката ѝ бе готова. Ангъс обмисляше възможността да профучи към нея с вампирска скорост и да пречупи врата ѝ, но тя бе също толкова бърза, колкото него. Със сигурност щеше да го дрогира, тогава как щеше да защити Ема.

Алек влезе, следван от два вампира, руснаци с пистолети.

— Барин и Мирослав имат достатъчен запас от сребърни куршуми — похвали ги Катя. — Ще ги придружиш нагоре по стълбите.

Алек сграбчи Ема и притисна нож към шията ѝ.

— И ако се телепортираш, ще прережа гърлото ѝ.

— Ще се държа прилично — отвърна Ангъс и хвърли на Ема поглед, за който се надяваше да е успокоителен. — Е, решихте ли да ни освободите?

Катя изсумтя в отговор:

— Касимир идва да вземе теб и смъртната ти курва. Сигурна съм, че има прекрасни планове за вас двамата.

Алек задърпа Ема към вратата. Когато двамата изкачиха наполовина каменните стъпала, Барин даде знак на Ангъс да ги последва.

— Бавно — напомни му Катя, — или ще те застрелям с беладона.

Ангъс се изкачи по стълбите. Двамата смъртни бяха насочили ловните си пушки към Ема. Алек я бе освободил, но бе застанал от

едната ѝ страна с изваден меч. Галина бе от другата ѝ страна и също с меч. Това правеше общо седем лоши момчета, преброи Ангъс, включително двамата смъртни. Все пак, ако се приближеше достатъчно до Ема, можеше да я телепортира далеч. Започна да се разхожда по покрития с трева двор, надявайки се, че няма да му обърнат внимание.

— Спри или тя умира — предупреди го Катя.

Ангъс спря. Ема изглеждаше твърде бледа на лунната светлина. Беше я оставил дяволски слаба.

И ако нещата не бяха достатъчно зле, три фигури затрептяха пред каменното имение, след което добиха форма. Дъхът на Ангъс замря. Не бе виждал Касимир от Великата вампирска война през 1710 година, но не можеше да сбърка това сурово лице и тези жестоки очи. Войната може и да го беше оставила слаб и ранен, но се появи напълно възстановен. Или само външно изглеждаше така. Лявата му ръка изглеждаше огъната под странен ъгъл и носеше една ръкавица. Тъмните му очи погледнаха всеки, лицето му бе безизразно, докато не забеляза Ангъс.

Повдигна брадичка и присви очите си:

— Генерал Маккей.

Ангъс кимна. Старият му враг бе с двама охранители. Разпозна Йедрек Янов отляво на Касимир, може би той защитаваше слабото му място. Така работеше Касимир, жертваше другите, за да пази себе си жив. Силна болка прониза Ангъс, когато осъзна, че бе постъпил по същия начин с Ема.

Катя пристъпи напред и се поклони.

— Господарю, присъствието ви е чест за нас.

Студеният поглед на Касимир се спря на Катя.

— Продължи да ме призоваваш и да досаждаш, докато не се съгласих да дойда.

Катя се поклони отново:

— Не исках да проявя неуважение. Копнеех да ви поднеса тези подаръци, в знак на моята благодарност и вярност.

— Беше ти наредено да предадеш Убиеца на Йедрек и все още не си го сторила. Така ли показваш верността си.

Катя притисна ръцете си една в друга.

— Исках лично да ви я предам, за да мога ви уверя в моята лоялност. И имам специален подарък за вас — генерал Маккей. Също така спестих на слугата ви Йедрек пътуване до Ню Йорк.

— Щедростта ти е изумителна — промърмори Касимир. — Кажими, как изрази предаността си към Иван Петровски?

Катя настръхна.

Ангъс знаеше, че тя е в голяма беда. Ако тези вампири бъдат заети с избиването помежду си, би имал шанса да се доближи до Ема и да я телепортира на безопасно място.

— Катя уби Петровски — извика Ангъс. — Видях го с очите си. Двете с Галина прободоха сърцето му, когато беше невъоръжен.

Катя му хвърли един отровен поглед и се обърна към Касимир:

— Маккей е предател на нашия вид. Помагаше на смъртната жена да убива моите хора.

Касимир погледна Ема с презрение и каза:

— Една обикновена хлебарка, лесна за унищожение. — Погледът му се върна на Ангъс, преди да продължи: — Но да получа генерала, който разгроми последната ми армия... Неговата смърт ще ми донесе голямо удовлетворение.

— Тогава не забравяй, че аз съм тази, която ти го предаде — настоя Катя. — Аз съм твой верен слуга.

Ангъс наклони глава. Беше ли това крясък на бухал в гората. Звучеше като сигнала, който Иън и Роби обичаха да използват.

— Не можеш да й се довериш, Касимир. Тя предаде веднъж господаря си, ще го направи отново.

Катя се обърна към Алек и заповяда:

— Убий го.

Касимир вдигна ръка и Алек замръзна.

— Катя, заповеди ли раздаваш без мое разрешение?

Тя трепна в отговор:

— Простете ми, лъжите на Маккей ме накараха да се забравя.

— Лъжи? — Тъмните очи на Касимир се прехвърлиха върху Ангъс. — Колкото и да мразя вида му, трябва да призная, че са отвратително честни.

Едно размазано движение привлече погледа на Ангъс. Дузина хора се изправиха върху високия близо метър каменен зид, който обграждаше двора. Облекчението го заля, когато разпозна своите

приятели и служители — Иън, Роби, Джак от Венеция, Михаил от Москва, Остин и Дарси Ериксън, Жан-Люк Ешарп от Париж заедно с двама от неговото сборище, Золтан Заквар, господарят на сборището в Източна Европа, също с двама. Остин и Дарси бяха въоръжени с пистолети, а десетте вампира бяха извадили сабите си.

Жан-Люк размаха шпагата си във въздуха.

— Касимир, нека уредим въпроса сега.

Касимир пребледня и се втренчи в Катя.

— Предателка! Въвлече ме в капан.

— Не! — изкрещя Катя.

Касимир се придвижи бързо към нея и я сграбчи за гърлото.

— Ще запомня това предателство.

Йедрек се спусна напред и зашепна в ухото на господаря си. Касимир освободи Катя и тя падна на земята, а той отстъпи назад.

— Не съм те предала, кълна се, не съм го направила.

Приятелите на Ангъс скочиха от каменния зид и бавно напредваха към тях.

Касимир улесни телохранителите си и се втренчи в руските вампири.

— Вие ще умрете тази вечер. Заслужихте да умрете — каза той, докато фигурата му и тези на охранителите му затрептяха.

— Не! — извика Ангъс и се затича към Касимир, точно когато злият вампир изчезна. — По дяволите!

Искаше да убие Касимир тази вечер. Острие замахна близо до ухото на Ангъс и той отскочи назад. Алек се опитваше да го убие.

— Дайте ми меч.

Алек се хвърли със своята сабя, прицелвайки се в сърцето на Ангъс.

Шотландецът отскочи настрана и хвана меча, който му хвърли Иън. Барин замахна към по-младия мъж и Иън се наведе, изваждайки кинжала от чорапа си. Роби скочи, привличайки вниманието на Барин и защити Иън.

Ангъс парира удара на Алек, принуди го да отстъпи и след това прониза сърцето му. Наблюдаваше със задоволство как руснакът се превръща в прах. Копелето никога вече нямаше да може да забие нож в гърлото на Ема.

Ангъс се завъртя, търсейки Ема. Жан-Люк се биеше с Мирослав. Джак си губеше времето с Галина, без съмнение се чувстваше неудобно при мисълта да убие жена. Но къде, по дяволите, беше Ема. Барин извика, когато Роби прониза сърцето му. Двата смъртни захвърлиха пушките си и се затичаха към гората. Золтан и хората му се втурнаха след тях. Галина изпищя. Явно Джак бе победил колебанието си.

Ангъс замръзна, когато забеляза Ема. Катя я влачеше към плевнята. Ема се бореше с нея, но бе твърде слаба, за да избяга. Той се хвърли към тях, но Катя го видя и изчезна, заедно с Ема.

— Не! — извика Ангъс и спря на мястото, където бяха изчезнали. Нищо не наемкваше къде се бяха телепортирали. И Ема беше твърде, дяволски слаба, за да се бори. Всичко беше по негова вина, силата на която го преви на две.

Роби положи ръка на рамото му:

— Ще ги намерим.

Ангъс кимна, неспособен да говори.

— Разпръснете се и търсете! — извика Роби.

Вампирите затрептяха, когато изчезнаха около имота и гората в търсене на Ема.

Изминаха няколко минути, но се усещаха като часове. Роби и Иън изтичаха от плевнята, нямаше никой там, Жан-Люк и двама от хората му излязоха от имението, което също беше чисто. Останалите се бяха разпръснали в гората.

Ангъс скочи върху каменния зид и се заслуша внимателно. Обърна се на север. Това писък ли беше? Женски вик.

— Насам! — извика той и се втурна към гората. Приятелите му го последваха.

— Ема!

Ангъс не чу никакъв отговор. Господи, надяваше се да не е закъснял. Ако Катя продължеше да се телепортира, можеше да стигне твърде далеч.

Изтича по тясна поляна, която водеше към сечище, рязко спря на място, а сърцето му забави хода си. Иън спря зад него.

— Все още е жива — каза той.

Едва дишаше. Ангъс коленичи до нея. Сърцето му се сви при вида на разкъсванията по шията ѝ. По дяволите Катя. Почти беше

пресушила Ема.

Покриваше я голямо количество прах. Колът ѝ лежеше в отпуснатата ѝ ръка. Бе успяла да го използва, докато Катя се е хранила. Убиецът бе довършил поредния вампир. Ангъс благодареше на Бога, че ѝ бе направил кола. Но също така самият той бе и причина за слабостта ѝ.

— О, Ема. — Той свали тениската си и я притисна към кървящата рана. Очите му се напълниха със сълзи.

Клоните на дърветата и храстите прошумоляха, когато останалите се втурнаха към сечището.

— Как е тя? — попита Остин.

Дарси въздъхна:

— О, боже мой! Закъсняхме ли?

Роби клекна до Ангъс:

— Толкова съжалявам.

Ангъс стисна зъби.

— Тя все още не е мъртва. Можем да ѝ прелеем кръв. — Погледна към Иън и Роби. — Имате ли бутилки кръв в спораните?

Роби го погледна тъжно.

— Нямаме необходимото оборудване, за да извършим кръвопреливане.

— Тогава ще я телепортираме — отвърна Ангъс. — Роман може да ѝ помогне.

Жан-Люк коленичи от другата страна на Ема.

— В Ню Йорк е все още ден. Ангъс, има само един начин да я спасим и ти знаеш какъв е.

— Не! — Ангъс преглътна сълзите си. — Аз не мога да я трансформирам. Тя няма да понесе да съществува като вампир. Те са убили родителите ѝ.

— Но промяната може да се върне обратно — намеси се Дарси. — Аз съм живото доказателство за това.

Ангъс премигна. Разбира се, беше твърде паникьосан, за да осъзнае, че има и друг вариант. Дали парченцето плат, напоено с кръвта ѝ бе все още у нея. Ако не, би могъл да запази тениската си, беше напоена с кръвта ѝ на смъртен.

— Тя умира — предупреди го Жан-Люк. — Ако загуби прекалено много кръв, ще бъде твърде късно да я трансформираш.

Ангъс потърка челото си. Какъв избор имаше. А и Роман можеше да върне промяната обратно.

— Всичко е по моя вина. Тя ще ме намрази.

— Ще разбере — намеси се Иън. — Аз винаги съм разбирал.

Ангъс погледна нагоре към него.

— Аз те вкарах в капана на петнайсетгодишно тяло за вечността.

— Ти ми спаси живота — усмихна му се Иън.

Ангъс си пое дълбоко дъх, след което разви ризата от шията на Ема. Той щеше да изцеди и последната капка кръв от нея. Трябваше да се направи от вампир, за да я вкара във вампирска кома. След това щеше да я нахрани със собствената си кръв. Ако тя я приеме и пие от него, ще се превърне в нежива. Ако отхвърли кръвта му, ще умре.

— Някой ще ми вземе ли кинжал? — Щеше да му потрябва, за да пореже ръката си и да я нахрани.

Иън му подаде ножа си.

Ангъс погледна всичките си приятели.

— Бихте ли ни оставили насаме.

ГЛАВА 23

Ема си спомняше болката и мрака. Страхът и ужасът. Зъбите на Катя, разкъсващи шията ѝ. Един последен вик за оцеляване и отчаянието, с което използва кола. Още тъмнина. Мърморещи гласове. Още зъби. Как бе успяла да се върне Катя. Нали уби тази кучка. Още тъмнина, докато Ема потъваше дълбоко в черната дупка.

Последва странен сън. Устните ѝ вкусиха кръв. Задави се от металната горчицина.

— Гълтай — настоя един глас. — Трябва да гълташ.

Още кръв покапа по устните ѝ. Давеше се в кръв. Катя я убиваше. Ема завъртя главата си и се изкашля.

— Ема — умоляваше гласът, — изпий я, моля те.

Ангъс? Тя отвори устни, за да проговори, но думите не дойдоха. Дори не можеше да отвори очите си.

Още кръв се изля в устата ѝ. Ема преглътна и по тялото ѝ се разля успокояваща топлина. Преглътна отново икуси сладост. Какъв глупав сън. Това не можеше да е кръв. Беше твърде вкусно, а тя пиеше и пиеше.

— Това е, скъпа. Справяш се добре.

Ангъс беше щастлив с нея. Ангъс я обичаше. Ема се усмихна. Той бе с нея, а Катя си бе отишла. Този път, когато мракът настъпи, тя не се страхуваше.

Ема се събуди с разтърсване. Сърцето ѝ блъскаше силно в гърдите, толкова силно, че можеше да го чуе. За един миг бе обхваната от паника. Сигурно получаваше инфаркт. Чувстваше се толкова странно и не знаеше къде се намира.

— Дарси, тя се събуди. Пригответи бутилка.

Ема видя Остин, изправен до отворена врата. Беше я открил. Тогава двамата с Ангъс бяха спасени.

— Тъкмо я сложих в микровълновата — извика женски глас от разстояние.

Ема седна и около главата ѝ се завъртяха черни точки.

— Леко! — Остин пристъпи към нея с разтревожено изражение.

— Аз... предполагам, че все още съм слаба — каза Ема, премигна и се фокусира върху Остин. Изглеждаше по-ясен от обикновено. Можеше да види наболата му брада и всеки отделен кичур коса върху главата му. И сърцето му биеше толкова силно. Как би могла да го чуе? Как можеше да чуе ударите на собственото си сърце? Притисна ръка към гърдите си и забеляза, че носи мека пижама.

— Как се сдобих с това?

— На Дарси е — отговори Остин. — Тя се опита да те почисти малко.

Вярно. Катя я бе нападнала. Ема подозираше, че старите ѝ дрехи са покрити с кръв. Стомахът ѝ изкъркори.

— Чувствам се толкова гладна.

— Сигурен съм, че си — отвърна Остин и я изгледа предпазливо.

Ема огледа стаята. Беше хубава спалня — синя завивка, голямо легло, без прозорци. Светеше само една малка стенна лампа. Как виждаше толкова добре тогава? Стомахът ѝ изкъркори отново по-шумно и последва спазъм. Тя притисна ръка към корема си.

— Ауч!

Остин се отправи към вратата.

— Дарси, побързай.

Ема пое дълбоко въздух и издиша.

— Къде съм? — попита тя.

— В Будапеща, в дома на Золтан Заквар.

— Кой? — Пореден спазъм от глад разтърси Ема. Тя се намръщи. Сърцето на Остин сякаш блъскаше в ушите ѝ. Почти не чуваше, не мислеше.

— Золтан Заквар. Той е господарят на Източноевропейското сорище.

— Аз съм в къщата на вампир?

Ема забеляза вената върху врата на Остин, която пулсираше. И миришеше добре, като храна.

— Какво се случва с мен?

Бе повалена от силна болка, причинена от глада. С вик тя падна на леглото и се сви на кълбо.

— Добре ли е? — Дарси се втурна в стаята с поднос и го постави на нощното шкафче.

Дарси беше толкова близо и ухаеше толкова хубаво, а Ема трябваше да се бори с желанието да я сграбчи.

— Нося ти закуска. — Дарси ѝ предложи чаша. — Тип нулева, малко е посредствена, но трябва да започнем с проста диета.

Очите на Ема се разшириха. Чашата бе пълна с кръв.

— Не!

Внезапно пробуждане от болка прониза устата ѝ и тя изплака.

Дарси остави чашата.

— Горкичката. Същото се случи и на мен. Винаги излизат през първата нощ.

Ема покри устата си и изскимтя. Венците ѝ бяха разкъсани на две. С писък, тя усети пробуждане. Свали ръката си и видя кръвта, бликнала върху дланта ѝ. Беше ужасно и ухаеше превъзходно. Болката в устата ѝ утихна, когато поредния спазъм от глад я атакува.

Дарси потопи сламка в чашата и я подаде на Ема.

— Ето. Трудно е да се използва чаша, когато зъбите са се показали.

Зъбите? Ема докосна устата си. Кучешките ѝ зъби бяха дълги, остри и режещи.

— Не!

Тя поклати глава. Това беше поредният лош сън. Не можеше да е истина.

— Знам, че си притеснена. — Дарси се настани на леглото до нея и притисна чашата към ръката ѝ. — Ще се почувстваш по-добре, веднъж щом се нахраниш.

Ръката на Ема трепереше, докато поемаше чашата. Имаше ужасното желание да я захвърли и да забие зъбите си в Дарси. О, боже, беше вярно. Тя е вампир.

Вгледа се зашеметена в чашата. Всъщност кръвта миришеше добре. Това ли беше типът болка, която Ангъс бе понесъл през цялата нощ, когато бе отказал да я ухапе. Ема склучи устни около сламката и засмука. Кръвта беше сладка и топла. Изливаше се в нея и я изпълваше с тонизиращото чувство за сила и мощ. Твърде скоро стигна до дъното на чашата.

— Имам нужда от още — каза Ема, венците ѝ изтръпнаха и тя осъзна, че зъбите ѝ се бяха прибрали.

— Връщам се веднага. — Дарси се изправи, вземайки чашата. — Нормално е да си много гладна през първата нощ.

— Ти беше вампир — прошепна Ема.

— Да, за четири години. Но не е нужно ти да оставаш такава за дълго. Роман може да те промени отново. Всичко ще бъде наред.

Ема кимна в отговор. Наблюдаваше как Дарси напуска стаята. Остин се усмихна на съпругата си, докато тя преминаваше покрай него. Нежна, любяща усмивка. И Ема разбра от какво точно се нуждаеше.

— Къде е Ангъс?

Усмивката на Остин изчезна.

— Той, ъм, не е тук в момента.

Ема огледа стаята. Все още се чувстваше странно. Някак вцепенена. Може би всичко това бе сън. Имаше много такива напоследък. Или бяха спомени? Беше се любила с Ангъс. Катя я бе отвела и нападнала. О, небеса, Катя я бе убила.

Ема вдигна ръка към шията си. Кожата бе гладка и непокътната.

Остин тръгна към нея.

— Оздравя по време на мъртвешкия си сън. Едно от предимствата на неживите — усмихна ѝ се той. — Изглеждаш чудесно, но трябва да се довериш на думата ми за това. Не можеш да видиш отражението си в огледало. Един от недостатъците на неживите.

— Няма недостатъци — обади се Джакомо, шляейки се безцелно из стаята, докато пиеше кръв от винена чаша. — *Бона сера, синьорина.* Дойдох да проверя как се справяте. — Кафявите му очи заблестяха. — И да ви приветствам в клуба.

Пълната яснота за състоянието ѝ достигна до съзнанието ѝ. Тя беше мъртва. Издърпа синята завивка до брадичката си. Къде беше Ангъс? Искаше да го види. Копнееше за силната му прегръдка. Докосна шията си, там където се бе нахранил от нея, докато правеха любов, но прободните рани бяха изчезнали. Сякаш никога не се е случвало.

Без да бърза, в стаята влезе Роби.

— Госпожице Уолъс, как сте?

Мъртва съм. Ема обви ръце около себе си под завивката.

— Мисля, че е в шок — прошепна Остин, но Ема можеше да го чуе.

Можеше да чуе всичко, включително и бръмченето на микровълновата от другата страна на къщата.

— Искам да говоря с Ангъс.

Роби размени разтревожен поглед с Джакомо.

— Той не е тук. Отиде в Париж заедно с Жан-Люк и Иън.

— Тогава се обади в Париж и го помоли да се телепортира тук. Моля те. — Ема потръпна под одеялото. Мразеше да бъде така нуждаеща се. Винаги преди е била силна и решителна. Но никога досега не беше умирала.

— Замина за Ню Йорк — продължи Роби. — Няма да е буден в момента.

Ню Йорк? Тя преживяваше криза, а той беше в Ню Йорк? Ема стисна зъби. Трябваше да бъде с нея. Беше мъртва, по дяволите. Той трябваше да покаже уважение към смъртта. И към жената, която обича.

— Имам нужда да говоря с него.

— Ще му изпратя имейл — предложи Роби. — Ще го види, когато се събуди.

— Обзалагам се, че ще го видиш скоро — добави Остин. — Веднага щом си достатъчно силна, за да отидеш в Ню Йорк, където Роман ще те промени.

— Да — кимна Роби. — Ангъс ми остави тениската си, напоена с твоята кръв.

— Билетът ти към смъртността. — Джакомо отпи от чашата си. — Въпреки че не мога да си представя защо някой би искал да бъде смъртен отново.

— Нямах достатъчно въображение, Джак. — Дарси влезе в стаята, държейки чаша пълна с кръв. — Заповядай — каза тя и я подаде на Ема.

Как бе възможно кръвта да е толкова вкусна? Сега, когато зъбите й бяха нормални, можеше лесно да отпива. Беше като да отпива груба сила.

Друг мъж влезе в стаята. Беше по-нисък от Ангъс, среден на ръст с тъмнокафява коса и бадемовидни, кехлибарени очи.

— Как сте, скъпа? — попита той с лек акцент.

— Добре.

Как така спалнята ѝ се бе превърнала в гара Сентръл Стейшън? Всеки искаше да дойде и да позяпа чисто новия вампир.

— Няма да изпълнявам никакви трикове днес.

Мъжът се засмя.

— Радвам се, че си добре. Тревожихме се за теб.

Очевидно Ангъс не бе твърде разтревожен. Беше заминал за Ню Йорк, оставяйки я сама да се приспособява към новата си безсмъртност.

— Аз съм Золтан Заквар. — Мъжът леко се поклони. — Добре дошла си тук, толкова дълго, колкото пожелаеш.

— Благодаря. — Погледът на Ема изучаваше Золтан, Роби и Джакомо. — Вие сте приятни момчета. По-лесно е когато знам колко мили са някои от вас.

Дарси седна на леглото.

— Ема, не е нужно да оставаш такава. Можеш да бъдеш смъртна отново.

Но Ангъс беше вампир. Ако останеше нежива, можеше да бъде като него. Би могла да профучава с невероятна скорост, да се телепортира, да левитира. Би била по-силна от всякога. Беше добър убиец като смъртна, но като вампир щеше да е супер убиец.

Но ако останеше нежива, щяха да минат векове преди да види родителите си, или брат си, или леля Ефи. Това беше лошо.

Но това бяха векове, през които можеше да обича Ангъс. И той да обича нея. Резервите ѝ относно връзката им щяха да си отидат сега, когато бяха еднакви.

— Нуждая се да говоря с Ангъс — повтори тя. Защо тези хора не разбираха. Защо Ангъс не разбираше. Защо я бе изоставил? Тя забеляза разтревожените погледи, които всички си размениха. Нещо ставаше.

Внезапно бе обзета от една мисъл.

— О, не! Бил е ранен? — Ема се изправи на крака, но черните точки се завъртяха отново около главата ѝ.

Дарси се пресегна към нея.

— Тази нощ трябва да останеш в леглото. Отнема време тялото ти да се адаптира.

— Не! Искам истината. Ангъс ранен ли е? Затова ли е хукнал да се види с Роман?

Роби премести тежестта си.

— Добре е. Сега ще му изпратя имейла — каза той и напусна стаята.

— Ще ти покажа компютъра — забърза Золтан след него.

Джакомо поклати глава.

— Трябваше да остане. Казах му, но...

— Но какво? — попита Ема. — Защо си е тръгнал?

Джакомо я погледна тъжно.

— Той се чувства виновен.

— Остави ти бележка. — Дарси извади лист хартия от джоба на панталоните си и го постави на леглото.

Бележка? Ема се намръщи. След всичко, което бяха преживели, той бе оставил бележка? Погледна Джакомо объркано.

— Защо Ангъс се чувства виновен? — Изведнъж прозрението я заля. — Защото Катя ме нападна? Но всички ние бяхме атакувани. Разбирам нуждата му да се защити.

Джакомо въздъхна:

— Чувства се зле, защото те е направил слаба.

— Това не е по негова вина, Катя ме уби.

Джакомо трепна:

— Всъщност ти уби Катя.

Ема се втренчи в него. Трябва да е била жива, за да убие Катя. Тогава как е станала вампир?

— Аз трябва да вървя — каза Джакомо и забърза към вратата.

— Ема, той нямаше друг избор. — Остин също напусна стаята.

Той? Имаше нещо ужасно, което никой от мъжете не искаше да й каже. Тя се обърна към Дарси:

— Катя не ме е превърнала?

— Не. — Очите на Дарси бяха изпълнени със съчувствие. — Щеше да умреш, ако не го беше направил. Той наистина нямаше друг избор.

Той? Боже, не! Коленете на Ема се подкосиха и тя седна на леглото. Очите ѝ се изпълниха със сълзи. Ето защо бе избягал, измъчван от чувство за вина.

— Толкова съжалявам — каза Дарси и докосна Ема по рамото. — Той настоя да го направи сам. Чувстваше се... отговорен. И знаеше, че промяната не е необратима.

Една сълза се търкулна по лицето на Ема. Тя я улови с пръста си и видя розовия оттенък. Кървави сълзи, точно като вампир.

Дарси я потупа по гърба.

— Той ти даде втори шанс за живот.

Ема преглътна трудно. Беше се превърнала във вида създание, което бе убило родителите ѝ. За да бъде трансформирана във вампир, е трябвало първо да умре. Стомахът ѝ се сви.

— Ангъс ме е убил.

Повдигна ѝ се и Ема изгуби първото си хранене като вампир.

— *Ан гард* — Джакомо поздрави Ема с шпагата си, след което се насочи към нея.

Ема атакува със замах, нападна и се опита да нанесе удар. Джакомо се защити твърде лесно, но Ема знаеше, че е постигнала напредък. Преди три дни по време на първия си урок по фехтовка, би могъл да я победи със затворени очи. Сега вниманието му беше повишено.

— Не забравяй, че Бунтовниците не се бият честно. — С едно движение на китката си Джакомо изби шпагата ѝ, която се приземи с трясък в стаята за упражнения. — Как ще се справиш с това? — Той я взе на мушка, рапирата му сочеше право към сърцето ѝ.

Ема се оттласна силно от земята, толкова силно, колко можеше, мислейки за левитация. Издигна се прекалено бързо и удари шумно главата си в тавана.

— Ауч. — Носеше се във въздуха, масажирайки върха на скалпа си.

Джакомо ѝ се ухили.

— Дива си.

Остин стоеше до вратата и се смееше.

— Мисля, че тя подценява силата си.

Ема го изглежда.

— Вчера те туширах след четиридесет и пет секунди.

Той сви рамене.

— Да, но и когато беше смъртна, също ме биеше.

Джакомо се засмя.

— *Ла синьорина* е свирепа.

— И не го забравяй.

Ема издърпа кинжала от колана си, телепортира се зад Джакомо и го прободде в задните части.

— Ауч! — Той скочи напред, завъртайки се с лице към нея.

Ема се усмихна сладко.

— Учителю, как се справям?

Джакомо присви очи:

— *Белисима*, скрит гняв ли усещам?

Ема въздъхна, докато поставяше кинжала обратно под колана си. Може би беше ядосана. Със сигурност беше разочарована. Беше в къщата на Золтан от седмица и Ангъс не отговаряше на имейлите ѝ и не вдигаше телефона си. Беше прочела бележката му толкова много пъти, че накрая я наизусти.

„Скъпа Ема,

Не очаквам прошка за ужасното нещо, което ти причиних. Само се надявам възможно най-скоро да се трансформираш отново, за да можеш да възстановиш живота си. Заслужаваш щастлив живот, изпълнен със светлина и мир.“

Мир? Наистина ли си мислеше, че тя иска мир, когато зли вампири като Касимир бродеха по земята. Тя беше воин като него. А сега беше и вампир като него. Разбира се, приля ѝ, когато за първи път си помисли, че Ангъс я е пресушил и трансформирал, но след няколко нощи на сериозно обмисляне, Ема реши, че е радостна от факта, че именно той е бил онзи, който я е въвел в новия ѝ живот. Беше нежива, защото някого, когото обичаше, бе извършил милостив акт. Много по-добре, в сравнение с това, да умреш насила като жертва на врага. И беше съвсем логично, че Ангъс е единственият подходящ да го направи. Той беше единственият през цялото време.

Беше я научил да различава търсенето на отмъщение, от това на справедливост. Ема вече не желаше да убие всеки вампир, изпречил се на пътя ѝ, за да облекчи болката от убийството на родителите си. Искаше да остави тази болка зад себе си и да продължи напред. Щеше

да използва новата си сила, за да защитава невинните, така че други да не страдат като семейството ѝ.

Беше я научил, че любовта е толкова силна, че надживява смъртта. Тя все още го обичаше с цялото си сърце. И разбираше, че смъртта не може да загрози или поквари душата на човек. Беше заобиколена от любящи, почитени вампири.

Така че, защо Ангъс я пренебрегваше? Имаше ли нещо против обвързване, което можеше да продължи векове?

Дарси застана до съпруга си при вратата.

— Получихме имейл...

Но Ема я прекъсна:

— От Ангъс?

Дарси я погледна съчувствено.

— От Роман. Съобщава ни, че бебето Константин е здраво, щастливо и нормално.

— Това е добре — промърмори Остин.

Дарси предложи на Ема лист хартия.

— Част от съобщението му е за теб, затова го принтирах.

„Скъпа, г-це Уолъс,

Не можах да не забележа имейлите и телефонните съобщения, изпратени тук за Ангъс. Реших, че трябва да знаете, че той замина за Англия преди две нощи. Очакваше пристигането ви в Ню Йорк, за предстоящата промяна и не вярвам, че желаше да присъства. И не защото не го е грижа. Напротив, той е прекалено загрижен. Страда много за това, което ви причини. Може би след време ще успее да си прости. Мисля, че ще започне да се подобрява веднъж щом разбере, че безопасно сте се завърнала към смъртния си живот. Аз съм на ваше разположение веднага щом сте готова.“

С уважение: Роман Драганести

Ема сгъна бележката.

— Защо всички искат да бъда смъртна отново?

— Предпочиташ да си вампир? — попита Дарси невярващо.

— Естествено, че предпочита — намеси се Джакомо. — Това е по-висш живот.

Дарси изсумтя.

— Не ми пукаше за диетите.

— Харесва ми вкуса на кръвта — каза Ема и скръсти ръце, мръщейки се. — Защо да не остана такава? Мъжът, когото обичам, е вампир. — Тя се намръщи. — За съжаление, той не иска да говори с мен.

— *Аморе*. — Джакомо притисна ръка към сърцето си. — Как страдаме заради нея!

Дарси кимна:

— Особено ти, Джак, откакто си толкова влюбен в себе си.

Той се олюля, сякаш го бяха ранили.

— Не издържам повече. — Ема се обърна към Джакомо. — Ще ми помогнеш ли тази нощ да се телепортирам в Англия.

— Бих направил всичко за любовта — ухили се вампирът. — Има две места, където Ангъс би могъл да бъде — или офиса в Единбург, или този в Лондон.

— По-добре опитай в Лондон — предупреди Дарси.

— Разбира се. — Тъмните очи на Джакомо заблестяха.

— Единбург, ще бъде... неудобен.

— Защо? — Ема пристъпи към него.

Джакомо сви рамене.

— Там Ангъс държи харема си и се съмнявам...

— Харема си? — изпищя Ема.

Джакомо трепна.

— Опа.

Дарси въздъхна:

— Браво, Джак. Ема, не е толкова лошо, колкото изглежда.

— Така ли мислиш? Проклетият мъж има харем!

Сърцето на Ема гръмогласно туптеше. Затова ли отказваше да я види? Защо ще иска една вампирка за гадже, когато вече има шибан харем?

Ема смачка бележката в юмрука си и я хвърли през стаята.

— Джакомо, заведи ме в Лондон. Ангъс ще говори с мен, независимо дали му харесва или не.

ГЛАВА 24

Ангъс тихо влезе в детската стая в „Роматех“. Шана бе поискала да има детска стая до стоматологичния ѝ кабинет, за да може да наглежда и бебето, и някой случайно наминал пациент, и Роман се бе съгласил, защото обичаше семейството му да бъде наблизо. Тя беше заета да сменя пелена на бебето, а огледалото над масата отразяваше и нея, и рожбата ѝ. Разбира се, Ангъс не се виждаше, така че той прочисти гърлото си, за да разбере Шана, че е там. Тя обърна глава.

— Ангъс! — Усмивката ѝ бе радостна, но бързо стана загрижена.

Сега свикваше с това. Хората го гледаха така, сякаш бе някакъв призрак. Чувстваше се като сянка без душа.

Погледът на Шана се върна на бебето.

— Не знаех, че си в града.

— Тъкмо пристигнах.

Тя уви пелената около пълничките крачета на бебето.

— Ще останеш ли в градската къща?

— Да. — Виждаше я как се мръщи в огледалото.

— Това е добре. Остани толкова дълго, колкото искаш. Ти... най-вероятно не трябва да бъдеш сам точно сега.

Дали тя си мислеше, че е склонен към самоубийство? Защо да убиваш нещо, което вече е мъртво? Тялото му все още функционираше, но сърцето му бе съсухрено от постоянната болка, а умът му бе безполезен.

Бе се опитал да свърши някаква работа в офиса си в Лондон, но не можеше да се съсредоточи. Беше толкова зле, че обмисляше да предаде бизнеса на Роби. Всеки път, когато опиташе да разгледа някой доклад, той се размазваше пред очите му. Всичко, което виждаше, бе моментът, в който Ема издъхва. Образът го преследваше. Това бе последното нещо, което бе видял, преди да изпадне в своя дълбок сън, и то го приветстваше всеки път, когато се събудеше. Задавяше се с храната си и едва успяваше да преглътне. Тя винаги имаше вкуса на последната капка кръв, която бе взел от Ема. Бродеше от едно място на

друго — Париж, Лондон, Ню Йорк, но нямаше спасение от това, което бе направил.

Той подаде на Шана пакет, увит в кафява хартия.

— Донесох това за рожбата.

— О, колко мило! — Шана показа пакета на Константин. — Виж! Чичо Ангъс ти е донесъл подарък!

Бебето размаха ръце и крака.

Шана разкъса хартията, отвори кутията и зарови из нея. Очите ѝ се разшириха, докато изваждаше малка торбичка, изработена от черна кожа на къртица.

— О, това е... прекрасно. Благодаря ти.

— Няма за какво.

Сините ѝ очи заблестяха, когато му хвърли кос поглед.

— И така, подаряваш му... чанта?

Дори това не го подразни.

— Туй е споран за млад момък.

— Оу. — Шана я отвори и извади салфетка отвътре.

— Това действително ще бъде много удобно. Може да я използва, за да носи малки играчки или... малък комплект по химия.

— Тя направи гримаса. — Роман вече му купи един.

— Бих предложил тиксо.

Шана се засмя и го прегърна.

— Благодаря ти. Това е много практичен подарък.

Той кимна. Сега, когато бе предал подаръка, не знаеше какво да прави със себе си.

Шана вдигна Константин, като го полюшваше леко от едната към другата страна.

— Роман знае ли, че си тук?

Той сви рамене.

— Не мисля.

— Ще го извикам. И не се подигравай на косата му.

— Какво? — Ангъс се стегна, когато тя бутна бебето в ръцете му.

— Гледай бебето, докато се върна. — Тя излезе от стаята.

— Но... чакай! — Ангъс преживя момент на истинска паника. Какво си мислеше тя, подавайки му мъничко бебе? Не бе държал такава от петстотин години. Сърцето му препускаше, бумтеше в ушите му. Ами ако изпуснеше мъничкото нещо?

Той го пристисна към гърдите си и усети как малките крачета го ритат. Мамка му, сигурно щеше да смачка бедното бебе. Той отпусна хватката си и се завъртя, търсейки трескаво безопасно място, на което да остави мъничкото зверче. Масата за повиване? Не, той можеше да се изтъркаля оттам.

Ангъс забеляза креватчето и тръгна към него. Мина край стените, на които бе изрисувана пасторална сцена — синьо небе, зелени поля, тлъсти крави и пухкави овце.

— Да не би те да очакват да станеш фермер?

Бебето го тупна в гърдите със свит юмрук.

— Ох, тогава може би воин? — Ангъс погледна към бебето и спря по средата на крачката.

Константин изучаваше Ангъс с най-ярките сини очи, които шотландецът бе виждал. Повече от това, в очите на бебето имаше дълбочина, която сякаш държеше Ангъс в плен. Мигновено сърцето на Ангъс се успокои в стабилен ритъм. Болката, която объркваше мозъка му през последните осем дни, бавно се стопи. Той си пое дълбоко дъх, докато усещането за мир преминаваше през него. Бебето гукаше.

— Ти ли направи това? — прошепна Ангъс. Бебето отвърна на погледа му и Ангъс усети интелигентност, която бе далеч от детската.

— Ангъс! — извика Роман, когато влезе в детската стая.

— Роман, рожбата ти... — Ангъс вдигна поглед и забрави за бебето. — Какво ти се е случило?

Роман сви рамене.

— Дори не знаех, докато Шана не забеляза. — Той прокара ръка през тъмната си коса, сега посребрена на слепоочията. — За щастие, ѝ харесва.

— Да, харесва ми. — Шана го последва в детската стая заедно с Конър. Тя се усмихна на Роман. — Изглежда много изискан.

Той се усмихна и обви ръка около раменете ѝ.

— Как се случи? — попита Ангъс.

— Помниш ли лекарството, което изобретих, това, което ни дава възможност да останем будни през деня? Е, след като в продължение на няколко дни Шана се опитваше да се грижи за Константин по двадесет и четири часа на ден, тя изглеждаше много изтощена.

— И като благороден мъж, какъвто всъщност е — добави Шана, — Роман взимаше лекарството всеки ден в продължение на пет дни, за

да ми помогне.

— И косата ти стана сива? — попита Ангъс.

— Сребърна — поправи го Шана. — И то само на слепоочията.

Мисля, че е прекрасно.

Роман изсумтя.

— Но ти ми забрани да взимам лекарството отново.

— Защото те състарява. — Шана се обърна към Ангъс. — Ласло му направи няколко кръвни изследвания и откри, че остарява с една година всеки ден, в който остане буден.

— Мамка му — промърмори Ангъс.

— Това е лошо — добави Конър. — Надявах се, че ще можем да използваме лекарството във войната срещу Касимир, но няма вероятност да накараме вампирите да го използват доброволно, ако знаят, че ще ги състари за останалата част от вечността.

Това бе лоша новина. Ангъс погледна Роман.

— Значи, сега си пет години по-стар?

— Шест, всъщност. Вече го използвах веднъж, за да спася Ласло. Но се съмнявам, че някога ще намерим някой, който да използва лекарството.

В ума на Ангъс изникна идея. Той погледна надолу към бебето в ръцете си. Умът му сякаш отново работеше ясно.

— Мисля, че познавам някой, който не би имал нищо против да остарее с около десет години.

— Не бебето — промърмори Шана.

— Не. — Ангъс вдигна поглед. — Иън Макфий.

— О, да — прошепна Конър. — Иън ще го вземе.

— Добре. — Роман кимна. — Изглеждаш малко по-добре, Ангъс. *Само заради рожбата.*

— Бебето ви е... специално.

— Разбира се, че е такъв. — Шана взе Константин от него. — Как се разбирате двамата?

— Много добре. — Ангъс я последва при креватчето.

— Той има... красиви очи.

— Да. — Шана се усмихваше, докато поставяше Константин в креватчето.

— Какво е това? — Ангъс докосна необичайната играчка, висеща над главата на бебето. — Прилепи?

Роман се засмя.

— Подарък от Грегори. Неговата представа за шега.

— Да. — Конър дръпна измишльотината. — Свири с главната песен от Досиетата Х.

Мелодията започна, а сините пластмасови прилепи полетяха в кръг. Очите на Константин се разшириха и той размаха ръце и крака.

— Чух, че си подарил на бебето споран — каза Роман. — Благодаря ти.

Конър се засмя.

— Само не му давай уиски докато не стане на... около осем.

— Осем? — Шана зяпна от ужас.

Конър се ухили.

— Ще има нужда от клеймор на десет.

Шана поклати глава.

— Мъже. Винаги се подготвяте за насилие.

Роман се намръщи.

— Докато злото изобилства, нямаме друг избор. — Той сложи ръка върху рамото на Ангъс. — Как си, стари приятелю? Готов ли си да поговорим?

Ангъс се върна при креватчето и се загледа във висящата играчка. Сега прилепите кръжаха с по-бавни темпове.

— Няма нищо за казване.

Шана изсумтя.

— Ема очевидно не е съгласна. Опитва се да се свърже с теб от седмица.

Ангъс затвори очи за кратко. Знаеше, че е страхливец.

— Писах ѝ по електронната поща — каза Роман. — Казах ѝ да дойде, за да я променя, когато е готова.

— Тя каза ли кога ще дойде? — попита Ангъс. Прилепите почти спряха да се въртят.

— Не отговори — каза Роман. Той се присъедини към Ангъс при креватчето. — Може би иска първо да обсъди този въпрос с теб.

Ангъс стисна парапета на креватчето.

— Иска да изрази гнева си към мен, защото я убих. Знам, че ме мрази.

— Сигурен ли си за това? — попита Шана тихо.

— Разбира се, че ме мрази! — Ангъс крачеше из детската стая.
— Аз я превърнах в създанието, което мрази най-много.

— Тогава защо не дойде тук, за да се превърне отново в човек?
— попита Шана.

— Мисля, че трябва да я видиш — каза Роман. — Ами ако иска да ти прости?

Ангъс изсумтя.

— Как би могла? — Той не можеше да си прости.

— Всичко е възможно с любов — прошепна Роман.

Ангъс затвори очи, когато усети, че сълзите му напират. Той се олюля и постави длан върху стената, за да не падне. Не можеше да продължава така, претоварен с такова чувство за вина и провал. Бе се заклел да я защитава, но я бе убил. Някой почука на вратата.

— Търся Ангъс Маккей — обяви странен глас. Ангъс се обърна и видя млад мъж в костюм, стоящ до вратата.

— Аз съм Маккей.

Младият мъж влезе в детската стая и се усмихна.

— Трудно е човек да ви открие, господин Маккей. — Той подаде плик на Ангъс. — Призовката ви е връчена. — Мъжът излезе от стаята.

Ангъс разкъса плика и прегледа документите.

— Дявол да го вземе. — Документите се изплъзнаха от ръцете му и полетяха към пода.

— Какво има? — попита Роман.

Ангъс се облегна на стената, зашеметен.

— Трябва да се върна в Лондон. Ема ме съди за нанесени болка и щети.

* * *

— Имам добра и лоша новина — обяви Ричард Бекуърт, когато Ангъс влезе в офиса на адвокатата си в Лондон.

— Тя тук ли е? — Сърцето на Ангъс думкаше в гърдите му. Една част от него се страхуваше да види Ема отново. Припомни си красивото ѝ лице, което някога го гледаше с толкова много любов. Сега

той си представяше, че е изпълнена с омраза и обвинения. Колко още болка можеше да понесе сърцето му?

Но друга част от него копнееше да я види. Имаше пълното право да е ядосана. Беше я трансформирал против волята ѝ. Ако тя имаше нужда от пари, така че да може си вземе почивка, за да се възстанови от травмата, която ѝ бе причинил, той можеше да я разбере. В действителност, щеше да ѝ даде достатъчно, за да се увери, че никога няма да ѝ липсва нищо. Просто искаше тя да се върне към нормален, щастлив, смъртен живот.

— Госпожица Уолъс и адвокатът ѝ са в заседателната зала. — Бекуърт се отпусна на стола зад бюрото си. — Първо, искам да те уведомя за нещо, стари приятелю. Добрата новина е, че желаят да сключим извънсъдебно споразумение.

— Разбира се, че искат. — Ангъс седна на стола пред Бекуърт. Ричард бе негов адвокат през последните сто седемдесет и пет години. — Едва ли може да влезе в съдебната зала на смъртните и да твърди, че съм я убил. Въпреки че го направих.

Бекуърт трепна.

— Не признавай никакви обвинения в тяхно присъствие. Също така беше брилянтен ход от твоя страна да се отървеш от харема си миналата седмица.

— Какво му беше брилянтното на това? Струваше ми цяло кърваво състояние. — Ангъс бе наследил пет вампирски жени, когато бе станал господар на Британското вампирско сборище през 1950 година. Беше ги игнорирал в продължение на години. Те бяха скрити в замъка му в Шотландия и Бекуърт беше управлявал месечната им издръжка.

След това изпитание с Ема, Ангъс бе пожелал да се върне в замъка си, но не искаше харема там. Бекуърт бе изготвил необходимите документи, за да ги освободи. За съжаление, цената на свободата бе висока. Ангъс се бе съгласил да им купи градска къща в Лондон и да плаща издръжка в продължение на десет години.

Бекуърт поклати глава.

— Представете си колко разстроена би била госпожица Уолъс, ако харема все още е непокътнат.

Ангъс преглътна.

— Тя знае ли за тях?

Бекуърт изсумтя.

— Разбира се. Адвокатът ѝ бе нетърпелив да добави харема към списъка си с оплаквания, обвинявайки ви в полигамия.

— По дяволите. Никога не съм бил женен за тях.

Бекуърт сви рамене.

— Съвместен живот на семейни начала. Въпросът е спорен все пак, тъй като вече си законно разделен с тях. Адвокатът ѝ ще го оспори, но не се притеснявай, доказателствата са слаби.

— Ричард, нямам нищо против да платя обезщетение. Колко иска тя?

Бекуърт трепна.

— Това е лошата новина, стари приятелю. Тя не иска пари. Тя... иска участие в управлението на „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“.

— Какво? — Ангъс скочи на крака. — Тя иска моя бизнес?

— Не съвсем. Само петдесет и един процента.

— Не може да го има! — Ангъс крачеше из целия офис. — Защо ще поиска такова нещо? — Отговорът го осени веднага. Тази умна лисица. Знаеше точно къде да нанесе най-дълбоката рана. Бизнесът бе най-близкото нещо до сърцето му, освен нея.

— Най-очевидната причина за това е отмъщение, но може би има нещо повече зад това искане. — Бекуърт сплете пръстите си, докато обмисляше. — Може би се чувства несигурна за това как да изкарва прехраната си през останалата част от вечността. Този ход със сигурност ще ѝ даде дългосрочна сигурност на работното място.

Ангъс изсумтя.

— С радост ще ѝ дам работа. И дяволски добра заплата.

Бекуърт се намръщи.

— Ако това мине, тя ще *ти* дава работа.

Ангъс се намръщи на килима, докато се разхождаше.

— Ще предложи тридесет процента. — Това може би всъщност щеше да се окаже добра идея. Ако можеше да я задържи на работа заедно с него, може би гневът ѝ след време щеше да се разсее, и щеше да се научи да го обича отново. — Тя може да има до четиридесет и девет процента, но не повече.

Очите на Бекуърт се разшириха.

— Сериозно ли? Компанията ти струва цяло състояние.

Ангъс сви рамене. Мисията му да защитава невинните и да преследва убиващите вампири винаги е била по-важна от парите. Той имаше много малко нужди, освен бутилираната кръв и сигурното място за сън.

— Имам нужда да се грижа за нея.

— Ти си влюбен в нея, нали?

Ангъс забави крачка.

— Да, влюбен съм.

Имаше намек за усмивка на лицето на Бекуърт преди да овладее изражението си.

— Отивай в конферентната зала. Ще дойда там, веднага след като взема документите.

Ангъс си пое дълбоко дъх. Беше време да види Ема.

* * *

Ема се размърда на стола си. Защо се бавеше толкова? Стомахът ѝ бе свит и сърцето ѝ думкаше. Ами ако Ангъс беше бесен? Ами ако си мислеше, че го напада? Той бе виновен, че я накара да предприеме такива драстични мерки. Тя скочи при звука от стъпки пред вратата. Ангъс идваше. Ема се изправи.

Вратата се отвори. Дъхът ѝ секна, когато той влезе. Лицето му бе наведено надолу, така че тя не можеше да види изражението му. Той се обърна, за да затвори вратата. Носеше познатия синьо-зелен кариран килт. Сърцето я заболя от копнеж. Той се обърна с лице към нея. Зелените му очи се разшириха. О, боже, изглеждаше блед и слаб. Не се ли хранеше добре?

Той огледа стаята.

— Къде е адвокатът ти?

— Помолих го да излезе за малко. — За цялата нощ, всъщност.

Ангъс пристъпи към нея.

— Изглеждаш добре.

— Благодаря ти. — Той не изглеждаше много ядосан. — Мисля, че трябва да поговорим.

Ангъс се намръщи.

— Мисля, че не е разумно без нашите адвокати да присъстват.

— Наистина не искам да ги замесваме.

Ангъс изсумтя.

— Тогава не трябваше да ме съдиш. Толкова много ли ме мразиш?

Тя скръсти ръце пред гърдите си.

— Защо не ми каза за харема си? Разказа ми всякакви истории за миналото си, но тях удобно ги пропусна.

— Нямаше нищо за казване. Наследих ги така, както ти би наследила автомобил.

— И никога не си ги изпробвал, за едно кръгче?

— Не, не съм.

Устата на Ема се отвори.

— Не си ли? Дори... в квартала?

— Не. — Той изръмжа към нея. — Не се интересувам от тях. Исках работата на господар на Британското вампирско сборище. Това е чест и аз бях горд да бъда първият шотландец на тази позиция.

— Оу. Поздравления.

Той изсумтя в отговор.

— И никога не са се опитали да те съблазнят? Тези жени, луди ли са?

— Стига с харема — изръмжа той. — Няма го вече.

— Знам, но те със сигурност са били... привлечени от теб.

Той повдигна вежда.

— Мислиш, че съм добра партия?

— Разбира се.

Устата му трепна.

— Те мислеха, че съм варварин.

— Какви глупави жени. — Ема пристъпи към него.

— Да. — Той ѝ хвърли предпазлив поглед. — Предполагам, че сега искаш да ми крециш?

— Малко. Минах през най-травматичното събитие в живота си, а ти не остана с мен. Остави ме сама в къщата на непознат и не отговори на обажданията ми.

Той се намръщи.

— Знам, че ме мразиш. Знам, че това, което направих, е непростимо. — Той изпъна рамене. — Така че аз съм готов да ти дам

четиридесет и девет процента от „Маккей Секюрити енд Инвестигейшън“.

Ченето ѝ увисна.

— Четиридесет и девет процента?

Той стисна зъби.

— Знам, че искаш петдесет и един, но това не е разумно. Това е отмъщение.

— Не искам отмъщение. Не искам да страдаш изобщо.

Той я изгледа невярващо.

— Тогава защо го правиш?

Идиот! Искаше да го удуши.

— Даде ли ми някакъв избор, Ангъс? Опитвах ли опитвах да говоря с теб, но това беше единственият начин да привлека вниманието ти!

— Добре, имаш цялото ми внимание. Чувствай се свободна да ме ругаеш, задето унищожих живота ти и ти причиних толкова много болка и страдание.

— Единствената болка, която ми причини, бе заради това, че ме изостави.

Той изсумтя.

— Пих прекалено много от теб и те оставих твърде слаба, за да можеш да се защитаваеш. И тогава, когато бе ранена и умираща заради мен, аз те убих.

Дъхът ѝ секна. Сега тя разбра. Беше я напуснал, не защото я отхвърляше, а защото бе обзет от чувство за вина и срам. А това можеше да означава само, че той все още я обичаше. Все още имаше надежда.

Тя си пое дълбоко дъх. Всички неща, които бе планирала да му каже, отлетяха от съзнанието ѝ.

— Ти... липсваше ми.

— Ти също ми липсваше. — Той я наблюдаваше внимателно. — Защо не отидете при Роман, за да те промени?

Тя се насочи към масата до прозореца.

— Реших, че ми харесва да бъда... нежива. Сега мога да сритвам по-големи задници. — *И мога да бъда с теб.*

— Ще се откажеш от това да бъдеш смъртна, за да се превърнеш в създанието, което мразиш?

— Не мразя всички вампири. — Тя се загледа през прозореца към светлините на града. — И всички хора, които обичам, вече са мъртви. — *Включително и ти.*

— Тогава защо ме съдиш?

Тя се обърна към него.

— Никога не съм искала да те съдя. Това беше просто ход, с който да те принудя да говориш с мен.

Устата му се отвори.

— Значи... не искаш нищо от мен?

Тя тръгна по посока дължината на масата, прокарайки ръката си по облегалката на стола.

— Всъщност, искам няколко неща.

— Ще ти дам всичко, което мога.

— Искам харемът да е напълно въвн от живота ти.

Той сви рамене.

— Те никога не са били в него. Не трябва да се притесняваш за тях.

— Добре, но го правят. — Стигна до края на масата. — Разбираш ли, искам да си законно свободен в случай, че решиш да се ожениш. — Тя го погледна нервно. — Това е нещо, което ти би нарекъл силен намек.

Устата му се отвори. Тя трепна.

— Добре. Не много добре приет намек.

— Аз... аз мислех, че ме мразиш.

— Не, Ангъс. Искам те. Обичам те. Дори когато повръщах, те обичах. — Тя потръпна вътрешно. Това не бе романтичната изповед, която бе упражнявала предишната нощ. За щастие, той изглежда бе твърде втрещен, за да забележи.

Тя пристъпи към него.

— Радвам се, че ти бе този, който ме промени. Знаеш ли защо?

Той поклати глава.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Защото ти вече ме промени отвътре. Ти ме научи какво е истинското значение на любовта. Търсенето на отмъщение не удовлетворява любовта. Любовта се жертва за доброто на другите. — Една сълза се търкулна по бузата ѝ, когато се приближи. — Това

направи ти, Ангъс. Ти се отказа от всякаква надежда за мир и щастие, за да ме спасиш.

Очите му се навлажниха и заблестяха.

— Обичам те, Ема. Страхувах се, че никога няма да ми простиш.

— За какво да ти простя? — Друга сълза се спусна по бузата ѝ.
— Не си направил нищо лошо.

— Храних се от теб, за да се спася. И те оставих твърде слаба, за да се защитаващ.

— Отдадох ти се доброволно. Не можех да понеса мисълта да живея без теб.

— О, Ема. — Той изтри една сълза от лицето ѝ и погледна към розовото петно върху пръста си. — Виж какво ти причиних.

— Знам. — Тя сграбчи ръката му и я целуна. — Погледни ме. Аз съм по-силна и по-мъдра благодарение на теб. Преди живеях заради отмъщение и омраза, но сега искам да живея заради любов.

Дъхът му секна, когато една сълза се търколи по лицето му.

— Трябваше да послушам Роман. Беше прав.

— Какво каза той?

Ангъс взе лицето ѝ в ръцете си.

— Каза, че всичко е възможно с любов. — Той я целуна по челото. — Все още имам проблеми с това да си прощавам.

— Не се притеснявай. — Тя плъзна ръката си под килта му. — Мисля, че мога да ти помогна да се почувстваш много по-добре.

Той се усмихна.

— В такъв случай... — Ангъс се отпусна на едно коляно. — Трябва да те попитам, дали ще се омъжиш за мен.

Тя падна на колене пред него.

— Да, трябва.

— Значи си съгласна?

— Да. — Тя обви ръце около врата му. — И ние трябва да живеем щастливо. Това е част от договора.

Усмивката му се разшири.

— Оказва се, че има адвокат наблизо. Бихме могли да го направим в писмена форма.

— Думата ти е достатъчна за мен. — Ема погледна настрани. — Точно сега, мога да се сетя за по-добро използване на тази заседателна маса.

Ангъс повдигна вежди.

— Ох, ти си хитро девойче. — Той се изправи на крака. — Ще заключа вратата.

Ема отиде до прозореца и се усмихна на светлините на града и на звездното небе. Сега животът ѝ бе нощта. И разполагаше с цяла вечност от нощи, които да прекара с мъжа, когото обича. Тя затвори щорите, когато усети ръцете му да обхващат кръста ѝ.

Той се сгуши във врата ѝ.

— Обичам те, Ема Уолъс.

Тя се облегна върху твърдите му гърди.

— Завинаги и една нощ.

ЕПИЛОГ

Три месеца по-късно...

— Благодаря, че дойдохте. — Шана прегърна Ема.

— Няма проблем. — Ема се усмихна. — Знаеш, че бихме направили всичко за нашия кръщелник. — Двамата с Ангъс се развълнуваха, когато ги помолиха да станат кръстници на Константин. Това бе най-близкото до истински родители, което някога биха могли да бъдат.

Ангъс стоеше до креватчето в детската стая в „Роматех“, изучавайки спящото дете.

— Той е много специален.

— Разбира се, че е такъв. — Топлата усмивка на Шана помръкна. — Надявам се, че баща ми ще се съгласи.

— Сигурна съм, че ще го направи. — Ема се опита да я окуражи, но имаше своите съмнения. Шон Уилън трябваше да пристигне всеки момент и за първи път да се срещне със своя внук.

Шана бе направила уговорката преди седмица и бе толкова нервна, че Ема се бе съгласила да дойде за морална подкрепа. Тя знаеше колко избухлив можеше да бъде Шон. Бе крещял и проклинал, когато му бе връчила оставката си. Той бе поискал да знае защо.

Тя му беше казала, че е обзета от носталгия и се връща в Шотландия. Тъй като той бе побеснял, не се бе осмелила да му каже, че се омъжва за господаря на Британското вампирско сборище. Или че самата тя се е превърнала във вампир.

— Той е буден. — Ангъс се ухили, докато закачливо подръпваше пръстите на краката на бебето.

Константин се заливаше от смях.

— Той те обожава, Ангъс. — Шана се приближи до креватчето.

— Да. — Ангъс вдигна пълничкото бебе. — Как си, момче?

Сърцето на Ема се изпълни, докато наблюдаваше как Ангъс държи бебето.

Вратата се отвори и Конър придружи бащата на Шана в стаята. Шон бързо огледа детската стая.

— Благодаря, че дойде — каза Шана тихо.

Шон я погледна и се намръщи.

— Радвам се да видя, че все още си жива. Нараниха ли те?

Челюстта ѝ се стегна.

— Аз съм свършено добре. И съм много щастлива.

Той се намръщи към внука си.

— Оставяш кръвопийци да държат бебето ти?

Ангъс изсумтя.

— Аз съм кръстник на Константин.

Шон погледна към Ема.

— Какво правиш тук? Мислех, че бързаш да се върнеш в Шотландия.

— Дошла съм на гости. — Тя скръсти ръце пред гърдите си. — Харесва ми да посещавам често Константин. Той е очарователно дете.

Сякаш по поръчка, Константин изписка щастливо. Ритна и се размърда. Ангъс се засмя.

— Много е жизнен.

— Така ли? — Шон погледна подозрително към бебето. — Той... жив ли е?

Шана се подсмихна.

— Изкарах цели седмици без сън. В действителност можех да се справя и с малко по-малко оживление от негова страна.

— Той е щастливо момче. — Ангъс завъртя бебето в кръг.

Константин се изкиска.

Шон премести тежестта си.

— Той... нормален ли е?

Ема бе готова да му избие зъбите.

— Разбира се, че е нормален.

— Което е невероятно, като се имат предвид *моите* гени — промърмори Шана.

Конър се засмя. Шон го изгледа гневно. Ангъс тръгна към тях.

— Нима не искаш да подържиш внука си?

Шон изглеждаше притеснен, докато Ангъс се приближаваше.

— Какво яде?

Конър повдигна вежди.

— Изпива три пинта^[1] на вечер. Бъди внимателен, или ще нападне врата ти.

Шон отскочи назад. Конър се засмя. Шана му хвърли раздражен поглед.

— Дръж се прилично. — Тя насочи поглед към баща си. — Константин е нормално бебе. Той не може да те ухапе. Няма никакви зъби.

Вратата към коридора се отвори и една жена надникна вътре.

— Съжалявам, че ви прекъсвам.

Ема я разпозна като Радинка, смъртната майка на Грегори, която сега управляваше стоматологичния кабинет на Шана.

— Шана, скъпа — продължи Радинка, — имаме малка извънредна ситуация. Ласло си е счупил зъб.

— О, боже. Надявам се, че не е кучешкия. — Шана закрачи към вратата. Тя погледна назад към приятелите си. — Ще се върна възможно най-скоро.

— Не се притеснявай — успокои я Конър. Когато вратата щракна, той продължи: — няма да позволим на този глупак да нарани внука си.

— Какво? — Шон тръгна към Конър. — Мислиш, че ще го нараня?

— Мисля, че би го направил, ако изведнъж му пораснат зъби — отговори Конър.

Ангъс остави Константин в креватчето, а след това се присъедини към другите мъже до вратата.

— Конър има право. Не трябваше да питаш дали внукът ти е нормален. Трябва да си готов да го обичаш, независимо от всичко.

Шон изсумтя.

— Ти имаш наглостта да ме поучаваш. Колко хора си нападал през вековете?

Ема въздъхна. Дотук с щастливата семейна среща. Тя се насочи към креватчето, за да види какво прави Константин. Изведнъж главата му се появи над парапета на креватчето. А след това и гърдите, и закръгленото коремче. Устата на Ема се отвори. О, небеса, Константин левитираше! Той продължи да се движи нагоре и все по-нагоре. Тя хвърли поглед към мъжете. Шон бе обърнат с гръб, а Ангъс и Конър бяха толкова заети да защитават честта си, че не бяха видели как

бебето полита нагоре към тавана. Константин се изкиска, очевидно доволен от себе си. Шон понечи да се обърне. Ема скочи и левитира бързо към тавана, където хвана бебето в ръце.

— Какво, по дяволите? — Шон я погледна втрещен. Очите му се разшириха. — По дяволите! Ти си вампир!

Ема се усмихна леко.

— Имах намерение да ти кажа.

Шон се обърна към Ангъс.

— Копеле! Ти си й го причинил. Ти си я убил.

Ангъс пристъпи напред, юмруците му бяха стиснати. Конър сграбчи Шон отзад.

— Успокой се, Уилън.

Очите на Шон пламтяха от гняв.

— Би трябвало да те убия, Маккей. — Той погледна към Конър. — Теб също, копеле. Махни се от мен.

— Престанете — извика Ема, люлеейки бебето срещу гърдите си. — Няма да се биете пред бебето.

Конър пусна Шон, мъжете се разделиха, като се гледаха един друг подозрително.

— Шон, бях смъртно ранена и Ангъс спаси живота ми.

Той я изгледа раздражено.

— Ти не си жива.

Ема слезе бавно, заедно с бебето.

— Аз съм жива, просто... съм различна. Искях да ти кажа по-рано, когато ти връчих оставката си, но ти беше твърде разстроен да се вслушаш в разума.

Ангъс скръсти ръце.

— Той винаги е твърде разстроен, за да се вслуша в разума.

Шон се намръщи.

Ема се приземи пред креватчето.

— Искам да ме изслушаш, Шон. Аз съм същият човек, който познаваше и преди. Смъртта не ме промени. — Тя постави Константин в креватчето му. — По-решена съм от всякога да победея злите вампири.

Шон мълчеше. Надяваше се, че е успяла да го убеди. Константин се изкикоти. Тя го погледна и той й се усмихна. Топлина и усещане за спокойствие се просмукваха в нея. Очите на бебето блещукаха с

изненадваща интелигентност. Той започна да се издига отново. Ема сложи ръка на главата му и го избута надолу.

— Аз съм... разочарован от теб — промърмори Шон. — Но мога да призная, че не си лоша.

— Нито един от вампирите тук не е зъл. Ние... — Тя забеляза как Константин се надига отново и го бутна надолу. — Ние искаме да направим света безопасен, не само за нас, но и за цялото човечество.

— Трябва да ни оставиш да си вършим работата — добави Ангъс. — Спрете да ни пречите, когато се опитваме да ви защитим.

Шон въздъхна.

— Ще помисля за това. — Той се обърна към Конър. — Бих искал да говоря с дъщеря си.

Конър кимна.

— Оттук. — Той поведе Шон през вратата.

Ема въздъхна облекчено.

Ангъс се усмихна.

— Това беше една добра реч, въпреки че бях изненадан да видя как летиш с рожбата.

— Не го вдигнах аз. Погрижих се да го сваля. — Ема пусна Константин. Той изпищя и започна да левитира.

— Мили боже. — Ангъс закрачи напред.

— Знам. — Ема наблюдаваше как бебето се издига към тавана. — Оставих Шон да си мисли, че съм била аз. Не мисля, че може да се справи с това.

Ангъс обви ръка около рамото ѝ.

— Имаме напредък с него.

— Надявам се. — Ема сплете ръце около врата на Ангъс. — Казвала ли съм ти наскоро, че ти си най-невероятният мъж на света и че те обичам до безумие?

Той се ухили.

— Единственото невероятно нещо у мен е, че намерих най-невероятната жена, която да обичам.

Ема докосна бузата му.

— И ти отне само около петстотин години.

Докато се целуваха, Константин внимателно се върна в креватчето си, с ангелска усмивка на лицето си.

[1] Пинта — мярка за обем (англ. 0,56 л., ам. 0,47 л.). — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.